PUTEREA I-A PERMIS LUI MĂGUREANU O IEŞIRE ONORABILĂ

Andrei BĂDIN

Virgil Măgureanu şi-a anunţat demisia din funcţia de director al Serviciului Român de Informaţii, aşa cum de fapt dezvăluiam în exclusivitate în numărul nostru trecut. Evenimentul a avut loc odată cu prezentarea în faţa Parlamentului a Raportului de Activitate a SRI, prezentat de demisionarul director al SRI. În paginile *"Cuvântului Românesc"* de mai multe luni ne-am referit la persoana lui Imre Asztalos alias Mihail Mihăilă alias Virgil Măgureanu şi la faptul că a transformat SRI într'o Poliţie Politică subordonată intereselor politice ale grupului condus de Ion Ilici Iliescu şi Kremlinului.

Despre demisia lui Virgil Măgureanu ne permitem să facem anumite observaţii. În primul rând ni se pare ciudat că Virgil Măgureanu nu a fost demis, aşa cum ar fi fost normal şi i s'a dat şansa de a demisiona onorabil, slăbiciune de neînţeles a celor aflaţi la Putere care în faţa lui Virgil Măgureanu devin brusc mieluşei. În mod normal, într'o societate democrată, Virgil Măgureanu ar fi fost demis şi anchetat pentru gravele încălcări ale siguranţei naţionale. Acest lucru nu s'a întâmplat, mai mult chiar, liderul Partidului Naţional Liberal, Mircea Ionescu Quintus, a făcut o declaraţie absolut stupefiantă. Unul din liderii principali ai Convenţiei Democrate a spus că Virgil Măgureanu ar fi un *"liberal"* şi că ar putea fi primit în PNL!!! Dacă acest lucru s'ar întâmpla, Virgil Măgureanu ar asista la şedinţele Convenţiei Democrate şi ar putea discuta de pe picior de egalitate cu liderii acesteia şi poate chiar ar putea obţine un post. Ar fi una din cele mai mari greşeli ale Convenţiei Democrate şi încă o dovadă că gruparea Quintus-Cataramă trebue îndepărtată atât cât mai e timp.

Referitor la posibilitatea ca Măgureanu să devină liberal, ne întrebăm dacă nu cumva acest lucru are vreo legătură cu zvonurile care circulă potrivit cărora liderii PNL ar avea un trecut nu tocmai curat, Ionescu Quintus nu a negat niciodată că nu a fost informator al Securităţii, la fel ca şi Viorel Cataramă. Credem că demisionarul director nu va pleca cu mâna goală şi va folosi anumite dosare pentru a găsi un locşor sub soare, chiar în curtea actualei Puteri.

Demisia lui Virgil Măgureanu ca şi evenimentele care se prefigurează arată slăbiciunea principalei coaliţii aflate la guvernare, CDR. Dacă aceasta nu îşi va reveni, tranziţia către economia de piaţă şi adevărata democraţie va fi compromisă. În plus, Serviciul Român de Informaţii trebue reformat de un director profesionist cu convingeri democratice. Una din variante, care este actualul director adjunct, Mircea Gheorgunescu, propus de PNŢCD, pare varianta cea mai probabilă pentru funcţia de director SRI după ce Dorin Marian, consilierul pe probleme de securitate al Preşedintelui Constantinescu, a renunţat. Totodată, mai trebue făcută o reală democratizare a celorlalte servicii secrete, în frunte cu Serviciul de Informaţii Externe. Asupra acestui subiect vom reveni însă într'un comentariu viitor.

Deocamdată putem spune doar atât: Virgil Măgureanu a câştigat din nou în defavoarea democraţiei şi a statului de drept.

CITIŢI ÎN ACEST NUMĂR

articole semnate de următorii colaboratori din România:

Andrei BĂDIN	pagina 1
D. ANDRONESCU	pagina 2
A. GRIGOROPOL	pagina 4
R. IORDACHE	pagina 5
D. E. ROŞCA	pagina 5
Prof. B. ŞUŢEANU	pagina 6
Prof.T.BRĂILEANU	pagina 7
Prof.M.S.DERDENA	pagina 11
Prof. A. CHIRESCU	pagina 12
Prof. N. CIACHIR	pagina 15
Prof. I. GHERMAN	pagina 17
M. TARCEA	pagina 19
M. CĂRBUNESCU	pagina 20
D. BITU	pagina 24

ISSN 0705-8365

Preţul unui abonament anual 30$/50DM

CUVÂNTUL ROMÂNESC

THE ROMANIAN VOICE

THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 23 Nr. 248 - MAI 1997 PUBLICAŢIE LUNARĂ EDITOR: GEORGE BĂLAŞU

CIRCULATIE IN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANTA, ISRAEL, ITALIA, IUGOSLAVIA, OLANDA, ROMANIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, UNGARIA, NOUA ZEELANDA

CIORBEA, ÎN LUPTĂ CU ADVERSITĂŢILE

Eugen BÂRSAN

Preşedintele Constantinescu şi Premierul Ciorbea au preluat, atunci când au fost investiţi, o moştenire mai mult decât grea. În fapt, au preluat o stare a naţiunii dezastruoasă, cu un climat economic măcinat de stagnare structurală şi de corupţie cronică. Pârjolul lăsat de comunişti se vede peste tot, iar Ciorbea are sarcina extraordinară de a scoate ţara din toate dezastrele pe care comuniştii le-au creat, în ciuda tuturor adversităţilor care îi stau în cale sau care i se opun. Îl deplângem pe Dl. Ciorbea când ne gândim cât este de greu să muţi munţii din loc, într'o situaţie şi o atmosferă de atâta adversitate.

Comuniştii de vârf, Iliescu, Năstase şi Văcăroiu, care acum au rolul de opoziţie, se uită la Constantinescu şi la Ciorbea rânjind, la gândul că ei nu vor fi în stare să îndeplinească ceea ce au promis în campania electorală, faţă de un haos prea extins şi prea adânc. Parca cumva Văcăroiu s'ar fi îngrijit anume să lase moştenire haosul pe care l-a lăsat, ca un formidabil băţ în roatele noii guvernări.

Haosul-adversitate pe care Ciorbea îl are de rezolvat, este arătat figurativ de liderul polonez Lech Walesa, în cuvintele: *"Comunismul a transformat un aquarium într'o ciorbă de peşte. Problema e acum, să transformăm o ciorbă de peşte într'un aquarium?!"* Văzută simbolic, cam aceasta este problema-misiune a lui Ciorbea.

Cea mai dificilă adversitate din Starea Naţiunii pe care Ciorbea o înfăţişează, stă în cruda realitate că deficitul bugetar al ţării este cel puţin dublu faţă de cel făcut cunoscut public de Văcăroiu. Şi este vorba de un deficit uriaş, de multe mii de miliarde, la care nu-i poţi găsi soluţii uşoare. Lucru care pune sub semnul incertitudinii programele sociale din Contractul cu România.

Dezastrul economico-social produs de guvernarea Văcăroiu timp de patru ani şi ţinut tot timpul ascuns chiar faţă de propriul electorat, a ieşit la lumină. Iar după cum el arată, ţara nu poate ieşi din marasmul lui decât folosind o terapie de şoc or, în alte cuvinte, o politică de decizii radicale care sunt dificile şi mult nepopulare.

De 50 de ani oamenilor li s'a tot promis un viitor fericit. Şi punându-se accentul mereu şi mereu pe viitor, de prezent nu s'a pomenit niciodată. Aşa se face că în sfârşit soarta a hotărît ca prezentul să cadă

Continuare în pagina 3

"IUBIREA NOASTRĂ A MURIT AICI"

George AUGUSTIN

3 Mai 1997. Capitulare necondiţionată în faţa Ucrainei. Fără luptă, fără ultimatum! Zi de doliu naţional. Zi de lacrimi şi bocete pentru milioanele de suflete româneşti pierdute la barbutul politic al năbădăioşilor risipitori. Zi de ruşine istorică, de prostituţie naţională, de fandoseală impudică, de triumf al imoralităţii.

Ce mână criminală a făcut din stilou pumnal, pentru a-l implânta în inima chinuită a neamului românesc? Cum de nu a paralizat braţul care a sfârtecat hotarul dela Răsărit şi Miazănoapte al României?

Auzim, citim şi nu putem crede. A ajuns România în halul acesta de decadenţă? Nu mai există nici un om întreg, pentru a spune dregătorilor aleşi - primii dregători liber aleşi după comunism - ajunge!

În Decembrie 1989, tineri mureau cu zâmbetul pe buze: *"Vom muri dar vom fi liberi"*, ca după 7 ani să ajungă ţara să spună: *"Vom trăi şi vom fi sclavi"*?

Ne bucuram că în ţară s'a stabilit armonia. Regele a luat masa cu Preşedintele ţării la Cotroceni. Au discutat şi condiţiile tratatului cu Ucraina? După activitatea Regelui din capitalele occidentale, suntem îndreptăţiţi să credem că da. Cum rămâne atunci cu sloganul: *"Monarhia salvează România"*?

În 1940 şi 1944 România

Continuare în pag. 4

EDITORIAL

ORIENTAREA NOASTRĂ

-III-

În acest articol ne vom ocupa de problema infiltraţiilor Securităţii şi ale partidului comunist din România în comunităţile româneşti din lumea liberă. O chestiune dureroasă, gravă şi de actualitate. Noi, aici, la gazeta noastră, am luptat mereu împotriva tuturor încercărilor pe care le-au făcut grupurile de infiltraţi sau indivizi separaţi de a desmembra şi tulbura comunităţile româneşti, care apărau tot ce este autentic românesc şi aparţine patrimoniului naţional, de cultură, civilizaţie sau creaţie românească. Şi prin tehnica de care dispuneam, după o lungă experienţă, ne găseam în situaţia de a identifica cu uşurinţă pe acei angajaţi în jocurile de destrămare şi dezbinare a comunităţilor româneşti din exil. Am luat atitudine la timpul potrivit şi am vorbit deschis, fără menajamente, în chestiunile de orientare naţională.

După alegerile din Noembrie 1996, datele problemelor s'au schimbat, dar infiltraţii nu au dispărut, deşi guvernul actual nu-i mai întreţine în activitatea lor, căci are altă direcţie în politica naţională. Ce fac foştii infiltraţi la ora actuală? Singurul lucru care le-a rămas este să chiţăie din colţ în colţ, pentru a se salva. Unii au devenit, peste noapte, convertiţi şi stegari ai unui românism de paradă, ca şi când nu s'ar fi ştiut nimic despre faptele lor, şi ei ar fi curaţi ca lacrima. Mulţi nu au crezut că se va putea schimba situaţia din ţară şi că ei vor putea rămâne *"copiii nimănui"*, că nu vor mai avea protecţie de nici un fel. Mai mult, ei nu au crezut că numele lor conspirative vor putea fi identificate. Şi, aşa se face că au făcut mult rău şi s'au dovedit oameni ticăloşi şi murdari în cugetul şi inima lor, trădând un neam întreg, participând la distrugerea unităţii lui sufleteşti şi a idealurilor naţionale.

În ţară s'a intrat în posesia documentelor Securităţii, de către autorităţile guvernului actual, iar noi nu avem de unde să ştim ce va face noul guvern cu aceşti indivizi, care le va fi soarta, până la urmă. Tot în ţară a început o acţiune pentru identificarea lor, mai cu osebire a infiltraţilor din cadrul bisericilor, unde infiltrarea a fost masivă. În conciliabulele noastre, de redacţie, am dezbătut şi noi între noi problemele legate de activităţile infiltraţilor, cu păreri interesante şi pline de motivări din cele mai interesante. În condiţiile de azi, nu ne mai luptăm cu aceste fiinţe decăzute moral, căci nu au nici o eficacitate, indiferent de ce ar face, cu eventualele lor convertiri de *"ocazie"*, oportuniste. În realitate, noi nu avem timp să ne ocupăm de ei. Şi nici nu vrem să ne răzbunăm. Din punctul nostru de vedere, noi am câştigat bătălia morală, căci am intervenit totdeauna, la timp, împotriva acţiunilor lor şi am adus clarificările necesare.

La ora actuală, poziţia noastră este în conformitate cu etica, cu etica creştină. Le lăsăm lor şi dreptul şi datoria de a-şi chivernisi viaţa. Ei ştiu ce au făcut şi ei trebue să ştie să iasă la suprafaţă, să-şi mărturisească propriile lor păcate sau greşeli. Să facă aşa cum i s'a dat sugestia unuia care a ajuns azi mare prelat al Bisericii: *"să ieşi în piaţă publică şi să strigi în gura mare: mă lepăd de satana". "Numai aşa îţi vei putea recăpăta curăţenia, care să-ţi dea o şansă de credibilitate"*. N'a făcut aşa, şi astăzi face păcate mai mari decât în trecut, căci nu mai are nimic curat în sufletul său, deşi ocupă un scaun de mare prelat eclesiastic. Oricât de mult vor chiţăi infiltraţii despre care vorbim, nu vor putea ieşi din încurcătură decât prin propria lor recunoaştere a faptelor pe care le-au făcut, împotriva unui neam întreg care a trăit peste 40 de ani în teroare şi a vărsat sânge şi lacrimi din cauza acestor indivizi nedemni şi certaţi în permanenţă cu legile de etică creştină şi naţională.

Pe de altă parte, acei care într'un fel sau altul i-au adăpostit, i-au protejat şi nu au luat măsurile necesare de a-i scoate din situaţia nefirească în care se găseau, sunt obligaţi, măcar acum, să facă epurările necesare, să facă cunoscute dosarele personale ale preoţilor suspecţi de colaborare cu Securiatea. Căci este cumplit ca o faţă bisericească, ce a făcut parte din categoria infiltraţilor şi sub directivele venite dela Securitate şi dela partidul comunist a lucrat împotriva intereselor bisericeşti şi a rolului ei sacru, al unităţii naţionale, să se mai găsească şi astăzi în mijlocul nostru. În România de azi, cât şi peste hotare, reconcilierea naţională nu poate începe decât cu o preoţime revizuită, care a ieşit din *"starea de păcat"* în care a trăit ani de zile.

Preoţii care au servit partidul comunist din România nu au nimic comun cu creştinătatea poporului român şi nu-l pot îndruma pe căile cele adevărate ale vieţii. Repetăm, este necesară în ultimă instanţă, o epurare radicală, de sus şi până jos, în numele purităţii lui Iisus Hristos. Menţinerea stării actuale din sânul bisericii este o crimă tot aşa de mare ca şi aceea făcută prin colaborarea cu comunişţii, ca slujitori ai partidului comunist şi nu ca slujitori ai lui Dumnezeu şi ai legilor de viaţă creştină.

A sosit momentul *"marilor rupturi"*, mai cu seamă în rândul feţelor eclesiastice; de vor aştepta şi nu-şi vor căuta ispăşirea de păcat şi rău acum, va fi mult mai greu, căci vor veni iscoadele să-i scoată din culcuşul lor, sau legile să-i legiuiască cu alte mijloace.

George Bălaşu

ROMÂNIA ŞI UTOPIA COMUNITARĂ

——Demostene ANDRONESCU——

Marasmul economic, social şi, nu în ultimul rând, cel moral în care se zbate societatea românească în acest sfârşit de secol şi de mileniu, nu se datorează numai nevredniciei şi neputinţelor noastre structurale, ci şi conjuncturilor sau, altcum spus, vremurilor sub care am fost şi sub care continuăm să fim, după cum încercările de ieşire din această situaţie şi, mai cu seamă *"ajutorul"* care ni se oferă în acest scop, nu servesc, în primul rând, interesele noastre, ci pe ale altora. Şi nici nu se poate să fie altfel pentrucă acest blestem este o constantă a istoriei noastre multiseculare. Veacuri de-a rândul am fost, fie de-a dreptul subjugaţi, fie numai *"protejaţi"* şi monitorizaţi, în virtutea dreptului celui mai puternic, de alţii, interesele acestora prevalând în detrimentul intereselor noastre.

Abia scăpaţi din chinga celor trei mari imperii (otoman, austro-ungar şi ţarist) care şi-au disputat timp de secole, pe deasupra capetelor noastre, supremaţia în acest colţ de lume, că, după un scurt moment de respiro (perioada interbelică), am intrat, împinşi cu bună ştiinţă de cei interesaţi, sub tăvălugul internaţionalismului comunist care ne-a scos de pe făgaşul normal al devenirii noastre istorice şi ne-a împins în fundătura unei utopii totalitare din care am ieşit desfiguraţi sufleteşte, cu clasa politică şi societatea civilă decimate şi săraci lipiţi pământului.

Şi iată-ne acum puşi în situaţia de a ne schimba stăpânul. Am ieşit de sub teroarea utopiei comuniste şi am intrat, sau suntem pe cale de a intra, sub *"umbrela protectoare"* a unei alte teribile utopii, utopia comunitară. Căci ce altceva este proiectul *"Noii Europe"* dacă nu o utopie, adică o construcţie abstractă, o ficţiune, un tipar în care să fie îngrămădite, cu forţa, viaţa şi destinele indivizilor şi ale popoarelor pentru ca această *"Nouă Europă"* să devină UNA şi să asculte de un singur comandament.

Sunt înfierate şi veştejite în ultimul timp, şi pe bună dreptate, diferitele totalitarisme care au bântuit şi însângerat istoria acestui zbuciumat secol XX, dar nu se pomeneşte nimic despre totalitarismul comunitar care este, de fapt, continuarea, cu alte mijloace mai blânde şi mai insidioase, a totalitarismului comunist. Cineva făcea observaţia extrem de interesantă că, *"cele două totalitarisme - comunismul şi comunitarismul - sunt strâns legate între ele. Comunismul a pregătit comunitarismul şi nu a murit degeaba, ci a lăsat Occidentului din care a şi pornit, moştenirea sa"*. Şi, într'adevăr aşa este căci în proiectul *"Noii Europe"* comunitare în care se găsesc variante ale mai multor ideologii totalitare, socialismul internaţionalist ocupă un loc important. Artizanii acestui proiect comunitar s'au inspirat parcă din Lenin atunci când şi-au construit utopia. Căci iată ce spune marele învăţător al popoarelor, făuritorul primului stat socialist din lume: *"Telul socialismului este de a elimina împărţirea omenirii în state mici şi de a micşora izolarea naţiunilor, şi aceasta nu numai pentru a le lega mai strâns unele de altele, ci şi pentru a le amesteca"*. Este exact ţelul internaţionalismului comunitar care urmăreşte distrugerea realităţii Europei care este, după cum se ştie, o Europă a naţiunilor, a universurilor spirituale specifice, şi înlocuirea ei cu o Europă uniformă, abstractă, cu omul ei nou, *"europeanul abstract"* care va fi un om fără naţionalitate şi fără istorie, adică exact omul fără memorie şi fără rădăcini prefigurat de comunism.

După ce comunismul a făcut partea urâtă a trebii, lichidând, prin metode de o barbarie de nedescris, elitele politice, intelectuale şi morale şi demolând valorile creştine tradiţionale ale acestei părţi de lume peste care, deliberat, a fost lăsat să se înstăpânească, Occidentul care, între timp, prin metode mult mai subtile, a fost şi el îndoctrinat, fără să trăiască însă *"teroarea istoriei"*, vine ca *"salvator"* şi, în numele progresului şi al umanitarismului, continuă, de fapt, opera de uniformizare preconizată de Lenin. Că este aşa, o dovedeşte faptul că, după prăbuşirea comunismului care şi-a îndeplinit cu prisosinţă misiunea pentru care a fost creat, nici o voce autorizată din Occidentul comunitar nu s'a ridicat împotriva monstruoaselor crime şi atrocităţi săvârşite de comunism. Au fost culpabilizate câteva personalităţi (Stalin, Ceauşescu, Honecker etc.) şi dezavuate câteva instituţii (Securitatea, poliţiile politice etc.) însă de un proces al sistemului nici vorbă. De altfel, Occidentul care astăzi face mare caz de apărarea Drepturilor Omului şi intervine cu promptitudine, de cele mai multe ori în favoarea elementelor declasate şi dizolvante ale valorilor tradiţionale din această parte a lumii (homosexuali, secte de tot felul etc.), nu a făcut nimic, sau aproape nimic, pentru a impune respectarea aceloraşi drepturi în spaţiul pe care, cu bună ştiinţă, îl abandonase comunismului, atunci când elitele acestor popoare erau decimate şi regimul aplicat prizonierilor de conştiinţă din acest spaţiu era, cel puţin, tot atât de barbar şi de inuman ca şi cel aplicat deţinuţilor din fostele lagăre naziste.

De asemenea, din punct de vedere economic, proiectul comunitar urmăreşte crearea unui model economic unic, riguros planificat, comparabil cu modelul economiei de plan comuniste cu singura deosebire că, centrul de planificare nemaifiind Moscova, ci Strasbourgul, nu vom mai fi supravegheaţi de *"consilieri"* sovietici, ci monitorizaţi de *"experţi"* comunitari.

Din aceste motive, Europa comunitară care este, cel puţin, tot atât de interesată să ne integreze pe cât suntem şi noi de interesaţi să fim integraţi, pregăteşte cu minuţiozitate şi fără menajamente terenul în acest scop. Desigur, până la urmă, vom intra în această *"Nouă Europă"*, dar nu vom intra cu potenţialul nostru economic valorificat şi, mai ales, nu vom intra cu zestrea spirituală şi materială de care dispunem şi de care ea nu are nevoie. Din aceste motive, artizanii *"Noii Europe"* nu numai că tolerează, dar şi întreţin, cu abilitate, toate disfuncţionalităţile interne ale aşazisei perioade de tranziţie pentru ca, perdeaua de fum creată de acestea, să camufleze acţiunile externe de demolare a structurilor economice româneşti care, performante, i-ar incomoda, şi să creeze altele noi care să se armonizeze cu interesele comunitare.

Pentru a ilustra această stare de lucruri, să luăm doar un singur exemplu. Starea dezastruoasă în care se află agricultura românească nu se datorează disfuncţionalităţilor create de trecerea dela un sistem la altul şi nostalgiilor colectiviste ale structurilor neocomuniste, ci şi intereselor celor pe care valorificarea potenţialului agricol românesc i-ar stânjeni. Căci, ce ar însemna pentru Europa comunitară intrarea în rândurile ei, a unei Românii cu o agricultură performantă şi competitivă? I-ar crea, fără îndoială, probleme. Pe lângă multele pe care deja le are din acest punct de vedere.

Iată, deci, de ce, cel puţin, în perioada de pregătire a integrării, România şi, în general, toate ţările est europene care aspiră la integrare, vor servi ca pieţe de desfacere, printre altele, şi pentru produsele agroalimentare ale comunităţii. Că lucrurile stau aşa, dovadă este faptul că piaţa românească a şi fost invadată de astfel de produse, cele similare româneşti dispărând cu desăvârşire. Situaţia este aceeaşi şi în celelalte sectoare economice. Exemplele abundă, noi însă ne oprim aici, nu însă înainte de a face amara constatare că, până să ne planifice bunăstarea, internaţionalismul comunitar ne planifică sărăcia.

CĂTRE CITITORI

SPRE CUNOŞTINŢĂ: Ţinem să facem cunoscut că Redacţia acestui ziar nu împărtăşeşte întotdeauna ideile şi punctele de vedere ale colaboratorilor din articolele semnate.

CĂTRE CORESPONDENŢI

Rugăm pe toţi corespondenţii noştri să trimită articolele spre publicare până la data de 15 a lunii precedente editării ziarului.

ABONAŢI-VĂ LA ZIARUL CUVÂNTUL ROMÂNESC

Abonamentele şi reînnoirea lor, se pot face după cum urmează:

Din Canada şi U.S.A., se pot face *"Cec Poştal"* (Money Order) sau *"Cec Personal"*.

Din Europa şi alte continente, prin *"Mandat Poştal"* sau *"Cec Internaţional"* pe adresa ziarului:

CUVÂNTUL ROMÂNESC
P.O.Box 78010
Westcliffe Postal Outlet
Hamilton, Ontario, Canada L9C 7N5

Second Class Mail Registration Number 4133

REÎNNOIŢI-VĂ ABONAMENTUL

PRECIZĂRI REDACŢIONALE

- Nu garantăm apariţia articolelor mai lungi de 4 pagini dactilografiate la 2 rânduri. Redacţia nu doreşte să intervină cenzurând prin forţa împrejurărilor, textele supradimensionate.
- Manuscrisele nepublicate nu se înapoiază.
- Reproducerea articolelor este interzisă fără menţionarea sursei.

TÂRGUL DELA KIEV

Mihaela MOISIN

Iuda l-a vândut pe mântuitorul nostru Iisus pentru 30 de arginţi. Pentru ce interese oculte a vândut Adrian Severin teritoriile româneşti, Ucrainei?

Sâmbătă 3 Mai a.c., după împotmoliri, care au durat două ore, s'a parafat tratatul România - Ucraina. Urmează semnarea de către cei doi preşedinţi ai României şi Ucrainei, iar apoi ratificarea lui de către cele două parlamente.

Suntem muţi de uimire, nu atât de graba cu care Dl. Severin doreşte ratificarea, pentrucă Domnul Severin nu are nici un pic de conştiinţă naţională; dar suntem uimiţi de naivitatea sau de inconştienţa guvernului nostru şi mai ales al Domnului Preşedinte Emil Constantinescu. Moşii şi strămoşii Domnului Preşedinte, basarabeni, probabil că se vor răscoli în mormânt în ziua când fiul lor, ajuns om mare, le va semna vânzarea. Oare cum ar fi fost dacă Românii din exil şi-ar fi uitat ţara şi ar fi spus: *"lasă să ia Rusii cât vor din România, eu nu mai trăiesc acolo, ce-mi pasă?"* Surse din MAE ucrainean afirmă că semnarea va avea loc la sfârşitul lunii, iar ratificarea înainte de închiderea sesiunii parlamentare.

Indignarea noastră, cel puţin a celor care trăim în exil şi credem în România Mare, este totală la citirea ştirilor transmise de Mediafax: 1). Insula Şerpilor este teritoriu ***ucrainean***; 2). Condamnarea pactului Molotov-Ribbentrop nu este o chestiune de discutat cu Kievul, ci cu Moscova. Nu Ucraina a încheiat lugrubul document, ci Moscova şi Berlinul; 3). Ministrul de Externe Român reiterează că *"România nu a făcut acest pas* (parafarea tratatului, n.n.) *pentru a adera la NATO"*; Atunci pentru ce, Domnule Severin? vă întrebăm noi. Pentru ce atâta grabă să scăpaţi de teritoriile noastre româneşti luate cu forţa de URSS şi ţinute cu dinţii, azi, de Ucraineni? 4). În textul tratatului este confirmată inviolabilitatea frontierelor actuale şi faptul că ***nici una din ţări nu va avea pe viitor pretenţii asupra teritoriului celeilalte***. 5). *"Acest tratat are ca scop întărirea integrităţii teritoriale a Ucrainei... este factorul de stabilitate al regiunii noastre..."* Într'adevăr, acesta este singurul scop: întărirea integrităţii teritoriale a Ucrainei. Parcă România ar fi o societate de binefacere pe acţiuni, donând bucăţi sfârtecate din trupul ţării noastre pentru... stabilitatea Ucrainei. Dureros!...

Ce este şi mai dureros însă, este că, în 1991, parlamentul de atunci, în care se aflau şi ***reprezentanţii actualei puteri***, a votat în unanimitate o declaraţie în care se înfierează intenţia Ucrainei de a organiza un referendum asupra independenţei republicii Ucraina, incluzând teritoriile româneşti - Bucovina, Ţinutul Herţa şi Sudul Basarabiei. Parlamentul de atunci al României, (în care, repetăm, se aflau şi actualii guvernanţi) propunea demararea de urgenţă a tratativelor cu autorităţile ucrainene în problema teritoriilor româneşti, negocieri pe căi paşnice a acestor teritorii anexate cu forţa de către URSS şi făcute cadou apoi Ucrainei. Acest document nu a fost niciodată abrogat. A fost ignorat de guvernul lui Iliescu, iar azi uitat total de guvernul lui Constantinescu. De ce oare? Pentru intrarea cu orice *"sacrificii istorice"* în NATO? Şi măcar de ar avea garanţia intrării...

Ucraina, se vede, mai bună diplomată decât România, conştientă de faptul că nu ar avea nici o şansă de intrare în NATO, negociază cu acesta încheierea unui tratat bilateral, în privinţa securităţii continentale. De ce nu putea şi România să se limiteze la semnarea unui tratat cu NATO, într'o primă etapă; iar în cazul că va mai exista al doilea val de integrări în NATO, România avea timp suficient să-şi pregătească intrarea cum trebue (cu tratate cu tot), pe uşa din faţă, făcându-şi mai întâi curăţenie, în linişte, în casă, prin înlăturarea lui Virgil Măgureanu (ceea ce de altfel s'a şi produs, în pripă), dar şi a întregei reţele a vechii Securităţi. Căci nimeni nu are încredere în România oricum, atâta timp cât aceeaşi Securitate care a luptat împotriva NATO până mai ieri, luptă pentru integrarea în NATO astăzi.

Singura speranţă pe care o mai avem este dela Dl. Preşedinte Emil Constantinescu, la care, din păcate, după înscăunarea sa în funcţia de preşedinte, vocea exilului luptător nu mai ajunge în nici un fel. Dumnealui, fiind înconjurat de un zid al Berlinului, impenetrabil, care pare că îi dictează ce să semneze şi cum să se comporte.

Dacă, totuşi, Domnule Preşedinte, citiţi cumva aceste rânduri, vă rugăm să nu semnaţi şi să nu ratificaţi tratatul cu Ucraina. Nu cedaţi teritoriile româneşti!

CIORBEA, ÎN LUPTĂ CU ADVERSITĂŢILE

Urmare din pagina 1

în sarcina bietului Guvern Ciorbea, cu obligaţia stringentă de a se vedea ce este de făcut cu o industrie şi o economie de stat falimentare. Deci, Ciorbea are de înfruntat efectele dramatice rezultate din gestiunea guvernului Văcăroiu, care, prin adâncirea tuturor deficitelor economice, a pârjolit pământul. S'a obstrucţionat dezvoltarea pieţei şi controlul finanţelor româneşti, pentru a se îmbogăţi ciocoii comunişti şi jigodiile lor. Aceştia s'au capitalizat într'un ritm de nedescris. Ion Ţiriac spune că, dacă s'ar face cumva publică reţeta îmbogăţirii şi averilor lor, ea pur şi simplu ar putea ului pe oricare miliardar din lumea occidentală.

Ieşirea din pârjol şi din haos înfruntă adversităţi. O adversitate capitală greu de rezolvat este realizarea unui echilibru între măsurile dure (ca de exemplu, cele care privesc majorarea de preţuri) şi respectarea promisiunilor din Contractul cu România. Dacă procesul reformelor de piaţă este dur, el mai este totodată şi singurul mod de a îmbunătăţi viaţa Românilor. De aceea trecerea cât mai rapidă la măsuri macroeconomice este esenţială. Iar rezolvarea lor constituie testul major pentru noii demnitari, cărora ţara le-a încredinţat suferinţele şi necazurile ei, cu încredere de rezolvarea lor. Dacă această încredere e mare, urmează să se vadă dacă şi răspunderea e pe măsură.

Nu aşteaptă nimeni ca dintr'odată să înceapă să curgă lapte şi miere. Dar, în chip sigur, toată lumea aşteaptă ca să înceapă să curgă dreptate. Pentrucă sursa tuturor nenorocirilor din ţară e nedreptatea. Nedreptatea cea adusă de legi strâmbe şi operată de un desfrâu al puterii la toate nivelurile. Toată viaţa oamenilor de rând a fost în mâna puterii abuzive şi corupte a urmaşilor vechiului regim ceauşist. Realitatea de acum este: dacă oamenii nu se aşteaptă la minuni, ei nu vor să mai accepte minciuna şi hoţia.

O altă adversitate cu care are de lucru Ciorbea este grămada de legi strâmbe şi incomplete lăsate moştenire de comunism şi Guvernul Văcăroiu. Multe din ele sunt chiar contrare Constituţiei, iar ele nu pot fi amendate sau abrogate decât de parlament. Ceea ce cere timp. În fapt totul cere timp atunci când Ciorbea vrea să facă din 1997 anul care să scoată ţara din mizerie, corupţie, minciună, injustiţie şi incompetenţă, cu obiectivul de a pune pe oameni pe primul plan şi de a le asigura un minimum de trai.

Cât privesc anii de după, rolul extins al noii puteri este acela de a pune noi temelii pe multiplele planuri ale reconstrucţiei naţionale. Totodată şi de a lua toate măsurile necesare pentru integrarea României în NATO şi Uniunea Europeană.

E de sperat că Românii îşi vor da seama de caracterul logic al adversităţilor sau dificultăţilor şi că ei sunt dispuşi chiar şi la strângerea curelei, atâta timp cât simt că au în fruntea ţării o altă guvernare. O guvernare a modestiei şi a bunului simţ, în locul celei foste cu arătare şi practici de ciocoism comunist, coruptă până la măduva oaselor şi sfidătoare faţă de oamenii poporului. O guvernare a modestiei şi a bunului simţ în contra căruia răbufnesc mentalităţile comuniste care caută să frâneze cursul ascendent al vieţii pentru a trage lumea înapoi.

Eugen BÂRSAN

CU NATO SAU FĂRĂ NATO, TOT CIUNTIŢI RĂMÂNEM

NATO ne promite pace, democraţie, ridicarea nivelului de viaţă şi alte fericiri pe care le-am aplauda dacă noua organizare politică şi economică ar avea la bază doctrina Preşedintelui Woodrow Wilson, unde majoritatea populaţiei decide hotarele şi ar reînvia Charterul de pe Atlantic, unde Roosevelt şi Churchill au promis - dar nu s'au ţinut de cuvânt - că graniţele europene vor rămâne cele stabilite de Primul Război Mondial. În schimb NATO a luat ca stea călăuzitoare pactul Ribbentrop-Molotov şi pune la temelia păcii cârdăşiile dintre naziţti şi comunişti. Noi suntem europeni getbeget cu act de naştere scris pe Statuia din Roma a Împăratului Traian! Noi n'am venit călare din pustiile Asiei; de aceea nu ne putem stăpâni ofu când ni se cere să ne molipsim de amnezie şi să uităm istoria şi nedreptăţile.

Cum putem uita de Ţinutul Herţa, pământ din pământul nostru? Cum putem uita Insula Şerpilor, unde grănicerul rus şi-a înfipt ciubotele şi iarăşi cum putem uita Nordul Bucovinei, care n'a avut conducători ce dansau căzăceasca? Despre răpirea Basarabiei de megavecina, reproducem din *"World Almanach, 1977"* (p.799) unde se precizează: *"Ethnic groups: Moldovan/Romanian 65%"* în timp ce Ucrainenii şi Rusii, adunaţi grămadă, sunt 23%.

Pentru a trece vama de a intra în *"Europa"* ni se cere să renunţăm la parte din trupul ţării şi ni se interzice de a scrie, în dosarul istoriei, nici un cuvânt despre fraţii vânduţi la tejghea de Hitler şi Stalin.

Celor ce conduc azi ţara le rămâne o singură cale de a ne făuri viitorul, indiferent dacă vom fi admişi ori vom rămâne cu cererea în mână la poarta nouă a lui NATO.

Pentru a salva, din ce a mai rămas de salvat, se impune, printre altele, stârpirea corupţiei şi repararea istoriei.

Dezastrul n'a început cu năvălirea armatelor ruseşti. Dezastrul a început cu revenirea Regelui Carol al II-lea şi a amantei sale, *"rezistentă la dragoste"*, Madam Lupescu, în jurul cărora s'a format *"Camarila Palatului"*, o gaşcă jefuitoare ca şi regimurile comuniste şi neocomuniste.

Sub Carol al II-lea s'a întronat cenzura, s'au înfiinţat lagăre, s'au împins oameni vii în cuptoarele crematoriului şi s'au împuşcat (fără a fi judecaţi, n.n.) şi lăsaţi în stradă tineri ce doreau să-şi apere Neamul şi Credinţa. Este el, Carol al II-lea, cel ce-a măcelărit o generaţie, baza de viitor a Neamului. Un Groza, Dej şi Ceauşescu n'au făcut decât să continue cu zel *"ştiinţific"* şi multilateral teroarea: s'au creat *"şcoli"* de reeducare, radiaţii, împănarea cu spioni a Bisericilor şi s'a introdus una dintre cele mai eficace arme: dezinformarea, care a născocit: *"Grupul Legionar nr.4"*, format din *"Stofă comunistă"* (Pacepa: *"Orizonturi Roşii"*) ce-au trimis scrisori şi pachete explozive unor critici ai guvernului, şi au mutilat pe unii ziarişti dela Europa Liberă, în timp ce tot ei spuneau că Europa Liberă a fost acaparată de comunişti.

Acum ne-am scuturat de ei, dar suntem la impas: majoritatea celor care conduc ţara au fost, pentru a vieţui, membri în partid (care nu înseamnă că eşti vinovat, n.n.) aşa că înţelegem dificultăţile preşedintelui (fost membru de partid, n.n.) de a se înconjura de cei imunizaţi de cancerul roşu.

A selecta un om cinstit de cei înrăiţi nu-i treabă uşoară. Înainte, alegeai neghina din grâu, azi trebue să alegi grâul, bob cu bob, din ocaua cu neghine.

Da, vrem să intrăm în NATO! Dar vrem să intrăm cu fruntea'n sus şi să ni se respecte Istoria.

Stroe MOLDOVANU

ASOCIAŢIA CULTURALĂ ROMÂNĂ
HAMILTON - ONTARIO

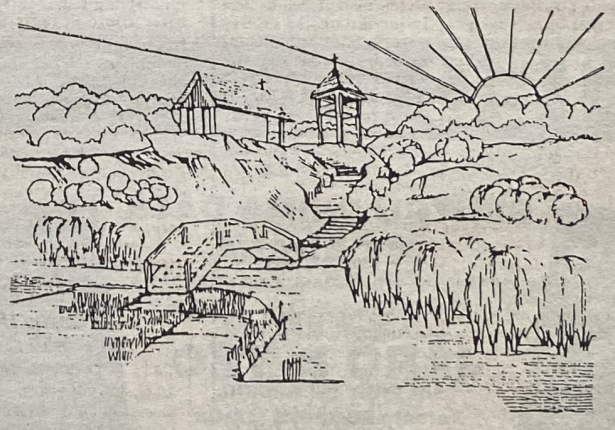

FRAŢI ROMÂNI,

SUNTEŢI INVITAŢI SĂ LUAŢI PARTE LA

SĂPTĂMÂNA CÂMPULUI ROMÂNESC

TABĂRA DE VARĂ

CARE VA AVEA LOC ÎNTRE

20 IULIE - 27 IULIE, 1997

Pentru informaţii suplimentare, telefonaţi la:
(905) 389-0644; (905) 648-4821; (905) 387-0637

Înainte şi după...

Adrian GRIGOROPOL

Pentru cele ce urmează, este de presupus o dată de referinţă. Aceasta este: 16 Noembrie 1996. Atunci, prin votul exprimat liber de electoratul român, a fost descăunată puterea guvernantă neocomunistă care dura de şapte ani, nu fără performanţa de a fi creat un haos moral, social, economic şi, evident, politic.

Problema care s'a pus electoratului la finalizarea alegerilor din 16 Noembrie 1996 a fost extrem de simplă şi clară. Să folosească votul pentru a înlătura puterea comunistă care dăinuia din 1946, prelungită prin fraudă la 22 Decembrie 1989 pe încă şapte ani de aceiaşi lupi îmbrăcând blăni de miei.

Masele de oameni sunt lipsite de raţiune. Nu se poate reproşa Poporului că a fost păcălit, dar preţul pe care l-a plătit, căci a fost adus în sapă de lemn, poate i-a fost învăţătură de minte.

A câştigat alegerile o *"opoziţie"* eterogenă, pentrucă nici electoratul nu şi-a bătut capul să cântărească cu atenţie ce este această opoziţie şi de ce poate fi ea în stare, singura preocupare şi obiectiv fiind să plece clica lui Iliescu şi să fie înlocuită de *"alţii"*, termen vag, dar esenţial când e vorba să scapi de *"un rău"* atât de bine înrădăcinat.

CDR-ul a format nucleul opozitiei, o înţelegere între formaţii eterogene, pretinse democrate şi ale căror culori de opţiuni politice erau fragil sudate de acelaşi scop al preluării puterii. Ca formaţie politică închegată era PNŢCD-ul care şi acesta, odată cu elementul catalizator pierdut, Corneliu Coposu, a pierdut subit omogenitatea şi forţa. CDR-ul a dispus şi de candidatul prof. Emil Constantinescu, cu cele mai bune şanse ca opozant al lui Iliescu la Preşedinţie. Accederea sa din partea Convenţiei s'a datorat acordului dintre Corneliu Coposu din partea PNŢCD-ului şi al Anei Blandiana din partea Alianţei Civice, care nu era şi nu este un partid dar acţionează ca atare, cu un camuflaj politic *"sui generis"* românesc, de negăsit prin alte democraţii. Susţinându-l pe prof. E. Constantinescu, Ana Blandiana urmărea să-l blocheze pe fostul membru al Alianţei, Nicolae Manolescu, care a format un partid politic al Alianţei Civice (PAC), sabotat de foştii săi colegi cu atâta înverşunare, că au reuşit să-l minimalizeze. Cum Corneliu Coposu refuza inechivoc să candideze, *"cuplul de taină Ana Blandiana - Emil Constantinescu"* a prins aripi. Asupra structurii personalităţii noului Preşedinte, prof. Emil Constantinescu, vom reveni.

Victoria opoziţiei din toamna 1996 a fost *"à la Phyrrus"*, deoarece a dus la un guvern de coaliţie marcat de o impotenţă conferită de Dl. Petre Roman, ca să nu spunem de USAD, fost prim ministru şi coautor la dezastrul ţării, alungat în Septembrie 1991 pe uşa din dos de *"tovarăşii"* săi de fapt şi care având *"cheia"* soartei actualului guvern a constrâns coaliţia să-i acorde Ministerul de Externe, atât de important în aceste împrejurări internaţionale, la care l-a desemnat pe Adrian Severin şi Ministerul Transporturilor (pe care Lenin îl considera arma cea mai eficace pentru paralizarea oricărei activităţi economice şi sociale) la care l-a desemnat pe Traian Băsescu, cel cu vinderea flotei, în fapt ambii *"foşti"* în guvernarea sa de tristă memorie. În concluzie, actualul guvern este la cheremul lui Petre Roman, putând juca pe degete şi vieţuirea guvernului şi pertracta şi cu opoziţia PDSR ca Preşedinte al Senatului (al doilea după Preşedinte), neuitând de unde a fost ejectat.

În propaganda electorală CDR-ul a venit cu zisul *"Contract cu România"*, imitaţie naivă a *"Contractului cu America"* al Partidului Republican American care se crede că a câştigat alegerile. Am întrebat chiar un congressman republican dacă este de acord cu Contractul şi după ce a ezitat mi-a răspuns că *"nu cu el în întregime"* dar nu poate vorbi din cauza disciplinei de partid.

Chiar aşa, minimal, Contractul cu România este irealizabil în termenele propuse, iar programul de şoc de 200 de zile aduce cu cele 100 de zile ale lui Napoleon la Elba, iar acum, după 6 luni, este o amintire.

Ca atare, CDR-ul nici n'a avut un program pragmatic serios de guvernare, cum de altfel se dovedeşte. Politica de şoc la care s'a trecut este socotită a fi tot atât de riscantă, ca jocul la Bursă.

Apare acum că opoziţia câştigătoare în Noembrie 1996 a făcut risipă de demagogie şi populism, care de fapt nici nu au fost luate în considerare de electorat, care a urmărit un obiectiv fix: *"schimbare"*. Acum se dovedeşte că cele două arme folosite şi tocite sunt în prezent dăunătoare, pentrucă oamenii şi le amintesc şi constată că guvernul n'are program pragmatic, n'are oameni competenţi, că miniştrii sunt protăpiţi în posturi pe criterii de grila coaliţiei, că structurile comuniste au rămas intangibile, nimic în legislaţie, economie, finanţe, ambasade, Securitate, o debusolare generală care agravează lucrurile pe zi ce trece. Să nu se abroge fărădelegile celor 50 de ani, cele ale celor şapte ani? Nu există scuză. Guvernarea apare captivă celor care au trecut pe banca opusă, se bucură în continuare de privilegii şi se desfată după balamucul lor cu totul intangibil.

Cele de mai jos nu sunt din *"puţul gândirii"* publicaţiei satirice *"Caţavencu"*, ci reprezintă propunerea de amendament a unui deputat liberal la legea (fărădelegea) 112/1995, referitoare la restituirea locuinţelor naţionalizate în 1950. Respectivul propune nici mai mult nici mai puţin decât să se suprime interdicţia chiriaşilor care cumpără asemenea locuinţe de a le vinde vreme de zece ani, ca astfel, vânzându-le imediat, să plătească Statului şi acesta să poată mai repede să despăgubească pe adevăraţii proprietari naţionalizaţi. O altă variantă că ar putea să cumpere, ei chiriaşii cu banii o locuinţă mai convenabilă, ca locaţie, comoditate.

Când s'au consumat fluvii de cerneală înfierându-se aberativa L.112/95 ca fiind o renaţionalizare şi o împroprietărire a chiriaşilor, călcându-se cele mai elementare principii de drept şi restabilire a drepturilor sacrosancte de proprietate, atât a găsit un parlamentar majoritar de amendat, iar guvernul şi parlamentul, după jumătate de an, n'au iniţiative de legi noi, de abrogat cele aberante şi par într'o amnezie netulburată, parcă aşteptând să le expire într'un fel mandatul.

...

În contextul lui *"după"* să ne oprim la *"febra NATO"* care a cuprins nu numai pe cei care vor să se integreze în primul val în această organizaţie militară defensivă de securitate a Europei, dar chiar pe membrii acesteia. Iată a avut loc la Helsinki şi *"summitul"* Clinton-Elţîn care rămâne învăluit în ceţurile Nordului. Dacă la Yalta numai Roosevelt era în cărucior, de data aceasta a fost şi Clinton, în schimb omologul său, în mare formă în Crimeea, a fost marcat de o sănătate extrem de şubredă şi ghemuit în fotoliu. Dacă s'a hotărît ceva sau nu despre NATO nu vom putea şti decât pe parcurs şi poate şi atunci cu picătura. Nu pot să nu remarc de fiecare dată că, în a negocia cu Rusia, nu trebue să te aştepţi să dea ceva, dovadă că de 50 de ani nu a încheiat un Tratat de Pace cu Japonia pentrucă nu s'a hotărît să cedeze câteva insulite din arhipelagul Kurile.

Febra NATO, în special în sfera conducerii politice, este în mod firesc la paroxism. În schimb cei 95%, din sondajele populaţiei, nu sunt aşa credibile câtă vreme li se tot vorbeşte de *"sacrificii"* pentru integrarea în NATO, dar nu de renunţarea unilaterală la teritoriile şi populaţia românească răpite în 1940 de fosta Uniune Sovietică şi în prezent incorporate în vecina noastră Ucraina. Ucraina este tot atât de intratabilă ca şi Rusia şi un asemenea preţ ne este impus de NATO. De ce conducătorii ţării nu au recurs la un referendum? Toate justificările refuzului nu sunt convingătoare. În Comunitatea Europeană s'au efectuat referenduri pentru acceptarea unor obligaţii cu mult mai minore.

Cum chestiunea integrării este foarte dezbătută, în legătură cu aceasta ne vom referi numai la două aspecte.

Regele Mihai a ţinut un discurs amplu la Institutul Regal de Studii strategice din Londra, cu prestanţă regală şi unde a recunoscut că a fost dezamăgit de atitudinea şi poziţia negativă adoptată de ministrul de externe ucrainean la Bruxelles şi Regele a pus deschis întrebarea: *"Ia ce va duce acest Tratat cu Ucraina: la intrarea României în Alianţă sau la excluderea României din NATO?"*

La vizita recentă a Regelui în ţară, conducătorii acesteia au dovedit lipsa celei mai elementare idei de protocol când l-au rugat *oficial* să fie *"avocatul"* României pentru integrare pe lângă monarhiile care fac parte din organizaţie. Despre un rege-avocat nu s'a mai auzit încă!

Nu mai vorbim cât a plătit sejurul său în Palatul Elisabeta, locul unde a fost constrâns să abdice la 30 Decembrie 1947!

Acum, în final, să ne referim la Preşedintele Prof. Dr. E. Constantinescu. Am vizionat o emisiune săptămânală a postului Romanian Voice în limba română care se poate recepţiona în New York şi Philadelphia. S'a transmis un interviu luat, probabil în Bucureşti, Preşedintelui Constantinescu de către Preşedintele Camerei de Comerţ Româno-Americană, Marc Mayer. Întrebat cum crede în acest moment ca Românii-americani să poată obţine integrarea în NATO, Preşedintele a invocat actualul imn naţional cu sublinierea pasajului *"acum ori niciodată"* şi că nu poate concepe ca un Român patriot să nu scrie o jumătate de pagină în care să ceară integrarea şi pe care într'un plic cu un timbru să o trimită Preşedintelui Clinton, la Casa Albă. Nimic de zis.

La alegerile din toamna 1996 Exilul s'a prezentat în corpore, menţionam noi, şi a votat 90% pentru schimbare şi ca Preşedinte pentru E. Constantinescu. S'au parcurs distanţe lungi şi suportat cheltuieli incomparabile cu un timbru poştal.

Dar în interviu s'a putut auzi din partea Preşedintelui Constantinescu că cei care nu vor scrie această scrisoare, când vor veni în România, ***nu vor mai fi consideraţi prieteni***.

Aceasta este prea mult. Prea mult Domnule Preşedinte! De unde se va şti cine a trimis şi cine n'a trimis scrisoarea? În emisiunea respectivă şi în altele următoare s'a arătat organizarea de centre de colectare a scrisorilor şi întocmirea de liste! Declaraţia de avertisment a fost hazardată şi şocantă. Ar fi de discutat şi definiţia dată de Preşedinte cu aceeaşi ocazie *"patriotismului"* în situaţia actuală. Deşi demnă de discutat, prin originalitatea ei, o lăsăm pentru altădată.

Nu socoteşte oare Preşedintele că şi Exilul ar trebui să-i trimită individual o scrisoare şi să-l întrebe ce a făcut conducerea ţării, după şase luni, pentru repararea daunelor morale şi materiale ale celor care au înfruntat primejdii de moarte să scape cu orice preţ de comunism? Să întrebe, dintre atâtea de reparat, de ce mai subzistă fără de legea (112/1995) de renaţionalizare a ceea ce s'a naţionalizat în 1950 şi depăşind orice raţiune, în loc să restituie bunurile imobile celor deposedaţi, prin putere tiranică, să împroprietărească pe chiriaşi! În această direcţie Exilul este una din victimele deposedate prin naţionalizare şi confiscare. Aceste întrebări şi altele, care ar putea constitui nu o scrisoare ci un dosar voluminos, nu este un avertisment ci expresia unei profunde nemulţumiri a Exilului care, votând în favoarea actualei conduceri a ţării, a avut convingerea că nu se va sta în inerţie ci se va trece în toate domeniile la ştergerea urmelor dictaturii comuniste şi în acest context se va da şi Exilului consideraţia pe care o merită cu prisosinţă şi nu i se vor da avertismente, aşa cum a fost potopit vreme de aproape jumătate de veac.

TEC
THE EUROPEAN CONNECTION
LEGATURA DVS. PERMANENTA CU ROMANIA

PENTRU PRIMA DATĂ ÎN CANADA

O COMPANIE ROMÂNEASCĂ DE TRANSPORT AERIAN DESCHIDE O RUTĂ ÎNTRE BUCUREŞTI ŞI TORONTO

JARO & TEC

UN PREŢ INCREDIBIL

Toronto-Bucureşti şi retur
$ CAD 799
Toronto-Timişoara şi retur
$ CAD 899

EXCLUSIV PRIN TEC
Cele mai bune preţuri pentru călătorii către orice destinaţie şi servicii sunt GARANTATE

PACHETE ALCĂTUITE DE DVS.
25lb=$59.33
peste 25lb $3.15Kg.
• Livrare la domiciliu în Bucureşti şi marile oraşe

NUMAI ÎN 24 DE ORE, SPECIAL:
* O FLOARE PERSOANELOR IUBITE DIN ROMÂNIA
* ARANJAMENTE FLORALE ŞI TORTURI PENTRU DIFERITE OCAZII
* PACHETE TIP ALIMENTE DIN DEPOZITUL BUCUREŞTI
• CURIER SĂPTĂMÂNAL TORONTO - BUCUREŞTI (PUTEŢI TRIMITE SCRISORI, ACTE ETC...)
• TRANSFERURI DE BANI ÎN BUCUREŞTI ŞI ÎN ORICARE ORAŞ DIN PROVINCIE

VACANŢE ÎN CUBA, MEXICO, FLORIDA...

1808 Danforth Ave., TORONTO, Ont., M4C 1H8
TEL: (416) 463-6000 • FAX: (416) 463-7990
KITCHENER - TEL: (519) 743-2638; MONTRÉAL - (514) 769-6921
VANCOUVER - Tel: (604) 931-8600

IUBIREA NOASTRĂ...

Urmare din pag. 1

a cedat în faţa forţei brutale, dar nici ofiţerii români prizonieri în Siberia n'au acceptat să recunoască faptul că Basarabia şi Bucovina aparţin URSS-ului şi nici Mareşalul Antonescu strâns în chingile dela Lublianca, n'a recunoscut că cetăţile de pe Nistru ridicate de domnii Moldovei în frunte cu marele Ştefan aparţin tarilor moscoviţi. Şi-ar fi salvat viaţa dacă accepta târgul Ruşilor, dar a preferat să moară soldat.

Nu-i putem pretinde lui Adrian Severin să simtă românește. Dar Preşedintele născut în Basarabia şi moţul Ciorbea, cum au acceptat o cedare fără nici o ameninţare?

Domnilor deputaţi şi senatori, în 1918 parlamentul României n'a ratificat pacea dela Buftea, iar în 1990 tot parlamentul n'a ratificat trădarea lui Iliescu. Fiţi demni de mandatul încredinţat de alegători şi nu ratificaţi această cedare necondiţionată. V'am iubit şi v'am votat, Domnule Preşedinte, dar în urma acestui act, *"iubirea noastră a murit aici"*.

George AUGUSTIN

Pro-Memoria

REGELE MIHAI, SUVERANITATEA ROMÂNIEI

—Roxana IORDACHE—

Recunoaşterea cetăţeniei Regelui Mihai a fost o datorie onorată a guvernului Ciorbea. Rugămintea Preşedintelui Constantinescu adresată Majestăţii Sale de a ne fi Avocat pentru NATO a fost o recunoaştere. Pentrucă Majestatea Sa n'a încetat vreodată să pledeze pentru România, tot aşa cum n'a încetat să fie cetăţean român.

Aş putea să scriu despre cât de frumos e când Regele se află în ţară, despre cum se schimbă vremea şi se face din iarnă vară, despre bucuria cu care e întâmpinat în tot locul, dela aplauzele şi ovaţiile cristaline ale copiilor, la veneraţia înlăcrimată din ochii bătrânilor. Aş putea să scriu despre cum Regele sfinţeşte locul. Aş putea să scriu despre prea-fericirea Părintelui Patriarh Teoctist din ziua în care L-a primit pe Majestatea Sa Regele Mihai Întâiul pe tronul monarhic al Bisericii Întâi-Stătătoare, cu toată pomenirea liturgică a Suveranului ţării. Aş putea să scriu despre cuvintele grele de adevăr, pe care numai Regele nostru Mihai le poate rosti în faţa puterilor occidentale cu privire la locul de drept al României în lume. Aş putea să fac, mai mult sau mai puţin copilăreşte - fiindcă nu copilăria a fost suferinţa Bunicului meu la Canal şi apoi în lagărul de afară -, un rechizitoriu la adresa democraţiilor lumii, care, măcar în acest ceas de cumpănă între milenii, se cuvine să admită că datorează României răstignite şi Regelui Mihai mult mai mult decât jeep-ul generalului Patton, pe care l-au dăruit Suveranului exilat, poate în chip de simbol cinic, în urmă cu cincizeci de ani.

Aş putea să scriu despre toate acestea, dar la ce ne-ar folosi? La ce bun nostalgia sau elogiile pentru Regele nostru ideal, căruia n'avem luciditatea să-i recunoaştem mai mult decât cetăţenia şi pledoaria? Regele Mihai nu (mai) e un vis îndepărtat, ci chiar realitatea noastră apropiată. Înainte, visam cu ochii deschişi şi ne luam visul drept realitate. Acum, închidem ochii şi ni se pare că realitatea e un vis. Din care ne e frică să ne trezim. Orice elogiu pentru Regele Mihai fără hotărirea de a face restauraţia nu înseamnă decât perpetuarea unei stări de fapt conform căreia o putere străină a decis pentru noi. Ezitarea de a pune în discuţie forma de stat echivalează cu justificarea dreptului altora de a ne decide soarta. În ciuda ofensivei diplomatice pentru NATO, ne aflăm tot în stare de pasivitate. ***Aşteptăm să fim primiţi*** în structurile euro-atlantice, ***dar ezităm să primim*** pe tronul ţării Suveranul prin care soarta României noastre n'ar mai depinde întru totul de această aşteptare. În urmă cu cincizeci de ani (se împlinesc pe 10 Decembrie), începeam să-i aşteptăm pe Americani ca să ne aducă Regele înapoi pe tron şi, odată cu monarhia, suveranitatea. Acum, ce mai aşteptăm? Cumva să ne dea cineva voie să fim suverani, să ne aducem Regele înapoi acolo de unde ni L-au alungat Ruşii, cu sau fără voie dela Americani?

Fie că suntem integraţi în NATO, fie că nu, soluţia şi soarta pe care ne-o putem decide singuri fără să depindem de acordul nimănui e aceeaşi: Monarhia. Regele Mihai e şansa noastră suverană dela Dumnezeu.

Dacă o ratăm, nu mai avem dreptul să ne plângem. N'avem decât să îndurăm.

Eterna amenințare a drobului de sare.

ROMÂNIA VĂZUTĂ DE PE MALUL CELĂLALT

ŞI-AM STRÂNS MALTĂ DUPĂ YALTĂ

—Dan-Liviu NICOLAE—

Da. Melancolia nu-mi dă pace.

Oare ce-ar fi fost România fără secreta târguială dela Yalta, dintre vânzătorul Churchill şi cumpărătorul Stalin... ?

Ce-ar fi fost acum, România, fără şi mai secreta negustorie dela Malta, unde nu se poate ca Bush şi Gorbaciov doar să fi pălăvrăgit despre furtuna care zgâlţâia portavionul pe care se aflau.

Ce va fi, mai încolo, România, după ultima socoteală, dela Helsinki, unde este exclus ca Boris Elţin doar să fi gâlgâit votci cu saxofonul lui Bill Clinton la ureche? Care Bill Clinton a venit şi el la rendes-vous într'un scaun cu rotile, aidoma precursorului său, Franklin D. Roosevelt, la Yalta.

Soarta-i soartă şi socoteala - socoteală.

De zeci de ani, democraţiile occidentale (nu prea înţeleg de ce se face mereu această precizare - *occidentale*... or mai fi şi altele?) îi iau pe Ruşi, indiferent că-i zic *"Rusia"* ori *"Uniunea Sovietică"*, cu duhul blândeţii. Adică după metoda recomandată de un vestit dresor, rus şi el... Care, însă, n'a încercat-o niciodată nici cu Petru cel Mare, nici cu Ecaterina a II-a, nici cu Lenin, nici cu Stalin, nici cu Brejnev.

Cu Stalin şi cu Brejnev au încercat-o Occidentalii. Dându-le hălci din Europa şi din Africa, felii din Asia, ciosvârte din America Latină. Doar-doar s'or sătura. Zicala că *"Pofta vine mâncând"* o fi, pesemne necunoscută înspre Atlantic... Ce-i drept, cu democraţia nu te joci şi nu-i poţi spune contribuabilului, aşa, în faţă: *"Banii dumitale, o să-i folosim ca să-i mai tăiem din nas lui Ivan. Poate c'o s'avem nevoie şi de viţele fiilor tăi, ba şi de-a ta ca să-i scoatem pe amărîţii ăia de Români din necazuri!"* Contribuabilul aşteaptă să-i faci cu banii lui, drumuri, protecţie socială, tot lucruri deastea care fac viaţă plăcută şi îndestulată. Şi dacă cei pe care-i plăteşte să le facă mai aruncă o Basarabie sau o ţară baltică în troaca ursului siberian spre a-l ţine la distanţă, contribuabilul este mulţumit şi-i mai votează o dată!

Acum, chit că ursul cu pricina a rămas doar piele şi os, de-i năpârleşte blana şi-a uitat până şi gustul mierii, el încă mai ştie să facă pe fiorosul. Şi, ca să-i arate că şi el este un bun actor, Occidentalul, ca om de stat, nu întârzie să facă, la rândul său, pe speriatul... Rusia rămâne, mai departe, un rău necesar, întrucât cineva tot trebue să contrabalanseze noua Chină.

C'o fi fost la Yalta, c'o fi fost în Malta, c'o fi fost la Helsinki, c'or mai fi negociat ceva Elţinilă şi Clintonilă în vreo staţiune orbitală, travestiţi în cosmonauţi, e greu de ştiut. Dar ce vedem cu ochii nimeni nu ne poate spune că nu există. O Polonie catolică, o Cehie pe cale să devină un fel de land german extrateritorial, o Ungarie ai cărei locuitori dau fuga, una-două, după cumpărături la Viena erau de multă vreme destinate să se realipească lumii vestice. În vreme ce o Românie - ortodoxă printre latini şi latină printre ortodocşi - greu îşi poate găsi prieteni şi aliaţi. Rusiei îi stă în gât - pe drumul spre Balcani. De ceilalţi e, totuşi, prea departe...

S'a tot spus că regimul Iliescu a ţinut România departe de Europa. Chiar aşa să fie? Era, într'adevăr, inevitabilă *"emanaţia"* din Decembrie '89 ? Înclinăm să credem că nu. Ne vine să credem, mai degrabă, că *"Zâmbilici"* a servit doar ca suport pentru un pretext gata pregătit. Menţinerea structurilor totalitare a fost, poate, *"făcătura"* trebuincioasă spre a eticheta *"corespunzător"* ţara. Câtă vreme Regele Mihai I a apărut ca o ameninţare pentru regimul dela Bucureşti, ca un rival şi ca un posibil substitut, capabil să schimbe cu 180 de grade poziţia României, el a făcut, orice s'ar zice, figură de rudă săracă a Curţilor europene-regale sau republicane. Asta şi pe vremea lui Ceauşescu şi pe vremea lui Iliescu. Acum, că între regimul Constantinescu şi Casa Regală a României s'a ajuns la un fel de *modus vivendi*, prin care Regele Mihai I este tot mai mult împins - şi pare a accepta situaţia- dinspre rolul de om de stat spre cel de personaj istoric, suveranul nostru se bucură de infinit mai multă atenţie: România este pe cale să piardă şi acest *atout* !

Se spune că România nu este pregătită pentru NATO. Şi, pe chestia asta, la Bucureşti, dar nu numai acolo, forfota creşte din zi în zi. Ambasadori itineranţi, vizite de *captatio benevolentiae* ale Majestăţii sale, promisiuni că *"ne facem băieţi buni"*, ba şi proiecte de înarmare cu material american (habar n'avem pe ce bani, dar nu ne doare gura să făgăduim) ca să dovedim că suntem şi dispuşi şi pregătiţi.

În realitate, cel nepregătit este, dacă nu v'aţi prins până acum, chiar domnul NATO. Nu că n'a dereticat prin camera de oaspeţi. Nici că n'a fiert sarmalele. Ci pentrucă el are de mulţumit rude mai apropiate: exilul polonez şi cel maghiar din SUA, care dau ceva alegători - ba chiar şi aleşi dau exilurile astea. Şi, vă rog să nu protestaţi, colosul german. Pentru care, orice s'ar zice, Polonia, Cehia, Ungaria reprezintă un ***hinterland*** firesc, pe când România, deocamdată cel puţin, vine cam peste mână şi nici minoritate germană nu mai are. În vreme ce pentru restul *"mărimilor"* din NATO, România pare un fel de balast cu pretenţii. Înseamnă România altceva pentru Anglia - care ne-a dat la schimb, pentru Grecia, la Yalta, şi care nici nu mai nutreşte alte ambiţii decât acelea de a-şi păpa liniştit mielul cu sos de mentă la ea în insulă? Pentru Franţa care n'a pregetat niciodată să ofere garanţii României - şi să le nesocotească la prima ocazie? Pentru Italia - dar ce mai reprezintă Italia în politica europeană şi mondială? Poate doar cât bunica din bancul cu sindicatul: ea vorbeşte, ea ascultă...

Dac'am vrea - şi dac'am putea - să fim oameni serioşi, cel mai bun lucru ar fi să lăsăm, cel puţin pentru o vreme, poveştile cu NATO, măcar pentru a nu ne pierde din nou vremea scornind noi şi noi explicaţii mai încolo, după Madrid. Şi să ne-apucăm mai cu nădejde de treabă fără a mai prăpădi banii şi energiile umblând după cai verzi. Înainte de NATO, avem o ţară de reclădit. Rusia mai are mult până să fie din nou o adevărată ameninţare, deşi n'o vom putea niciodată ignora. Până la protecţia nord-atlantică, avem de pus mâna pe reforme!

Că şi Dănilă Prepeleac îşi punea nădejdea'n Dumnezeu, da' mai mult în drugheaţă...

Scrisoare deschisă

Doamnei Gilda Lazăr, purtătoarea de cuvânt a MAE al României

Stimată Doamnă Lazăr,

Citeam cu plăcere articolele Dvs. cu ani în urmă apărute în *"România Liberă"* şi în *"Lumea Liberă românească"* şi am fost foarte încântat să vă cunosc personal cu ocazia unei vizite pe care aţi făcut-o cu ani în urmă la New York. De aceea am fost bucuroşi când am aflat de numirea ca purtător de cuvânt al MAE, am apreciat această numire ca o urmare firească a recunoaşterii capacităţii Dvs. intelectuale, cât şi a poziţiei politice, a talentului cu care Dumnezeu v'a înzestrat, de a gândi logic, corect, frumos şi cu bun simţ.

Vă scriu aceasta pentrucă nu mică mi-a fost mirarea când am citit în presa din ţară şi exil, Comunicatul dat ca purtător de cuvânt MAE. Citirea lui mi-a creat amărăciuni pentrucă nu este scris în stilul pe care îl cunosc şi l-am apreciat, ci într'o autentică *"limbă de lemn"*, într'un stil reminiscent anilor stalinişti, când în orice formă de expunere, de exprimare a unor idei - care nu erau pe linia partidului sau opuse bolşevismului - se descopereau imediat *"duşmanii poporului român"*, *"agenturilii"*, *"imperialiştii anglo-americani şi oficinile lor de spionaj"*.

Dacă cineva nu este de acord cu felul în care ministrul Severin abordează tratatul cu Ucraina, problemele unor teritorii româneşti donate în schimb sau intrarea iluzorie în NATO (de care el însuşi a declarat că şansele sunt doar 50%) asta înseamnă în noul Dvs. limbaj *"agitaţia negativă"* ceea ce cu mulţi ani în urmă se traducea cu *"instigaţie împotriva statului"* şi se pedepsea cu condamnări dela 10 ani în sus. Mulţi Români au fost astfel încadraţi în *"agitaţii negative"* (folosindu-se alt termen) şi au plătit cu mulţi ani din viaţă în gulagul valah.

Noi, trăitori în adevăratele democraţii, am învăţat că prin naştere ne-am născut cu dreptul de a gândi, a face judecăţi şi a le exprima liberi, eliberaţi de teamă. Numai în regimurile totalitare, conducătorul iubit are dreptul să gândească iar milioanele de roboţi, de sclavi au dreptul doar să execute voinţa stăpânului. De altfel, nu de mult s'au exprimat pe plaiurile mioritice, *"noi muncim, nu gândim!"*

Nu cred că cineva, fie chiar şi purtător de cuvânt, are dreptul să catalogheze pe cei ce abandonează Bucovina şi alte teritorii româneşti Ucrainei, indiferent în ce scop *"FORŢE PATRIOTICE"* iar pe ceilalţi Români ce nu sunt de acord cu aceasta ca exponenţi duşmănoşi ai unor forţe străine de interesele ţării, care doresc nefericirea României. Este periculos, căci de aci este un pas în a pronunţa celebrul dicton al lui Lenin - *"cine nu este cu noi este contra noastră"* - în numele căruia s'au trimis la moarte milioane de fiinţe umane şi alti sute de milioane în lagăre, temniţe şi deportări. Este drept, ca purtătoare de cuvânt a MAE o spuneţi mai elegant, dar înţelesul este acelaşi. De fapt, în completarea celor declarate de Dvs. în acest faimos comunicat MAE într'un fel, dar cu alte cuvinte şi altfel spus, este întărit însăşi de Dl. Preşedinte ale Românieei Emil Constantinescu cel Dur, care recent, într'un interviu dat unui domn Marc Mayer, din New York, care a colaborat bine cu Iliescu, şi care deşi nu cunoaşte limba română ni l-a transmis prin postul de Televeziune al D-nei Meleşcanu.

Dar stimată D-nă Lazăr, prin afirmaţia *"cercuri străine doritoare ca România să rămână în afara structurilor europene şi euroatlantice"*, s'a creat confuzie, nedumerire şi nelinişte. Care sunt aceste cercuri? Noi ştim că USA se opune la intrarea României în NATO, oare înseamnă iar *"cercuri capitalist-imperialiste"*? Ştim că Germania încă nu s'a pronunţat, asta însemnă *"cercurile militariste-revanşarde"*? Ori şovinismul hortist maghiar? Poate Rusia? Putem chiar bănui Republica Moldova, Ucraina, Bulgaria? De ce nu aţi precizat aceste *"cercuri şi cerculeţe străine"*?

Doamnă Lazăr, chiar dacă aţi fost *"his master voice"*, a lui Severin, vă faceţi vinovată de un stil anacronic pe care noi l-am fi vrut de mult la *"lada de gunoi"* a istoriei. Dacă, însă, stilul folosit şi ideile comunicatului vă aparţin, mărturisesc că sunteţi pentru mine şi cei ce au citit comunicatul MAE, o mare dezluzie.

New York, 2 Aprilie, 1997.

Aurel S. MARINESCU

O QUASI-OBSESIE

—Dan Emilian ROŞCA—

"Securişti, daţi ţării mai mult cărbune!" Aceasta a fost una din multele şugubeţe lozinci ce împodobeau zidurile din Timişoara, imediat după Decembrie 1989. Prin *"securişti"*, fireşte, tot timişoreanul înţelegea orice zăvod sau torţionar aflat în solda dicturii comuniste.

N'a fost să fie. Nici la noi, nici chiar în fosta R.D.G., reunificată cu R.F.G. Nici STASI nu dă azi cărbune Germaniei Mari, doar câţiva duhai daţi în mintea căţelandrilor stau - dar, pare-se, nu pentru lungă vreme - în cuşti, şamponaţi şi bine hrăniţi. Nu, nici în România bătrânii sau mai puţin bătrânii închizitori comunişti nu dau ţării mai mult cărbune. Unii îşi devoră pensiile durdulii, alţii se avântă în bişniţăreli de mai mică sau mai mare anvergură. M'ar mângâia şi atât: să-şi recunoască bărbăteşte fostele ticăloşii. Se aude, însă, doar o linişte otrăvită.

Cu riscul de a plictisi, (îmi) repet pentru a nu ştiu câta oară o întrebare, o întrebare ce aproape mă obsedează: cum de-i posibil să fie răscolite, palmă cu palmă, junglele sud-americane, în căutarea cine ştie cărui decrepit caporal nazist, iar marii călăi din fosta lume comunistă să se lăfăie netulburaţi, în văzul victimelor, sfidându-le şi sfidându-ne pe toţi ?

ROMÂNIA TREBUE SĂ DECIDĂ !

Mihai GHEORGHIU

Într'un din zilele trecute, am avut o foarte interesantă convorbire telefonică cu un deosebit şi vechi prieten din România, mai precis cu un fost profesor de-al meu din clasele de liceu, persoană cu care corespondez de altfel regulat şi cu care întreţin o continuă legătură bazată pe stimă şi respect reciproc.

Sărind peste banalităţile inerente caracteristice oricărei convorbiri de acest gen, fie ea şi *"long distance"*, am să trec imediat la punctele esenţiale abordate cu această ocazie, care m'au mişcat profund determinându-mă la întocmirea acestui articol.

Ca deobicei, conversaţia noastră s'a lansat direct asupra situaţiei actuale din Patrie, prin prisma extraordinarelor recente evenimente politice, dominate majoritar, de alegerea primului Preşedinte democrat al României în persoana Domnului Profesor Emil Constantinescu, finalizând poate într'un fel, spun eu, procesul răsturnării sistemului comunist început în Decembrie 1989 şi prelungit artificial din scopuri bine ştiute, până la sfârşitul anului 1996.

Venirea Domnului Profesor Emil Constantinescu la cârma unei Românii secătuite, sărăcite şi mai ales debusolate din toate punctele de vedere, a fost poate o ultimă alternativă la o prăbuşire economică falimentară şi mai ales socială, iar situaţia actuală, situaţie pe care bunul meu prieten şi de altfel colaborator pe plan jurnalistic, mi-a expus-o telefonic cu acea ocazie, este de-a dreptul dramatică şi foarte greu de înţeles, chiar şi dacă încercăm dând dovadă de o extrem de flexibilă îngăduinţă, să o atribuim aşa-zisului moment de tranziţie, pe seama căruia se pun mai toate inadecvenţele şi iregularităţile socialo-economice actuale de acasă.

Ceea ce mă miră şi chiar mă şochează cel mai mult, nu este situaţia economică dezastruoasă din care se pare că totuşi, prin eforturi extreme şi sacrificii dureroase, România ar putea să răzbată, este drept nu prea curând, ci prăbuşirea şi dezintegrarea socială ba chiar umană, în care poporul nostru, se afundă rapid şi aparent inconştient, afişând vădit, o criză de conştiinţă nemaipomenită prin *"importarea"* şi aplicarea unor *"obiceiuri"* sau a unor aşa-zise valori democratice cu totul străine caracterului şi tradiţiei noastre, în numele *"democratizării"*, şi implicit alinierii României la grupul şi sistemul occidental european.

Mă refer direct la tot eşalonul de *"impurităţi"* impus, ba mai mult, elogiat de către experţii în materie, ca fiind parte cheie în vederea promovării ţării noastre în rândul aşa-ziselor ţări democratice care *"respectă"* nemijlocit aşa-zisele drepturi inalienabile ale omului.

Mai la început, imediat anului de graţie 1989, ne-a fost impusă cu autoritate, homosexualitatea, de parcă acest putregai al unei societăţi bolnave, ar fi fost punctul cheie în prisma aşa-zisei democratizări a unei Românii care, lipsită de acest *"drept umanitar"*, s'ar fi dezechilibrat precum o scară ale cărei baze, alunecă şi implicit se prăbuşeşte sub greutatea şi punctul de inerţie a celui ce încearcă să o suie.

Degeaba Parlamentul român şi oamenii de conştiinţă şi de credinţă au protestat şi s'au opus împotriva legiferării acestui *"drept"* inseparabil aşazisului proces de democratizare, degeaba presa, biserica, precum şi majoritatea cetăţenilor ţării, au protestat vehement împotriva acestui flagel bolnav căci într'o criză economică în care o întreagă naţiune se zvârcoleşte, se mai pot oare menţine pretenţii?

Au urmat rând pe rând impunerea la dezarmare şi implicit la o slăbire militară a întregului contingent al apărării prin diverse aşazise reorganizări menite să europenizeze, să niveleze într'un fel, drumul ţării noastre spre Comunitatea europeană şi astfel s'a impus autodistrugerea unoi tancuri, desfiinţarea unor şcoli militare etc...

Care este scopul adevărat al acestor impuneri, se va afla într'un viitor nu prea îndepărtat.

Multitudinea şi succesiunea unor astfel de măsuri de-a dreptul irresponsabile, a început dela un timp să nu mai producă mirare, fiind conştienţi de faptul că totuşi, orice are o limită şi poate că inteligenţa, dragostea de patrie şi *"credinţa"* unui popor latin cum este al nostru, vor stăvili într'un fel oarecare aceste *"cataclisme"* care ameninţă într'un mod direct nu numai integritatea teritorială a României, ba mai mult, însăşi existenţa spirituală şi individuală a întregii naţiuni.

Puţin câte puţin, România a devenit ceva asemănător unei ţări apusene, iar Bucureştiul un Beirut dominat autoritar de Arabi, Turci, bişnaţi murdari, miliardari artificiali, proxeneţi, ţigani organizaţi în mafii interlope, toţi aceştia controlând totalitar şi brutal nu numai o populaţie speriată şi debusolată, ba mai mult, o întreagă naţiune şi totuşi ar fi fost bine ca aceste inadecvenţe să se rezume numai aici, dar...

Mai mult ca niciodată, străzile, gările, aerogările, şi de altfel toate locurile de acest gen, au început să fie dominate de prezenţa deprimantă a orfanilor, a cerşetorilor profesionişti, a femeilor de stradă cu braţe ultramarcate de stigmatul morţii, lăsat de muşcătura diabolică a heroinei şi pe deasupra, o mizerie, la propriu calificată, memaiintâlnită.

Încercatul nostru popor a trecut şi depăşit de-a lungul timpului, numeroase situaţii grele asemănătoare acesteia din urmă, credinţa şi speranţa în Dumnezeu fiind întotdeauna flacăra nestinsă a continuităţii şi într'adevăr această încredere a însemnat punctul forte, în depăşirea nenumăratelor necazuri, dar ce faci când observi că această credinţă dispare, ba mai mult, este vehement combătută prin prisma şi bazele aceleiaşi *"democraţii"* care impune şi liberalizează însăşi o a doua altenativă potrivinică însăşi lui Dumnezeu în sine.

Lăsând la o parte penetrarea incontrolabilă pe teritoriul practic *"liber"* al României a unor *"predicatori"* dinafară, propovăduitori al unor aşa-zise religii complet străine şi chiar direct adverse credinţei neamului nostru, protejaţi şi aceştia de respectivele stipulări democratice implementate nolens volens prin aceleaşi circumstanţe, aflăm cu consternare de înfiinţarea *"Satanismului"* şi asta nu în vreo ţară barbară, ci chiar la noi, în România.

Propagandiştii Mişcării Satanice Mondiale şi-au trimis acoliţii în ţara noastră unde, profitând de suferinţele şi mai ales de deziluzia ajunsă la paroxism a unor persoane slabe şi nu numai atât, au reuşit să coopteze destul de uşor un număr însemnat de persoane, în special tineri, estimat a fi de ordinul miilor, dacă nu şi mai mult.

Tenebra organizaţie are în statut, ca ordine de zi şi program autoimpus bine definit, distrugerea a tot ceea ce este pozitiv şi în special a lui Dumnezeu şi creaţiei sale, recurgând la sacrificii umane, sinucideri, tatuări sângeroase şi bineînţeles crime de orice fel şi iraţionale dând dovadă de un fanatism incredibil, specific profilului în sine.

"Biserica Mondială Satanistă", aşa cum de altfel se şi auotointitulează, numără câteva milioane de *"credincioşi"* răspândiţi pe întreg globul, în România aceştia activând sub numele de *"Centrul Naţional al Mişcării Satanice"*.

Din motive de decenţă şi respect pentru valorile umane şi Dumnezeeşti, nu transcriu conţinutul *"rugăciunii"*, care nu este altceva decât o blasfemie la adresa *"Tatălui nostru"* şi nici *"jurământul"* respectiv, care atacă nu numai conceptele oricărei religii ba şi cele ale legii, declarând deschis şi fără menajamente, războiu tuturor valorilor umane pozitive.

Centrele acestor demoni, în România, se găsesc în acest moment, la Braşov, Ploieşti şi Cluj şi sunt în afara legii.

Trecând în retrospectivă întreaga schimbare petrecută de-a lungul ultimei perioade de timp în România, impusă într'un fel indirect sau chiar direct în vederea aşa-zisei democratizări, mă întreb, la un moment dat, dacă într'adevăr, după prăbuşirea comunismului, ne aflăm pe drumul cel bun, sau ne aruncăm la disperare spre o altă alternativă iluzorie şi aparent salvatoare, fluctuând între extreme şi punând în joc *"cărţi"* numai bănuite şi riscând o *"cacialma"* dezastruoasă.

România, conform tradiţiei şi mai ales rădăcinilor latine extinse şi ramificate cu cele ale Francezilor şi Italienilor nu poate şi nici nu cred că s'ar putea modula conform principiilor şi cerinţelor feroce ale unei economii şi sisteme de viaţă capitalistă dură, care nici pe departe nu dă un răspuns pozitiv complexelor probleme mondiale, iar subordonarea intereselor şi culturii personale ale unui întreg popor, unui capitalism importat, nu cred că este raţională şi nici de bun augur.

Din fericire pentru România, se întrevede totuşi o adevărată posibilitate de reabilitare, dependentă însă de diplomaţia actualului guvern, de cei doi lideri democraţi care sunt Preşedintele Emil Constantinescu şi Premierul Victor Ciorbea, care se pare că ştiu precis ceea ce trebue îndeplinit pentru salvarea României şi implicit pentru chinuitul şi mult încercatul popor al acesteia.

Instantanee

VESELUL TREN AL FOAMEI

T.B.ŞUŢEANU

Dacă în România de azi merge ceva *"bine"* - în virtutea inerţiei - acestea sunt trenurile. Deşi cu vagoane învechite, prădate de mobilier, cu uşi între compartimente care nu se mai închid, pline de gunoaie, dar merg. La ceas. La minut. La secundă. Pe toate liniile. Şi chiar şi în judeţul cel mai rămas în urmă, cum este Călăraşi, (pentru gradul cel mai ridicat de analfabeţi).

Fiţi atenţi: sunt 8 (opt) curse pe zi, dus şi întors, dela Bucureşti la Oltenita pe o distanţă de 60 de kilometri. După necesităţile reale - ale oltenienilor de a veni la Bucureşti şi invers (oltenienii fiind aci cei care locuiesc în satele din dreapta şi stânga liniei) - ar trebui doar două curse pe zi, dus şi întors. De ce sunt 8 (opt) ?

Din cauza navetiştilor! Această creaţie sui generis a comunismului.

Merg cu unul din aceste trenuri de mai multe ori pe an pentrucă am o casă într'unul din cătunele din apropierea acestei linii şi când mă lasă trabantul, mă duc şi mă întorc într'unul din aceste vagoane.

Ceea ce se întâmplă în două ore, cât durează o cursă completă Halta Titan-Oltenita, relevă în mic atmosfera generală, felul de a fi al unei bune majorităţi, a comportamentului şi felului de a gândi al oamenilor la ieşirea din comunism.

Comunismul a reuşit să-l disloce pe ţăran, să-l rupă de glie, să creeze acea *"clasă"* de târgoveţi, nici muncitori, nici ţărani, care - după opinia *"doctă"* a lui Silviu Brucan - l-a răsturnat pe Ceauşescu.

Ca şi Ion Cristoiu şi Ion Iliescu, aceşti oameni nu fac nici o distincţie între comunism şi anticomunism, ei socotindu-se oameni care şi ieri, în comunism, erau pe drum, cu trenul pentru o bucată de pâine şi pentru ceva sigur, care era salariul, ca şi azi. Şi atunci se chinuiau să se scoale de dimineaţă şi să se ducă *"la fabrică"* şi acum la fel - se *"chinuie"* să se întoarcă la fabrică. Fiind mulţi - cu toate *"restructurările"*, numite acum *"şomaj"*, cefereul - adică statul - a păstrat acelaşi număr de curse zilnice cu trenuri din câte zece vagoane lungi, cu câte patru compartimente de lume la grămadă. Nu există nici un vagon de clasa întâia cum nu mai sunt nici măcar înscripţionările de compartimet de fumători şi nefumători. Un lucru iarăşi bun - prin *"propria putere"*, mai ales a femeilor care ripostează violent - fumatul se face numai în culoarul dela urcare. Acesta este mereu înţesat de oameni, uneori şi de fum la care dacă adăugăm bagajele ajungem la cel mai incomod şi cel mai înapoiat mod de călătorie în comun, similar poate cu cel din India sau din ţările africane.

Ceea ce frapează este starea generală de veselie, de viaţă - chiar dacă larvară - dar plenară, mişcătoare, cu toate poftele satisfăcute, a unui trai mai liber de cum ne-am putea închipui. Toate canapelele sunt ocupate încă din mersul trenului, când cei care vin n'au apucat să coboare. În câteva minute vagoanele se umplu până la refuz cu navetişti dar şi cu ţigani fără servici care trăiesc din furtişaguri şi expediente. E o mare bucurie pentru tine, călător obişnuit şi rar, când apuci un loc în picioare lângă o canapea de care să te rezemi. În această viermuială ţiganii sunt la ei acasă. Deşi trenului i se spune *"trenul foamea"*, practic - după mintea şi comportarea lor - ţiganii socotesc aceste trenuri *"ale lor"*. De aceea sar la bătaie dacă zici ceva de Domnul Iliescu al lor şi-acum, când mitulbibaşă a căzut. Ei fac în vagoane legea. Dacă eşti singur, tânăr şi mai pirpiriu - şi le răspunzi la provocări -, la prima staţie te dau jos. Pentrucă ei, cu copii şi neveste, ocupă compartimente întregi, stând pe bănci, spărgând seminţe ca la clacă şi bând bere cu ostentaţia unei opulenţe venite pe degeaba. Dintre ei *"s'au ridicat"* vânzătoarele de seminţe şi bomboane care nu scot bilet niciodată. Controlorii şi organele de poliţie cefere nu se văd. Nu mai vorbim că foarte mulţi Români s'au ţiganizat. Vin din fabrică gata *"drogaţi"*, aici scot sticla şi-o plimbă dela unul la altul într'o veselie de permanentă nuntă destrăbălată, cum au ajuns nunţile în această parte de ţară. În fabrică se duc doar *"să ponteze"*, că muncă... ioc! vorba lor. *"Republica"* şi *"23 August"* - bastioanele comunismului (numite azi *"Fabrica de ţevi"* şi *"Faur"*) sunt ani de când n'au mai primit comenzi la capacitate. Şi se bea în tren, se strigă unul pe altul şi se vociferează ca pe maidan. Câţiva îşi mai aduc aminte de Ceauşescu, acum îl plâng pe Iliescu, având o frică endemică de o oarecare întoarcere la muncă şi disciplină. *"Auzi ai dracului, cică o să venim la muncă şi Sâmbăta! Să vie ei cu mă-sa lui Constantinescu!"*

În acest timp locomotiva Diesel trage uniform cârnatul de vagoane cenuşii iar câte doi mecanici tineri pirpirii se uită în gol pe lângă tarlalele acoperite de buruieni, la satele încremenite într'o aşteptare care ţine de 50 de ani din *"cea mai mare aflare în treabă din istoria omenirii"* după cum a numit Petre Ţuţea experimentul comunist, care ne-a alterat felul de a fi, a gândi şi a munci al neamului românesc.

La întrebările puse de un reporter al postului de televiziune *"Antena 1"* navetiştilor din *"Trenul foamea'* (după cum s'a numit reportajul), răspunsurile au fost invariabile: *"nu ne întoarcem la munca în câmp; e ceva nesigur. Fabricile - şi particularii - ne asigură salariu"*.

Portari, femei de serviciu la bloc, mai nou - body guarzi - manipulanţi, şi... şoferi. Aproape toţi tractoriştii mai tineri din zonă sunt acum şoferi. Satul pentru ei este dormitor, loc de unde le vine o parte din hrană, pentrucă pâinea, uleiul, zahărul, acum şi ouăle şi brânza le aduc dela oraş.

Este o amăgire gălăgioasă şi la fel de periculoasă, deoarece rămâne zona omenească unde manipulările de tip socialist încă rămân operabile.

Trebue odată o lege care să le redea oamenilor încrederea în pământ şi forme bancare, care să-i încurajeze la muncă şi fructificarea produsului muncii lor, care este hrana ţării, forma sigură de a ieşi din sărăcie, care să-i facă a abandona trenul foamei, producând bogăţie pentru ei şi pentru ţară.

CITIŢI ŞI RĂSPÂNDIŢI ACEST ZIAR

Scrisori esenţiale

UN MARE PARADOX MORAL

Domnilor foşti şi actuali dirijori în literatură,

În ultimele săptămâni asistăm la un paradox zguduitor: cei care ar trebui puşi la stâlpul infamiei, au ieşit în faţă şi ni se dau drept mari valori. Profitând de faptul că adevăraţii oameni de cultură, aflaţi acum la putere, sunt ocupaţi cu schimbarea profundă în administraţie şi economie (şi n'au avut timp să se aplece suficient spre cultură, care înseamnă morală), foştii vulpoi, - dirijori importanţi ai vieţii literare în comunism - reuşesc să-l determine pe minunatul creator de televiziune modernă Adrian Sârbu să sponsorizeze tipărirea în grup a trei cărţi ale celui mai comunist *"scriitor de proză"* din epoca de aur, (fiul unui colonel de Securitate, membru permanent al marii adunări naţionale ceauşiste, participant activ la colectivizarea agriculturii). După apariţia cărţilor urmează *"lansarea"*, - exact ca în comunism, tot la celebra librărie M. Sadoveanu, cu mediatizare bogată. La câteva zile, însuşi Florin Brătescu, directorul postului de televiziune *"Antena 1"*, (tot mai puternic *"atras"* către ideile de stânga), iese din umbră şi ni-l aduce în faţă pe autor într'un interviu nocturn, *"demascându-se"* unul pe altul ca *"foşti"* care au lucrat în televiziune împreună. (Căci n'a fost loc în presă să nu se vâre şi el).

Unele ziare au făcut din acest caz un *"eveniment cultural"*, iar TVR 2 realizează o întreagă emisiune în seara de 7 Februarie, post care, după ce cu câteva zile înainte anunţase evenimentul cu surle şi trâmbiţe, făcându-l pe Dinu Săraru *"al doilea mare prozator al satului românesc după Liviu Rebreanu"*, revine şi-l coboară la *"al doilea după Marin Preda"* şi-i face o prezentare ca atare. Cei care au fost aduşi *"să-l susţină"* pe cel de *"al treilea prozator al ţărănimii române"*, arată în mâna cui se mai află încă literatura română, serios deturnată şi ciuntită de comunism, ca şi istoria. Valeriu Râpeanu, (prins de revoluţie redactor şef la *Scinteia*), Mihai Unghianu (şeful revistei *Luceafărul* la *"sfârşitul comunismului"* apoi secretar de stat în ministerul culturii sub regimul Iliescu), Răzvan Theodorescu, (şeful televiziunii la mineriade, *"istoricul"* ce a văzut în marele miting din piaţa Universităţii *"o rebeliune legionară"*, are acum *"curajul"* să se declare prieten vechi al autorului), spre care a fost atras şi actorul Ştefan Iordache, (un mare actor care se află într'o confuzie totală în problemele politice: omul teatru a jucat în comunism - pe ruptele! - teatru joacă şi acum, aşa încât pentru dânsul Revoluţia română este o sintagmă pe care nu prea o înţelege, fiindcă nu l-a afectat cu nimic. Şi apoi dânsul a dus-o chiar de minune când *"marele autor"* i-a fost director). Însăşi realizatoarea emisiunii, (căreia nu i dăm numele pentru a nu avea *"neplăceri"* la servici) este una care i-a făcut *"multe servicii"* Domnului Săraru şi în comunism. Toţi aceşti *"oameni de litere"* au folosit toate adjectivele şi atributele substantivale care se pot da unui adevărat creator literar, scoţându-l pe Dinu Săraru *"cel mai"* şi *"extraordinar"*, ştergând pe loc, cu buretele memoriei scurte, comunistul din scriitor. El însă *"le-a jucat festa"*, declarând, încă odată, (dacă mai era nevoie), că este tot de *"stânga"*, cum se dau acum toţi comuniştii adevăraţi, vrând să demonstreze că au devenit *"moderaţi şi democraţi"*).

Oare aşa să fie?

Sunt născut la ţară, trăiesc, la bătrâneţe, retras într'un cătun din Sudul Bărăganului, cunosc - pe sufletul meu - viaţa ţăranului nostru până la ultimul amănunt. Pe deasupra, sunt un om care scriu de când mă ştiu, vorba aia, dar - fiind exclus din partid - n'am putut nici la aproape 70 de ani să-mi public măcar o carte.

Şi ca mine cred că sunt zeci de asemenea creatori autentici, legaţi de ţară, care n'au putut fi lansaţi nici în cei şapte ani de continuare abilă a sistemului comunist de promovare a valorilor.

Dintre marile fraude istorice comise de comunişti (luarea pamântului, a fabricilor şi a caselor oamenilor, izgonirea regelui şi distrugerea clasei politice şi a intelectualităţii, stricarea puternică a ierarhiilor), un loc aparte l-a ocupat ţinerea sub obroc a atâtor oameni de seamă din ştiinţă şi cultură, marginalizându-i. Mulţi au pierit în puşcării, alţii de moarte bună, o parte au reuşit să iasă din ţară, dar am rămas destui care trăim şi putem depune mărturie că Dinu Săraru a fost un răsfăţat al comunismului, cu un talent limitat.

Spre unul ca el trebue să-şi îndrepte ţara acum atenţia?!?

Cât priveşte *"valoarea literară"*, de care fac dumnealor acum atâta caz, - pe care o invocau şi în comunism, (ce poate fi recunoscută unui Fănuş Neagu, Constantin Ţoiu şi Nicolae Velea, privind sectorul investigat, ţărănimea), la Dinu Săraru ea este departe de cea a lui Rebreanu sau Marin Preda, cu care este comparat.

Scrisorile lui Săraru sunt ale unui bucureştean care vede *"măgar la plug"* (cum a văzut o colegă de-a fiicei mele - bucureşteancă get-beget - din tren o vacă pentru prima dată şi a exclamat: *"uite un bou cu ţâţe!"*).

Dinu Săraru a văzut satul în comunism *"din documentare"*, adică din redacţii, din sediile partidului comunist, şi din sala marii adunări naţionale, de unde şi-a închipuit, - într'o viziune marxistă, - *"dramele"* ţăranului român, *"desrădăcinat"* şi *înstrăinat"* de pământ, conform realismului socialist. Dar de către cine?!? Autorul nu ne spune. Se fereşte ca de funie în caza spânzuratului.

Stilul acestui ambiţios făcător de cărţi, (cu relaţii la edituri de publicaţii rămase din comunism) este o relatare seacă, gazetărească, a la Sanda Brown, care *"fură"* pe inocenţi şi neavizaţi (şi poate pe cei *"rămaşi de stânga"*). A vorbi despre viaţa ţărănimii chinuită în comunism de către unul ca Dinu Săraru este un act imoral, chiar o batjocură; publicarea lui acum este un mare paradox moral şi existenţial. Gestul este asemănător cu al călăului care, după ce i-a tăiat capul victimei, se apucă şi-i pune viaţa pe hârtie, făcând-o chiar *"compătimitor"*... Dacă Marin Preda a fost cinstit şi a arătat în *"Desfăşurarea"* bucuria reală a unora la intrarea în geace, Săraru arată ţăranul într'o *"suferinţă tulbure"* după pământ (auzind el că astea-s subiecte tari în literatură), fără să pună, nici măcar din greşeală, degetul pe rană, adică să descrie lichelele care s'au dat cu partidul (ca autorul) să le fie lor bine, inconştiente că participau astfel la distrugerea unei clase sociale. Ca şi la Fănuş Neagu, comuniştii sunt *"oameni de omenie"*, numai ţăranul rămâne *"lacom"* şi *"avar"*, *"cârcotaş"* şi *"nemulţumit"*, care nu este în stare să priceapă *"marile comandamente ale istoriei"*, cum se socotea atunci colectivizarea. Săraru nu vede că în comunism au fost destui ţărani care *"s'au împlinit"* (uitaţi-vă câte case *"arătoase"* au apărut în sate în ultimii cincizeci de ani), la cei care au colaborat cu comuniştii (au furat cu ei şi sub ochii lor), ei înşuşi devenind *"mari comunişti"*, căci de unde au fost recrutaţi activiştii, securiştii şi miliţienii, ca şi *"specialiştii în agricultura de partid"* (agronomii) dacă nu din sate! (Marin Preda a avut *"curajul"* şi-a făcut din fiul lui Moromete activist de rang; durerea noastră este că l-a prezentat *"prea om"*, când, de fapt, *"dezrădăcinarea"* şi dezumanizarea tocmai în asemenea oameni a avut loc, vedeţi cazul Dincă, Bobu, Postelnicu). (Sperăm să ne ajute Dumnezeu să fim sănătoşi să putem termina romanul *"Cojanii"*, în care se va vedea marea tragedie a ţăranului român, care a traversat comunismul cu dinţii strânşi, obligat să fure de pe propriul lui pământ pentru supravieţuire, fără să se clintească în sinea sa, fără să-i fi fost atinsă rădăcina firului cel lung al neamului românesc. Vom opune acelui Năiţă Lucian, tulbure şi larvar, adevăratul ţăran român care nu şi-a scos icoana de pe perete şi n'a renunţat cu nimic la datinile şi obiceiurile strămoşeşti, despre care Dinu Săraru habar n'are, aşa cum va crede că bătrânii au ţinut ascunse în fundul lăzii de zestre tablourile regilor Carol I, Ferdinand şi Mihai. Aceste tablouri au fost scoase de-abia în Noembrie 1996, după victoria în alegeri).

Când am făcut armata la Securitate - la trupă, (acolo unde a fost Dinu Săraru ofiţer, făcut de taică-său), în puşcării erau 45.000 de ţărani pentru *"infracţiunea"* de-a nu fi vrut *"să se desfăşoare"*, după cum zicea amar Marin Preda, adică să intre în colhoz. Nimic nu întâlnim în scrierile lui Săraru despre această dramă naţională, nimic despre bejenia în munţi şi măcinarea ţăranilor retraşi aici de scârba colectivizării. Am avut o rudă, ţăran sărac, fost în mişcarea legionară din sat. La începutul comunismului, - în acea prigoană naţională generalizată - omul acesta a trăit ani de zile în pământ, ca o cârtiţă. Ziua sta în hruba de sub un liliac din grădină, noaptea se suia în pod, să poată dormi lungit, vara se pitea în pădurea de lângă sat până a murit şi-a fost îngropat în fundul grădinii. Unde se vede un asemenea episod tragic în *"marile scrieri"* ale acestui *"scriitor de stânga"*?

Cunosc vecini care n'au lipsit o Duminică dela biserică. Vecina mea se spovedeşte anual la un călugăr dela mănăstirea Cernica, a rămas cu grija şi respectul faţă de preot şi învăţător, faţă de înţelepţi şi evlavioşi. Am întâlnit medici şi profesori de sat care nu s'au abătut cu nimic dela cultura tradiţională românească, dar şi secături care *"s'au dat cu ăştia"* şi-o ţin şi acum tot într'o beţie. Unde apar ei în acest *"scriitor istoric"*, după cum l-a botezat şmecherească prietenul său (a se traduce tovarăş de partid), *"istoricul"* Răzvan Theodorescu?

Degeaba vrea să ne demonstreze, prin scrierile sale, acest domn-tovarăş *"scriitor"* că socialismul l-a afectat şi l-a atras spre el pe ţăran *"desrădăcinându-l"*. Nu l-a clintit deloc! Fibra de bază, structura lui intimă nu i-a fost atinsă, domnule Săraru! Altfel cum se explică revenirea atât de repede a ţăranului la ceea ce a fost - judecător lucid şi drept - când a spart frica faţă de comunişti, (care l-a făcut să-l voteze de două ori pe Iliescu), iar a treia oară, prin cele trei sfinte judeţe - Prahova, Galaţi şi Constanţa - a rupt pâcla minciunii şi a fricii şi i-a scos pe comunişti din frunte. Ţăranii au frânt cei 20 de ani cât ar mai fi vrut să stea la putere, (aşa cum prezisese celălalt *"făcător de cărţi"* Silviu Brucan), reducând perioada la numai şapte!... Nici o vorbă la Dinu Săraru despre cel mai sălbatic sistem comunist din lume care a fost la noi, imediat după Rusia, privind numărul de închisori şi numărul celor peste 3.000.000 de arestaţi, dintre care peste 300.000 nu s'au mai întors niciodată. Majoritatea au fost ţărani!

Dintre aceştia mulţi au fost autori de versuri, de proză şi însemnări. Cine îi cunoaşte? De ce nu se apleacă *spre aceştia* presa şi posturile de televiziune? (Cum s'o facă un Ion Cristoiu care le râde şi acum în nas făcându-i *"scriitori rataţi"*, care *"vin cu răzbunarea"*, pe unul ca el, de pildă, sau ca Săraru, care au cunoscut *"gloria"* în comunism?!)

Nu socotiţi că a venit, în sfârşit, şi această vreme?!?

De ce ni se prezintă mereu, aproape cu ostentaţie, chipurile şi vorbele lăbărţate ale acestor *"scriitori de stânga"* (comunişti sadea) - Vadim Tudor şi Păunescu, la care se mai adaugă acum şi Dinu Săraru - care crapă de trai bun personal şi-i căinează, patetic şi sforăitor, pe flămânzii şi pe săracii lumii, cum o făceau şi în comunism, când erau sinegurii milionari?

Unde sunt adevăraţii scriitori ai neamului?

Ce aveţi de spus despre această anomalie, de acest mare paradox moral, Domnilor Octavian Paler, Mircea Dinescu, Laurenţiu Ulici, Varujan Vosganian, şi mai ales domnia voastră, Domnule Nicolae Manolescu?

Vede farsa care se joacă, sub ochii noştri, domnul ministru al culturii, Ion Caramitru?

Ori domnia sa, distinsul academician Gabriel Ţepelea, ce are de spus, când opera domniei sale încă ne rămâne necunoscută?

Ne interesează foarte mult opiniile filosofilor Horia Roman Patapievici, Gabriel Liiceanu, Andrei Pleşu şi Petru Creţia!

De ce tăceţi, domnilor lumini ale neamului, şi daţi acestor impostori iluzia că ei ***au fost, sunt*** şi - uite - pot ***să mai fie***?!

În loc să fie veştejiţi, - fiindcă prin ei s'a manifestat la noi comunismul în cultură - vin unii şi fac din ei cap de afiş!

Şi tocmai acum, când în morală trebue să se facă o mare lumină, căci decăderea este tocmai de ordin moral!

Nu ne putem întoarce la tradiţie şi credinţă, la cinste şi corectitudine şi la bunul simţ românesc, dacă lăsăm această gaşcă de comunişti să se readune şi să vină să ne impună iar *"valorile lor"*, folosindu-se de libertăţile democratice, ducând oameni de bună credinţă în eroare!

Aşa ceva conştiinţa - şi suferinţa - noastră nu mai pot să admită.

Teodor BRĂILEANU

CĂRŢI - ZIARE
MUZICĂ - VIDEO

DIN ROMÂNIA - *LA DVS. ACASĂ!*

Abonaţi-vă la ***Ziare!***

Cotidiene:
- *România liberă*
- *Evenimentul Zilei*
- *Ziua*
- *Gazeta Sporturilor*

sau alte ziare la cererea dvs.

Săptămânale:
- *Expres Magazin*
- *Revista 22*
- *Revista Fenomenelor Paranormale*
- *Academia Caţavencu*
- *Bursa*

Lunare:
- *Rebus Flacăra*
- *Rebusache*

şi
excepţionala revistă ilustrată
- *Bucureşti - Match*

pentru un nr. trimis acasă: $6.99
Cumpăraţi un nr. pentru a vă convinge

Cărţi!

Cereţi listele de cărţi: peste 500de titluri!
best sellers, istorie/spionaj, romane, cărţi de bucate, poliţiste, de dragoste, dicţionare, paranormal, referinţă

Cereţi lista de video şi muzică şi cărţi !
La patru cărţi comandate primiţi pe a cincea gratis!
(la alegerea ARTIMMEX sau "Poveşti de Regina Maria") **PRIN:**

ARTIMMEX

Importers & distributors of publications

3555 Don Mills Road, Unit 6-530 Tel:(416) 493-4096
Willowdale, Ont M2H 3N3 Canada Fax:(416) 493-7266
PUNCTE DE DESFACERE pt. publicul din Toronto:
Magazinul ARTIMMEX-8 Craighurst Ave.(colţ cu Yonge St.#2628, N. de Eglinton)
"Forest Convenience":105 Parkway Forest Dr. Baxter's 798 Sheppard Ave. E:
Biserica Ortodoxă Sf. Gheorghe - 241 Rosethorn Av. TEC 1808 Danforth Ave.

CALL ANY DAY, ANY TIME

CANADA/ ROMANIA

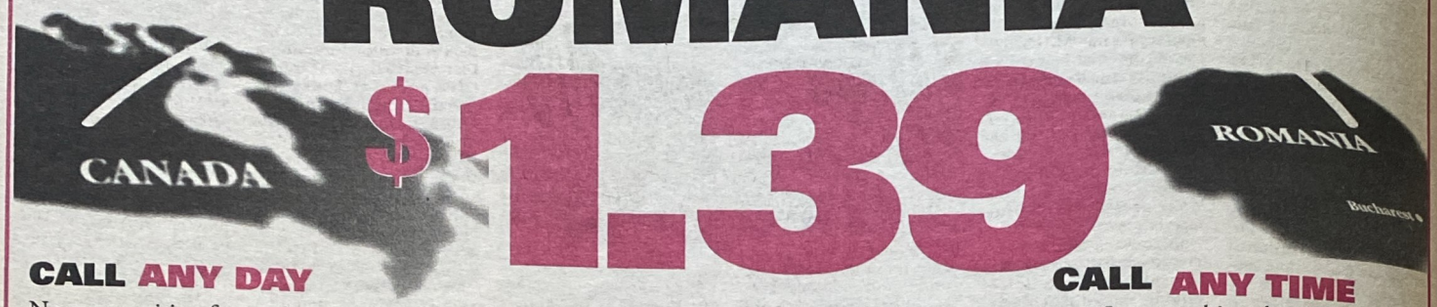

CALL ANY DAY

No more waiting for weekends to call your family and friends back in Romania. Now you never have to worry about what day to call.

PER MINUTE

CALL ANY TIME

Stop watching the clock. Feel free to call any time of day or night. You never have to worry about time of day discounts.

ON ALL YOUR DIRECT-DIALLED CALLS TO ROMANIA.

◆ No monthly minimum ◆ No time of day restrictions
◆ No more waiting until evenings, late at night, or weekends to save
◆ Not a limited time promotion ◆ No percentages to calculate
◆ Freedom and savings. Guaranteed

GREAT LOW PER MINUTE RATES TO:

Germany	$0.65
Italy	$0.77
France	$0.49
Hungary	$0.81
Israel	$1.14

THE MOST™ SAVINGS PLAN

Sprint Canada

Get THE MOST FOR THE LEAST™

Call 1-800-470-6678

24 hours a day, 7 days a week

Rates are effective as of February 3, 1997 and are subject to change without notice. TM, Sprint logo, THE MOST, THE MOST FOR THE LEAST are trademarks of Sprint Communications Company L.P., used under license by Sprint Canada Inc. Sprint Canada Inc., 1997.

EXILUL ŞI PUTEREA

Mircea CĂPĂŢÂNĂ

Numai prăbuşirea imperiului diavolului, aşa cum l-a calificat Preşedintele Ronald Reagan, a convins pe ideologii comunişti că doctrina lansată de Lenin era moartă. Era o pseudoreligie creată în mod arbitrar, străină raţiunii pe care o invoca. Se baza pe arsenalul de minciuni izvorîte dintr'o minte bolnavă. Potrivit doctrinei, societăţile umane, bazate pe credinţa în Dumnezeu, morală şi adevăr urmau să dispară, locul lor l-ar fi luat dictaturile comuniste, printr'o revoluţie. Violenţa s'a aplicat după principiul *"Cine nu este cu noi, este contra noastră"*. Erau ţinute în secret doar criteriile de alegere a victimelor şi modalităţile de executare a detenţiei. Pentru a menţine o stare generală de frică şi suspiciune, pedeapsa era aplicată când victima se aştepta mai puţin. Victimele erau selecţionate atât din interiorul ţării cât şi din exterior, din exil, în funcţie de gradul de opoziţie faţă de putere. Această experienţă antiumană a fost aplicată, sub control sovietic, în toate ţările captive.

După lichidarea rezistenţei naţionale - elita culturală şi politică a neamului - şi a desfiinţării instituţiilor democratice, precum şi creierii structurilor de represiune şi propagandă (a durat cca. 20 de ani), Sovieticii au părăsit România şi alte ţări comuniste, obligând puterea să asigure stabilitatea şi ordinea internă, inclusiv reprimarea opozanţilor şi să contribuie financiar la susţinerea operaţiunilor legate de exportul revoluţiei în alte ţări. N. Hrusciov a dat asigurări lui Emil Bodnăraş liniştindu-l că Sovieticii vor interveni militar dacă regimul instalat prin forţă era în pericol să piardă puterea. Pentru România, pseudo-religia comunistă a însemnat până în 1964; peste două milioane au trăit iadul închisorilor, reeducării, canalului din care 270.000 au plătit cu viaţa. După 1970, prin generalizarea fricii şi suspiciunii, ţara întreagă devenise o închisoare. Scriitorul filosof, călugăr N. Steinhardt - condamnat cu lotul de intelectuali legionari, convertit în închisoare dela cultul mozaic, la religia ortodoxă, remarca cu tristeţe: *"trecuse dintr'o închisoare strâmtă într'una mai largă"*.

Primul contact al lui Ceauşescu cu exilul a fost în Octombrie 1970 când a participat la sesiunea ONU la New York. Se temea de manifestaţii de protest care ar fi contribuit la diminuarea relaţiilor cu USA. Evenimentele i-au confirmat bănuielile. A avut parte - pe toată durata vizitei - de demonstraţii de protest, memorii şi scrisori adresate forului legislativ, Casei Albe prin care era dezavuat regimul stalinist dela Bucureşti. Din acel moment el a înţeles că nu era posibilă o înţelegere cu exilul, pe nici o temă. Ca atare, soluţia care s'a aplicat faţă de exil a fost violenţa, reprimarea urmărindu-se lichidarea rezistenţei faţă de puterea comunistă.

Ceauşescu a divizat exilul în bun şi rău, loial şi ostil, în funcţie de gradul de rezistenţă faţă de regim. Exilul ostil urma să fie persecutat, pedepsit, să simtă braţul lung al revoluţiei şi în final să fie desfiinţat. Exilul loial urma să fie ajutat, sprijinit să i se facă concesii în funcţie de gradul de complicitate la duplicitatea adevărului. Pentru uzul extern, erau difuzate aprecieri de genul: fascişti, trădători, legionari, agenţi sionişti, în slujba Vaticanului. In realitate, se urmărea compromiterea exilului militant care credea că flacăra românismului nu s'a stins. Cârmaciul naţional era intolerant. Nu-şi dădea seama cât de variate, cât de multiple sunt manifestările gândirii omeneşti. El a interpretat românismul curat al unor exilaţi drept o provocare, motiv pentru care a trecut la represalii. A dispus să fie declaraţi indezirabili toţi exilaţii care public respingeau regimul, interzicându-le contactele cu ţara. Nu puţine au fost cazurile când Românii din străinătate trecuţi pe astfel de liste, au fost întorşi dela aeroport. Nu li s'a permis intrarea în ţară, nici să depună flori la mormântul părinţilor sau să dea un medicament la un membru de familie aflat pe patul de suferinţă. Ştia că măsura luată crea un grad de opoziţie mai mare faţă de regim, însă dorea să chinuie victimele. A dispus retragerea cetăţeniei române ca sancţiune, calificând pe exilaţi ca străini care atentează la siguranţa statului român. Rudele din ţară erau supuse la tot felul de represalii şi li se cerea să comunice celor din străinătate că sunt persecutate. In ipoteza că, din diverse motive, aproba reîntregirea de familii, rudele din ţară erau obligate să renunţe la cetăţenia română. După ce achitau taxa în valută şi luau la cunoştinţă că vor avea de suferit, primeau paşapoarte de apatrizi cu care părăseau ţara. Tratamentul diferenţial era diabolic regizat pentru a adânci divizarea exilului, pentru a-i face pe Români să se urască, să se suspicioneze, să se acuze reciproc să nu mai găsească sprijin spiritual şi nici un temei de mândrie nicăieri şi în nimic, să-şi nege identitatea, să se autoizoleze. Pentru derutare şi provocare se găseau binevoitori care elogiau regimul pentru măreţele realizări, pentru ajutorarea unor exilaţi să editeze ziare, cărţi, să deschidă ore de radio, să facă afaceri, să-şi aducă rudele şi prietenii în vizită. Forma supremă de recunoştinţă pentru exilaţii loiali era primirea în vizită oficială la Ceauşescu, căruia i se aduceau omagii pentru tot ce făcea el pentru Români şi pentru întreaga omenire.

Se urmărea divizarea bisericilor ortodoxe româneşti din exil, aparţinând la jurisdicţii diferite, urmărindu-se să stingă făclia candelei dela icoana exilului, prin distrugerea sistematică a spiritului şi a legăturii intime dintre exilat şi ţara natală pe care numai biserica o dă. Liderii organizaţiilor exilului au fost ţinta celor mai murdare acţiuni cu scopul evident, de a fi compromişi şi discreditaţi, ca lumea să-i părăsească.

Ceauşescu vedea realizabilă anularea rezistenţei exilului doar prin lichidarea liderilor şi opozanţilor activi cu audienţă în ţară. Desfiinţarea exilului şi transformarea organizaţiilor româneşti în centre de propagandă care trebuiau să omagieze pe dictator erau obiectivele puterii indiferent de cost. Era calificată crimă de înaltă trădare criticarea dictatorului pentru genocidul comis împotriva propriului popor.

In 1978 Ceauşescu a aflat că părintele Gheorghe Calciu organiza tineri împotriva regimului. A fost şocat. Nu putea înţelege, că după atâta suferinţă în închisoare, pr. Calciu îndrăznea să-l înfrunte. Nu a mai aşteptat rezultatul cercetărilor şi a dispus ca pr. Calciu să fie condamnat la moarte iar cei care au participat la complot să fie condamnaţi. Patriarhia şi mănăstirea Cernica urmau să fie demolate iar sediul Patriarhiei se transfera în Moldova la o mănăstire. Cercetările întreprinse au stabilit că pr. Calciu formase un cerc de studenţi dela diferite facultăţi din Bucureşti, cărora le vorbea despre: *"Puterea Credinţei"*, *"Divin"*, *"Libertate"*, *"Univers"*, *"Sfânta Scripturtă"*, *"Spirit"*, *"Nefiinţă"*. Ierarhia Bisericească nu avea nici un amestec şi nici nu cunoştea că existau astfel de întruniri. Era în conflict cu pr. Calciu care dezavua ierarhia pentru supunere şi servilism faţă de un regim ateu, trecător. Părintele Calciu era adeptul confruntării directe, deschise cu puterea, fiind convins că printr'o reînnoire spirituală a societăţii lumea creştină va birui. El le-a arătat tinerilor calea spre absolut, spre divinitate, şi i-a convins că omul îşi are temeiul în Divin, rădăcina omului este în Dumnezeu. Tinerii studenţi au început să vadă cu alţi ochi situaţia.

Sub presiunea presei occidentale şi a emisiunilor Europei Libere, Ceauşescu a schimbat tactica. I-a chemat pe Emil Bobu şi Ion Dincă şi le-a indicat că pr. Calciu va primi doar 10 ani însă, nu trebuia să iasă viu din închisoare. Pentru opinia publică le-a cerut să pregătească versiuni potrivit cărora nu era un conflict între el şi pr. Calciu ci între Sinod şi pr. Calciu care nu făcea ascultare, făcea politică, nu respecta canoanele, avea trecut neclar, refuzase reeducarea în închisoare etc. Versiunile trebuiau difuzate de specialiştii în arta dezinformării.

Demolarea Patriarhiei şi mănăstirii Cernica se amâna. Demolările de biserici urmau să se facă cu acordul scris de Patriarh şi secretarul cu relaţii externe al Patriarhiei. Bobu şi Dincă stabileau ce biserici sunt vechi, nefuncţionale şi care nu se încadrau cu planul de sistematizare etc. Patriarhul şi membrii Sinodului trebuiau să susţină în Occident că ei au hotărît, din diverse motive, să demoleze biserici şi statul doar a ajutat. Pr. Calciu a fost condamnat la 10 ani de închisoare şi numai presiunea Occidentului şi în special a USA l-a determinat pe dictator - după câţiva ani - să accepte expulzarea preotului martir. In 1989 exilul a fost alături de tinerii eroi care visau libertatea deplină. Era un semn că boabele curate semănate de exil rodiseră în ţara natală.

15 MAI

ZIUA DEŢINUTULUI POLITIC ROMÂN

——Zahu PANĂ——

În fiecare an ne reamintim de ziua când regimul comunist din România a declanşat acţiunea de distrugere a Neamului Românesc.

În noaptea de 14 spre 15 Mai 1948, s'a desfăşurat în întreaga ţară, cea mai largă operaţiune de arestare a tuturor celor care au fost selecţionaţi cu grijă de organele siguranţei din România, aservită total ocupantului sovietic.

Era motivată de evenimentele interne sau externe această campanie de arestări? Categoric NU! Frecuşurile dintre Sovietici şi Apuseni nu ajunseseră la apogeu - Apusul Europei nici nu se gândea la un conflict cu Ruşii. Dincolo de respectarea strictă a acordurilor dela Teheran, Yalta şi Potsdam, poziţia celor două blocuri nu era clarificată, deşi la Conferinţa ce a avut loc la Belgrad în toamna anului 1947 - când s'a înfiinţat Cominformul - Jdanov, ca reprezentat al Sovieticilor, a definit pentru prima oară precis, separarea Blocului Socialist în frunte cu Uniunea Sovietică şi Blocul agresiv şi imperialist în frunte cu Statele Unite ale Americii. Ruşii căutau să-i mai înşele pe Apuseni în aplicarea acordurilor şi tatonau capacitatea lor de reacţie. Arestările din 15 Mai făceau parte din planul - de mult pus la punct al Ruşilor. Este suficient să ne amintim de blocada Berlinului de Vest impusă de Ruşi la puţin timp după arestările din România, care făcea parte din acelaşi vast program de cucerire al Sovieticilor.

Cu partidele comuniste din Franţa şi Italia la totala dispoziţie a Kremlinului, Ruşii le-au făcut destule necazuri Occidentalilor, cu instabilitatea guvernelor din acele ţări.

Fără reacţia promptă şi eficientă a Statelor Unite, Ruşii, pregătiţi pentru un asalt împotriva Europei, ar fi ajuns la Atlantic în pas de voie, fără a întâmpina vreo rezistenţă.

Dacă Americanii n'ar fi făcut imediat *"podul aerian"* peste Berlinul de Vest şi n'ar fi dat Europei salvatorul *"Plan Marshall"*, ce bine le-ar fi prins *"burghezilor comunişti"* francezi şi italieni un rai bolşevic, de care Răsăritul n'a scăpat încă pe deplin.

Să revenim însă la evenimentele din România, pentrucă anul 1948 (la un secol după 1848) are adânci conotaţii atât la noi, cât şi în întreaga Europă.

Trecuseră aproape patru ani de când Ruşii, ocupând România în cadrul capitulării necondiţionate a ţării, au reuşit să impună în conducerea Ministerului Afacerilor Interne, agenţii lor, elemente odioase şi criminale, care urau visceral tot ce era românesc. Dela ministrul de interne Teohari Georgescu la treapta imediat inferioară dar cu puteri discreţionare, elemente alogene ca: Nicolschi, Pantiuşa, Dulberger, Zeller şi alţii, ajunşi după transformarea siguranţei statului în securitatea poporului, toţi aceştia au primit grade de generali şi colonei, deşi nici unul din-tre ei nu au făcut parte din Armata Română.

În Ardeal operau şovinii unguri, intraţi în corpore în organizaţia comunistă maghiară - MADOSZ - partid comunist în partidul comunist din România, în contact direct cu Ruşii, iar în Banat operau Sârbii comunişti-titoişti, în frunte cu celebra Vida Nedici, spioni acoperiţi de încadrarea lor în Securitate.

Cu aceste cadre bine puse la punct, s'a pornit la lichidarea tineretului şi intelectualităţii române, destul de slăbiţi de pierderile suferite în timpul războiului, dar totuşi cei mai conştienţi de pericolul comunist şi cei mai pregătiţi de luptă împotriva comunismului din toată Europa, răvăşită de război şi capitulări şi derutată ideologic în acel timp.

Arestări şi procese au existat în România din prima zi de când au intrat Ruşii în ţară, când au fost înfiinţate lagărele de prizonieri politici în toamna anului 1944, au continuat cu arestarea şi deportarea cetăţenilor români de origine germană şi au crescut în violenţă cu ocazia confruntărilor din Februarie-Martie 1945, când Vişinschi a instaurat guvernul Groza. Au urmat arestările după ciocnirile din 8 Noembrie 1945, despre care un idiot din New York a scris într'o foaie nişte absurdităţi enorme, au urmat procesele organizaţiilor anticomuniste, cum au fost Organizaţia *"T"* sau *"Sumanele Negre"*, culminând în 1947 cu procesul Tămădău, perversa capcană comunistă care a prilejuit arestarea şi condamnarea întregii conduceri a Partidului Naţional Ţărănist. Era de aşteptat atunci ca cel puţin pentru marea personalitate, unică în democraţia românească, a lui Iuliu Maniu, *"aliaţii fireşti"* să facă tot posibilul pentru a-l salva dela umilitoarea, nedreapta condamnare a acestui om integru, dar *"democraţiile occidentale"* au alte dioptrii politice decât cele ale ţării din Carpaţi.

În 1947 mai exista însă formal, ridicolul Bloc al Partidelor Democrate, având la guvern reprezentanţi ai disidenţelor din Partidul Naţional Ţărănist şi din Partidul Naţional Liberal, în frunte cu liberalul Guţă Tătărescu şi ţărănistul Anton Alexandrescu, alături de fantomaticul Partid Naţional Popular, fondat de Dr. N. Bagdasar, care avea şi un cotidian *"Naţiunea"*, al cărui director era...*"optimistul"* G. Călinescu.

Procesele organizaţiilor pomenite s'au desfăşurat în cadrul juridic existent în Regatul României de după 1944, cu regele pe tronul ţării, Lucreţiu Pătrăşcanu ministru de Justiţie şi un parlament ales prin fraudă, care obţinuse investitura prin Mesajul Regal citit la deschiderea lucrărilor. Că acest parlament a fost *"ales"* cu violarea legii şi falsificarea rezultatelor mai brutală decât cea dela 20 Mai 1990, este o altă socoteală.

La 16 Mai 1948, situaţia era schimbată cu totul.

România era de patru luni şi jumătate Republică Populară, cu un prezidiu în care se aflau: Ion Niculi, Dr. Constantin I. Parhon, Mihail Sadoveanu, Stere, nume epurate astăzi din toate manualele şi enciclopediile, cu excepţia lui Parhon şi Sadoveanu.

Şantajul cu gloata străzii era la apogeu!

Într'un ritm *"stahanovist"*, Ruşii au ordonat şi comuniştii din România au executat: lichidarea Partidului Social Democrat, prin înglobarea lui în Partidul Muncitoresc, noua denumire a partidului comunist. Socialistul cu lavalieră, Const. Titel Petrescu, a fost eliminat din viaţa politică, iar mai târziu a fost arestat şi el pentrucă nu a acceptat dizolvarea socialiştilor şi înglobarea lui în partidul comunist, dar a scăpat de sfârşitul tragic de care au avut parte Maniu, Brătianu şi mai ales Lucreţiu Pătrăşcanu. Nu ne întrebăm ce reacţie au avut partidele *"fraţeşti"* social democrate din Apus la desfiinţarea partidului social-democrat din România, pentrucă este inutil. Este suficient să vedem evoluţia lui Willy Brandt & C0. şi ne-am lămurit.

După patru ani, artizanii complotului dela 23 August, erau cu toţii în spatele gratiilor, asiguraţi pe viaţă de către cei cărora le-au pus ţara pe tavă. Aceasta era răsplata pentru intransigenta poziţie pe care ne-au dictat-o democraţiile occidentale: *"Înţelegeţi-vă cu Ruşii"*.

Prin frontierele de atunci, încă neţesute cu sârmă ghimpată, se puteau face - clandestin - legături cu lumea liberă din Apus şi au fost destule contacte cu reprezentanţii occidentali, ai ţărilor democrate. De ce aceste democraţii - care ştiau că România este cedată Ruşilor - nu au avut curajul, nici onestitatea să mărturisească acest adevăr dur, dar prin diverşi agenţi ai lor, au încurajat ideea unui conflict iminent cu Ruşii şi organizarea unei rezistenţe subversive armate în România? Pentrucă acesta este adevărul. În afara grupurilor din munţi, organizate local de luptători pentru libertate români, din străinătate au fost trimise grupuri organizate pentru rezistenţă armată în România, care înainte de a decola, erau deja trădaţi contraspionajului sovietic, pentru a fi arestaţi şi executaţi după aterizare.

Românii n'au acceptat niciodată comunismul, nici ocuparea ţării de către Ruşi dar dacă ei ar fi cunoscut adevărul vânzării din Octombrie 1944 dela Moscova, politica şi lupta anticomunistă s'ar fi desfăşurat pe alte planuri de luptă îndelungată, s'ar fi lucrat mai prudent, cu mai multă atenţie şi eficienţă.

Ruşii cunoşteau - după experienţa din lagărele de prizonieri ale ofiţerilor - puterea de opoziţie şi rezistenţă a Românilor şi, pentru a înfrânge această putere, de multe ori au instigat ei înşişi - prin agenţi ai siguranţei şi mai târziu ai Securităţii - o serie de organizaţii subversive, pentru ca avându-le sub control, să poată descoperi cât mai mulţi adversari potenţiali. Din nenorocire, partidul comunist din România fiind dominat în posturile cheie de minoritari şovini, aceştia, cu ajutorul celor mai decăzute elemente româneşti - trădători de cea mai joasă speţă - s'au pus total în slujba Ruşilor.

Muncitorimea română adevărată nu a participat la această acţiune monstruoasă denumită *"lupta de clasă"*. Istoricii de mâine ar trebui să fie foarte circumspecţi ca nici un blam să nu cadă pe harnica, cinstita şi prigonita muncitorime română, în numele căreia comuniştii au comis atâtea atrocităţi...

În cadrul ofensivei de distrugere a tineretului, intelectualităţii şi a păturii mijlocii româneşti, acţiunile premergătoare ale regimului comunist din România au fost în mare, următoarele:

a) dizolvarea Partidului Naţional Ţărănesc în anul 1947;

b) repudierea monetară (cunoscută sub numele de stabilizare) din 15 August 1947;

c) demiterea din guvern a grupului Tătărescu şi acapararea Ministerului de Externe de către Ana Pauker iar cel al Ministerului de Finanţe de către Vasile Luca;

d) abolirea monarhiei la 30 Decembrie 1947;

e) desfiinţarea Partidului Social Democrat şi acaparrarea întregii puteri în stat de către comunişti, sub denumirea de Partidul Muncitoresc Român;

f) simulacrul de alegeri din 28 Martie 1948 şi adoptarea unei noi constituţii comuniste.

Următorul pas a urmat naţionalizarea tuturor întreprinderilor de producţie, desfacere, transporturi şi consum, a tuturor băncilor şi a proprietăţilor urbane, a farmaciilor etc. Întrucât în cadrul vast al unei asemenea acţiuni nu se putea prevedea reacţia celor deposedaţi de bunuri, trebuia introdusă în ţară teroarea, începută la 30 Decembrie 1947, odată cu abdicarea regelui, dată pe care comuniştii din România au declarat-o începutul dictaturii proletariatului în România.

Cultura şi spiritualitatea românească trebuia lichidată şi distrusă. Începutul a fost făcut cu atacul împotriva poetului Tudor Arghezi care până atunci şi încă mult mai târziu, refuzase orice fel de colaborare cu comuniştii. Acest atac a fost pornit de către agentul bolşevic Sorin Toma, fiul nulităţii poetice A. Toma, în serialul dela începutul anului 1948, publicat în *Scînteia* sub titlul *"Poezia putrefacţiei sau putrefacţia poeziei"*. Zelosul comunist emigrat în Israel, este disprețuit de toţi coreligionarii lui, care nu-i iartă ticăloşia.

Teama comuniştilor era dublată şi de neîncrederea pe care o aveau faţă de vechile cadre ale siguranţei, neepurate încă din Ministerul de Interne. Din această cauză, o bună parte dintre şefii siguranţelor judeţene, suspectaţi de comunişti că nu sunt suficient de fideli regimului, au fost destituiţi sau chiar arestaţi, iar ceilalţi au fost dublaţi cu câte un comunist, în majoritatea cazurilor, minoritari. Este elocvent cazul chestorului din Piatra Neamţ cu care am stat în aceeaşi celulă, care a fost trimis la Bucureşti în misiune specială cu un plic secret, sigilat, în care se afla madantul său de arestare.

Cu aparatul de represiune pus la punct, sub directa supraveghere a *"consilierilor sovietici"* şi cu sprijinul unor cadre vechi ale poliţiei, corupte, imorale şi criminale, moştenite dela sinistrul Moruzov şi canalia Eugen Cristescu, s'a trecut la acţiune. Eugen Cristescu, condamnat la moarte în procesul mareşalului Antonescu, a fost graţiat şi ţinut la Ministerul de Interne, de unde, deşi arestat, opera personal la întocmirea şi desfăşurarea listelor de suspecţi ce urmau a fi arestaţi.

La ora H, în noaptea de 14 spre 15 Mai 1948, toate birourile siguranţei statului din ţară au primit ordinul să scoată din safe listele întocmite din timp şi să treacă la arestări. Maşinile negre ale siguranţei au răspândit groaza în întreaga ţară prin ridicările din miez de noapte până în zori. Acolo unde cei căutaţi nu au fost găsiţi, s'au fixat posturi de pândă permanente şi toţi care intrau în casele respective, nu mai vedeau lumina zilei pe lung timp. Un caz tragi-comic s'a întâmplat la locuinţa lui Costache Oprişan din str. Olimpului 24 din Bucureşti. La aceeaşi adresă locuia şi un şef de orchestră, Poale Lungi, care tocmise o nuntă. S'a întâmplat ca 15 Mai 1948 să cadă într'o zi de Sâmbătă, în ajunul nunţii. Datorită personalităţii importante a lui Oprişan, a fost lăsat acolo un *"punct fix"* în casă. Poale Lungi, cu toţi membrii orchestrei, au fost ridicaţi odată cu arestarea lui Oprişan, iar nuntaşii, văzând că orchestra nu mai vine, au trimis mereu după Poale Lungi, dar care venea nu se mai întorcea. Se umpluse o cameră mare la Interne cu lotul Poale Lungi şi până să se rezolve cazul, cei ridicaţi au tras un stagiu bun de închisoare.

Republica Populară şi-a arătat adevărata faţă şi în România s'a aşternut lunga noapte a îngheţului siberian.

Câte zeci de mii au fost arestaţi la 15 Mai? Nu cunoaştem încă numărul exact. Este suficient să se ştie că universităţile s'au golit de cei mai buni studenţi, în clasele superioare de liceu rândurile s'au rărit, prin birourile instituţiilor şi întreprinderilor multe scaune au rămas goale, la barou avocaţi de prestigiu nu s'au mai prezentat să-şi apere procesele, muncitori n'au mai venit la lucru, biserici au rămas fără preoţi slujitori, salariaţi de pretutindeni, ingineri, doctori, profesori, învăţători şi ţărani, n'au mai fost văzuţi din acea zi de Sâmbătă 15 Mai 1948. Ineditâ însă în prigoanele din România, a fost masiva arestare a femeilor. Eleve, studente, funcţionare şi casnice, mame de copii, şi chiar femei gravide, au fost arestate cu nemiluita. Trăieşte şi azi, apriga luptătoare, Zoe Puiu, fata eroului Gogu Puiu, născută în închisoare, după arestarea mamei ei, camarădă de luptă şi suferinţă a temerarului haiduc care, scăpat de arestarea din 15 Mai, a luat calea codrilor din Babadag, înscriind frumosa pagină de glorie, de luptă dobrogeană împotriva comunismului.

Luaţi după apartenenţa politică, este adevărat că majoritatea celor arestaţi făceau parte din Mişcarea Legionară, forţa anticomunistă cea mai disciplinată şi cea mai bine organizată la ora aceea în România, obiectivul prim al întregului aparat opresiv, dar arestările din 15 Mai, prin amploarea lor s'au extins asupra întregii populaţii româneşti. Aşa se explică şi procesul care a urmat în urma acestor arestări, denumit de comunişti - după extinderea sa - *"Procesul Marii Trădări Naţionale"* şi nu al unei simple organizaţii. Este suficient să enumerăm pe cei implicaţi în primul proces - cel principal - pentru a ne da seama că el a cuprins în regia comunistă, reprezentanţi ai tuturor categoriilor de cetăţeni care se opuneau în ţară, comunismului, chiar dacă mulţi nici nu se cunoşteau între ei: Alexandru Popp, Ion Bujoiu, Prof. Gheorghe Manu, Max Auschnitt, Nicolae Margineanu, Dimitrie Gheorghiu, Alexandru Balş, Horia Măcelaru, Gheorghe Bontilă, Nicolae Pătraşcu, Eugen Teodorescu, Nistor Chioreanu şi alţii. După acest Mare Proces, au urmat altele, sute şi mii de procese cu condamnări de peste un milion de ani de închisoare.

Despre montarea procesului după reţeta tipic stalinistă, despre personalitatea fiecărui inculpat şi despre pedepsele date, ar trebui să se scrie mai pe larg, pentru ca tânăra generaţie să cunoască drumul criminal, presărat cu morţi, trădare şi supuşenie de sclavi, parcurs de partidul comunist din România până la acaparrarea întregii puteri în ţară.

Continuare în pag. 10

ÎNTÂI ADEVĂRUL ŞI APOI CONCILIEREA

Radu DUNĂREANU

În Grecia antică a face politică era simplu şi participarea era a întregii populaţii a cetăţii, de unde vine şi numele de politică, dela polis - cetate. Treaba era simplă, lumea se aduna în piaţa centrală, agora, unde discuta şi vota. Acum trăim în ţări cu graniţe largi, dar am atins din nou stadiul în care toată lumea poate participa la politică, datorită tehnologiei avansate care ne ajută să fim în curent în orice minut cu se se întâmplă în orice colţ al ţării sau al lumii. A nu participa la viaţa politică a ţării este rea voinţă sau, în multe cazuri, apatie ca rezultat al mecanismului corupt al politicii la un moment dat.

Fără mijloacele de comunicaţie moderne şi rapide, revolta dela Timişoara, spontană şi neorganizată, nu s'ar fi împrăştiat în toată ţara şi eliminarea lui Ceauşescu ar fi avut loc discret, revoluţie de palat după cum a fost planul camarilei comuniste, fără participarea spectaculoasă a populaţiei Capitalei.

Istoria cea mai recentă dovedeşte că anumite evenimente pot schimba opinia unor oameni care erau indiferenţi la politică, pot produce o politicizare a populaţiei. Fenomenul nu e nou, dar e mai acut. (Emil Zola, şoarece de cărţi - a devenit o forţă când s'a indignat la farsa juridică a procesului Dreifus, or Caragiale după masacrul ţărănimii dela 1907). Foarte mulţi tineri intelectuali chinezi, preocupaţi doar de computerele şi laboratoarele lor, au devenit activişti politici proeminenţi după masacrul din *Piaţa Păcii Cereşti*, din Peking, de acum patru ani. Din nefericire mineriada neocomunistă organizată de Iliescu cu şapte ani în urmă a produs o indignare generală după cum ar fi fost de aşteptat şi majoritatea populaţiei, apatică şi tâmpă, a continuat să voteze din nou pe un criminal care a vărsat sângele unei noi generaţii tinere şi care acum se adăposteşte la umbra imunităţii parlamentare.

Acum avem un parlament şi un guvern, se pare că cele mai democratice din istoria ţării, din nefericire nu ca rezultat al trezirii populaţiei, în rândul căreia deja se resimt nemulţumiri, aşteptându-se minuni peste noapte, după noaptea de cinci decenii a comunismului.

Noua conducere a ţării, s'a menţionat în presa conştientă şi nevopsită în roz, este încă diletantă, şovăitoare. Are încă multe de învăţat şi nu e nimic rău în a învăţa dela alţii.

De aceea mi-aş permite aici să dau exemplul, mi se pare superb, al Republicii Sud Africa sub conducerea lui Nelson Mandela. Şi folosesc acest exemplu pentrucă foarte des se discută în presa *rozie* din Ţară despre *reconciliere*. Cuvântul, la origine, înseamnă a relua o relaţie de prietenie, a împăca două părţi care au avut o prietenie care s'a întrerupt.

Ce relaţie a fost între comunism şi România? Nici una de prietenie, comunismul venind din afară, impus prin forţa tancurilor şi exercitat prin crimă de cei care au colaborat cu ocupantul. Şi nu mă refer la cei care au suferit în închisori sau lagăre politice, ci la întreaga populaţie a ţării. Deci nu poate fi vorba de reconciliere.

Totuşi nu putem să trăim la infinit în umbra acelui *Lex talionis*, ochi pentru ochi, care nu e în spiritul caracterului nostru naţional şi al religiei creştine.

Aceeaşi dilemă a apărut şi în Sud Africa după ani de inferioritate impusă populaţiei de culoare, în care timp s'au produs crime şi alte acte reprobabile din ambele părţi.

Nelson Mandela, care a stat mai mult de două decenii închis, a ieşit afară înţelept. N'am avut simpatie pentru tinereţea lui când a promovat violenţa, dar am acum respect pentru înţelepciunea lui de om de stat. Şi la ei s'a pus aceeaşi problemă a reconcilierii cu scopul de a crea armonie socială între cele două straturi ale populaţiei, una minoritară care deţine pârghiile economice şi alta majoritară care are voturile. Oarecum similar cu România unde fosta minoritate comunistă a furat din avutul ţării şi acum se *privatizează* colorând faţada cu lozinci de piaţă liberă şi majoritatea populaţiei, pauperizată şi confuză fără o conştiinţă politică clară, uşor de influenţat, dar care reprezintă voturile.

Cum rezolvă Africa de Sud reconcilierea?

Prin expunerea publică a adevărului şi a celor care au încălcat legea comiţând acte reprobabile şi împotriva drepturilor umane.

Un comitet special de investigare şi reconciliere poate acorda amnistie celor care au comis acele acte dacă persoanele respective vin în faţa acelei comisii şi îşi expun toată activitatea lor. Dacă nu o fac la un anumit termen atunci legea va interveni şi cei vinovaţi vor fi judecaţi pentru faptele lor.

În România fostul partid comunist (încă nescos în afara legii) şi filiala lui de teroare, Securitatea, au comis nu acte reprobabile ci direct criminale. Şi, repet, nu mă refer la chinurile celor închişi pentru delicte pretinse politice, ci la toată ţara.

Pentrucă aici trebue aplicat principiul clasic Roman *Lex est sanctio sancta, jubens honesta, et prohibens contraria* (Legea este o poruncă sfântă de neînfrânt când este vorba de dreptate şi interzicând contrariul dreptăţii) pentrucă este dictată de raţiune. Iar raţiunea este că tot neamul a suferit iar cei culpabili trebue aduşi în faţa judecăţii, dacă vrem să vorbim despre reconciliere.

O comisie de aflare a adevărului, similară cu cea sudafricană, ar trebui să cheme în faţa ei următoarele categorii din fosta dictatură aservită ocupantului comunist, spre a fi cercetaţi public:

1. Membrii fostul comitet central, cu prioritate cei din biroul executiv.

2. Primii secretari de partid regionali şi judeţeni precum şi adjuncţii lor.

3. Activiştii de partid, în special cei din perioada aşazisei colectivizări a agriculturii, mai ales cei contra cărora vor exista plângeri că au comis abuzuri şi violenţă împotriva celor ce refuzau semnarea *adeziunii libere* de intrare în colectivă.

La primele trei categorii ar trebui luată în considerare anularea pensiilor lor plătite de stat, deoarece ei nu au lucrat pentru Ţară, n'au fost salariaţii statului. Find angajaţii unei agenturi politice cu interese străine de ale ţării, fostul lor partid să se îngrijească a le asigura pensii particulare şi nu din taxele celor ce au suferit din cauza lor.

4. Miniştrii şi adjuncţii lor de până la execuţia lui Ceauşescu, pentru a justifica furturile din avutul naţional şi ruinarea economiei ţării.

5. Preşedinţii şi vicepreşedinţii de regiuni şi judeţ.

6. Toţi anchetatorii de Securitate implicaţi în formarea dosarelor foştilor deţinuţi politici. Poate cu foarte puţine excepţii, toţi au folosit torturi contra celor arestaţi.

7. Toţi ofiţerii de Securitate folosiţi la întocmirea dosarelor celor acuzaţi de delicte politice.

8. Ofiţerii anchetatori de miliţie dela secţiile economice (sabotaj etc.) care au fost folosiţi la întocmirea dosarelor celor condamnaţi şi ulterior reabilitaţi, inclusiv post-mortem.

9. Toţi comandanţii de închisori şi lagăre de deţinuţi politici şi adjuncţii lor, din perioada de până la finele anului 1964.

10. Toţi gardienii/paznicii de închisori şi lagăre de deţinuţi politici din perioada de până la finele anului 1964.

11. Toţi preşedinţii de tribunale militare, judecătorii şi asesorii acelor tribunale, precum şi procurorii militari, pentru a justifica cum au dat miile de ani de condamnări politice, ulterior găsite nelegale şi neîntemeiate chiar de către propria lor justiţie.

12. Toţi comandanţii de unităţi de grăniceri de pe zona iugoslavă pentru a justifica cine a dat ordinul de împuşcare şi torturare a celor prinşi că voiau să-şi câştige libertatea cu preţul vieţii.

În plus Ministerul de Externe şi Serviciul de Informaţii să pună la dispoziţia acelei comisii lista tuturor celor din categoriile menţionate mai sus care au părăsit ţara şi locul de destinaţie pentru a cere, dacă e cazul, extrădarea lor. Sunt conştient însă că cei aflaţi în Israel nu pot fi atinşi datorită legii israelite. Dar cel puţin, putem informa guvernul israelian.

Prezentarea în faţa acelei Comisii pe care aş numi-o de aflare a Adevărului şi a Reconcilierii ar avea două rezultate:

Primul - că cei vinovaţi vor avea şansa de a fi graţiaţi de faptele pe care eventual le-au făcut în dauna drepturilor umane şi împotriva Ţării, dacă vor mărturisi public.

Al doilea - că vom putea afla mai cu uşurinţă cum a fost posibil să se întâmple ceea ce s'a întâmplat în România. Totul trebue făcut de către noul guvern sub egida celei mai stricte legalităţi, fără ură, fără pasiune, fără intenţie de răzbunare, aplicând principiul Roman că *Lex nemini operatur iniquum* (aplicarea legii nu trebue să producă nimănui injustiţie).

Ştiu că foarte mulţi dintre cei în viaţă din categoriile de mai sus vor da vina pe Dej sau pe Ceauşescu. Publicarea de cărţi, oricât de bine scrise, despre ororile trecutului nu poate avea forţă juridică. De aceea o asemenea Comisie instituită legal de noul guvern ar rezolva ciudata noţiune de reconciliere.

Să nu uităm că diferite forme de cercetare a activităţii naziste se menţin de 52 de ani, iar noi, după şapte ani dela căderea formală a comunismului, nu suntem în stare nici măcar să începem curăţirea Ţării de microbul ciumei comunismului, dar discutăm futil despre o reconciliere din care numai cei vinovaţi vor profita.

N.B.

Sper din toată inima că noul guvern şi noul Preşedinte au un serviciu de informaţii din presă care să considere cele propuse de noi, cei încă în exil. Fără a suna arogant sau lipsit de modestie, presa noastră încă în exil, deschis anticomunistă şi în trecut şi acum, este singura care publică propuneri fără nici un gând de profit material sau moral. Scriem exclusiv pentru binele Ţării. Nouă ni se alătură şi cele puţine publicaţii deschis anticomuniste din ţară, care luptă din greu să se menţină în masa de publicaţii *rozii şi aparent democratice* cu subvenţii neştiute.

Ar fi spre beneficiul noii conduceri să primească cu multă atenţie ceea ce exilul scrie.

15 MAI

ZIUA DEŢINUTULUI POLITIC ROMÂN

Urmare din pag. 9

Atunci s'au deschis gurile flămânde ale infernalelor închisori: Jilava, Aiud, Gherla, Suceava, Galaţi şi altele. După acestе condamnări, când deţinuţii au fost scoşi din evidenţa celor vii, nemaiştiind nimeni, nimic despre ei, a fost pus la cale şi a intrat în funcţiune acel teribil laborator al morţii şi al dezumanizării - experienţa unică pe plan mondial aplicată studenţilor români - care a fost ceea ce acum poartă denumirea de *"Fenomenul Piteşti"*.

Atunci s'a trasat săparea acelui Canal al Morţii, a patra gură de vărsare a Dunării, care a stors viaţa intelectualităţii româneşti, aşa cum o descrie poetul Robert Cahuleanu: *"Istoria noastră cea de lacrimi stoarsă / va ţine minte şi'ntre foi va strânge / pe-acest cumplit Danubiu care varsă / pe trei guri apă, iar pe-a patra sânge"...*

Comemorarea zilei de 15 Mai a fost începută în lumea liberă la 15 Mai 1978, la Biserica Sfântul Dumitru din New York, când s'au împlinit 30 de ani dela începutul arestărilor. Un grup de foşti deţinuţi politici refugiaţi atunci de curând, au avut initiativa, iar la comemorare au participat un număr impresionant de Români din New York. Preotul Florian Gâldău a oficiat slujba de pomenire a celor morţi în închisori, iar foştii deţinuţi au vorbit pentru prima dată liber, despre atrocităţile şi crimele săvârşite de comunişti în România. De atunci, în fiecare an, cei care nu au uitat victimele teroarei comuniste din România, aprind o lumânare şi varsă o lacrimă pentru cei care au murit pentru dreptate şi libertate în închisorile din România.

După Revoluţia Tineretului Român din Decembrie 1989, în ţară s'a putut vorbi şi scrie mai deschis despre suferinţele Românilor, dar un adevărat proces al comunismului nu a avut loc. Regimul Iliescu, prin menţinerea în funcţii a securiştilor, controlul scrisorilor, ascultarea convorbirilor telefonice, ameninţările cu moartea, scrise sau comunicate prin telefon şi alte metode de acest fel, au făcut ca mulţi supravieţuitori ai regimului de exterminare din închisori să fie încă timoraţi de aceeaşi Securitate din trecut.

Oportunismul politic al multor politicieni din partidele care pot ridica dela Tribuna Parlamentului cuvântul pentru aflarea adevărului despre activitatea antinaţională, antiumană, anticreştină şi genocidă a comunismului, este încă un factor îngrijorător de felul cum opinia publică şi generaţiile tinere sunt frustrate de a cunoaşte adevărata faţă şi tendinţă a comunismului.

Apar în presă şi televiziune, elemente care denaturează adevărul sau altele care încearcă să justifice actele de genocid comunist, cum este cartea *"CUPOLA, Securitatea văzută din interior"* de generalul-locotenent de Securitate Neagu Cosma, în care proslăveşte acţiunile criminale ale Securităţii duse împotriva luptătorilor pentru libertate.

Scăpaţi de primul val al arestărilor, mii de Români au luat calea munţilor ca pe vremurile haiduceşti, păstrând acolo sus, simbolul libertăţii, ca pe vremuri Dacii liberi. Pe creste de munţi, în pajişti şi în codri, flacără vie, ei erau speranţa salvării neamului, pentru cei de jos, rămaşi să sufere urgia bolşevică. Alţii, refugiaţi în Apus, au lăsat comoditatea şi raiul lejer şi au venit paraşutaţi să-i ajute. România este singura ţară ocupată de Sovietici care a rezistat cu arma în mână - prin haiducii din munţi - contra comunismului până în 1957, fără nici un ajutor din afară. Se găsesc, încă slugi ale ocupantului, trădători odioşi şi criminali ordinari, care au luptat cu cele mai moderne arme împotriva acestor necunoscuţi eroi ai neamului. Aceşti securişti ieşiţi la pensie şi activaţi în secret primesc o pensie lunară care depăşeşte quantumul pensiei bătrânilor dintr'un sat întreg, oameni care s'au spetit muncind pământul, fără să aibă ce mânca. În loc să stea în spatele gratiilor unde le este locul, aceşti securişti mai găsesc şi spaţiu şi edituri în România, pentru a-i ucide a doua oară pe eroii din munţi. O ruşine care nu o vom întâlni la celelalte foste ţări comuniste. În timp ce Ungurii l-au deshumat pe Imre Nagy şi l-au înmormântat cu onorul cuvenit, în România se mai trece şi astăzi cu tractorul peste mormintele fără cruce ale foştilor deţinuţi politici.

Biserica nu-i pomeneşte la sfânta liturghie, deşi toţi au murit cu credinţă adâncă în Hristos, nespovediţi şi neîmpărtăşiţi. Rar sunt preoţii care din propria iniţiativă îi pomenesc pe cei morţi în închisori. Doar familiile şi camarazii celor ce nu s'au mai întors, nu uită memoria lor.

Cuvine-se dar, să ne aplecăm genunchii pentru cei morţi în închisori, lagăre, în munţi şi în toată România, să aprindem o lumânare pentru sufletele lor, care n'au avut nici o lumină aprinsă în Marea Trecere, preoţii să facă rugăciunile de dezlegare pentru ei, iar noi toţi să le păstrăm veşnică amintirea în inimile şi sufletele noastre, pentru ca amintirea lor să rămână din neam în neam, până la sfârşitul veacului.

Zahu PANĂ

V'AŢI PLĂTIT ABONAMENTUL LA "CUVÂNTUL ROMÂNESC"?

VETUŢA POP

ICOANELE PE STICLĂ DIN SCRISUL VETUŢEI POP

Dumitru ICHIM

Spre deosebire de grandiosul clasicului bizantin, cu care împărtăşeşte dinamismul de sugerare a misterului, genul pictural al icoanelor pe sticlă vine cu un alt lumen.

Icoanele pe sticlă au purces spre noi, precum primii descălecători, din Ţara-de-peste-Păduri. Colinde în culori, sau liturghii cântate din frunză, ele îţi iau răsuflarea când le contempli inocenţa paradisiacă, puritatea graiului de exprimare a dorului transcendental. Ele apar ca o cristalizare în culori a nostalgicului murmur de izvoare şi freamăt dureros de adânc din subconştientul nostru care încă mai păstrează amintiri din luminişul plaiului din rai.

Vetuţa Pop s'a născut în Ţara-de-peste-Păduri-şi-a-icoanelor-pe-sticlă. Comuna Cetatea, judeţul Alba, 20 Octombrie 1923. Ca studii universitare, a absolvit Academia de înalte Studii Comerciale şi Industriale (1944-1948). Ca scriitoare şi poetă a colaborat la *"Cuvântul Românesc"* şi la alte publicaţii. Volumul de *"poeme"* a apărut până acum în patru ediţii.

Prima în Montreal în 1984 în ***Editura Autorului***, a doua şi a treia în ***Editura Cartea Aromână*** din Syracuse, New York, iar a patra ediţie în Editura Cronica, Iaşi, 1996.

Cine a cunoscut pe Vetuţa Pop şi-a dat seama de dragostea de mamă, nu numai pentru fiii ei Mihai şi Iosif-Gabriel, primul-doctor oftalmolog, al doilea -inginer, o inimă largă cât poienele paradisului pentru toţi Românii şi pentru tot ce e creştin şi românesc. Câte familii de Români veniţi într'o ţară străină nu au ancorat în *"portul"* însorit al familiei Mihai şi Vetuţa Pop primind puteri anteice de speranţă, credinţă şi dragoste? Aşi rezuma întreaga biografie a Vetuţei Pop printr'o lapidară comparaţie cu o făclie. O întesă ardere, jertfă şi dăruire de lumină celor din jur. A participat activ la manifestările culturale şi sociale din Canada şi Statele Unite. Membră activă a *"Asociaţiei Române din Canada"* şi casieră în comitetul de conducere în anii 1980 şi 1990. Membră a *"Asociaţiei Culturale Române"* din Hamilton Canada. Preşedintă a *"Asociaţiei de femei - Dacia"* din Toronto în 1970 şi membră a *"Uniunii şi Ligii"* din Statele Unite şi Canada.

A trecut la cele veşnice pe 19 Septembrie 1996 anul în care a apărut la Iaşi, ediţia a patra a *"Poemelor"*, iar la Montreal într'o ediţie bilingvă, franceză şi română, ultima ei carte *"Bouquet de Souvenirs"*, proză şi versuri, la care ne vom referi.

Întotdeauna slova şi stilul Vetuţei Pop mi-au adus în gând măiestria icoanelor pe sticlă. Atât în scrisul Vetuţei Pop cât şi în popularul gen pictural este o similitudine de exprimare directă, naturală ca un sfânt grai de mamă *"din negura de vremi"* uneori a cântec de leagăn, alteori de colind, împărtăşind totdeauna sfatul înţelept din chivotul inimii spre cel anabasic care uneşte pământul cu cerul.

În amândouă cazurile nu mă refer la ceea ce Grecii înţelegeau prin *"horizon"*, linia care reprezintă intersecţia aparentă a suprafeţei Pământului cu bolta cerească după cum ne indică dicţionarul, ci la ceva mult mai profund. *"Orizontul"*, din punct de vedere astronomic, este într'adevăr linia care reprezintă intersecţia aparentă a suprafeţei Pământului cu bolta cerească, dar pentru om el este implicat în ***"oriens, -ntis"***, termen care îi depăşeşte sfera sensului material. Punctul de origine de pe linia lui ***"horizon"*** este ***"oriens"***, adică ***Răsăritul***. Din această rădăcină etimologică derivă cuvântul ***"orient"*** prin care înţelegem popoarele situate în unul din cele patru puncte cardinale numit ***Răsărit***. Un alt cuvânt provenit din aceeaşi tagmă etimologică este ***"a te orienta"***. ***"Orizontul"*** dela sensul propriu la cel figurat nu poate trece decât prin ***"oriens"***, adică ***"răsărit"***. Răsăritul cui? Evident, al soarelui.

Există în limbajul românesc o teribilă expresie de potenţialitate metaforică: *"om fără orizont"* definind un om pierdut în noaptea ignoranţei, având probleme cu *"vederea"* Răsăritului, sau cum îl caracterizează dicţionarul: *"om cu vederi înguste, cu concepţii înapoiate"*.

Deci e vorba de cazul patologic al concepţiei comuniste că totul este materie. Prin cenzurarea lui ***"oriens"*** ca ***Răsărit*** şi înlocuirea lui prin accentul material pe ***orizontalitate*** nu putea să ajungă la lovitura de bumerang a citatului din dicţionarul *Republicii Populare Romînia"* pe care l-am citit şi îl repet ca să nu mi se reproşeze că am idei preconcepute: *"Om cu vederi înguste, cu concepţii înapoiate"*. Quod erat demonstrandum !

Scrisul Vetuţei Pop asemănător icoanelor pe sticlă se încadrează în acel freamăt transcendental al fiinţei umane în care linia materială a orizontului întâlneşte nu numai cerul, ci metaforicul lui scris cu majuscule şi paradoxul lui ***oriens***, ca ***orientare*** spre a ajunge în Betleem unde s'a întrupat Cuvântul ca ***orizontalitate a verticalului*** aşa cum cântăm în poemul liturgic de Crăciun: *"Naşterea Ta Hristoase (...) **Răsăritul cel de sus...**"*

Acest sentiment transcendental, lapidar ca exprimare doar de poemul mioritic: *"Pe-un picior de plai / Pe-o gură de rai"* poate fi motto al întregii creaţii a Vetuţei Pop, transpus în versurile ei prin admirabila urcare a ***plaiului***: *"Da cu tine dorul nostru / Tot ce-avem în noi mai sfânt."*

Numele Vetuţei Pop şi a tot ce a publicat poate fi găsit în enciclopedia *"Românii în ştiinţa şi cultura occidentală"*, editată de *"Academia Americano-Română de Ştiinţe şi Arte"*, Davis, 1992. Citâm ceea ce se scrie mai adânc ca adaos la poezia Vetuţei Pop, ca un comentariu de nuanţă filo-

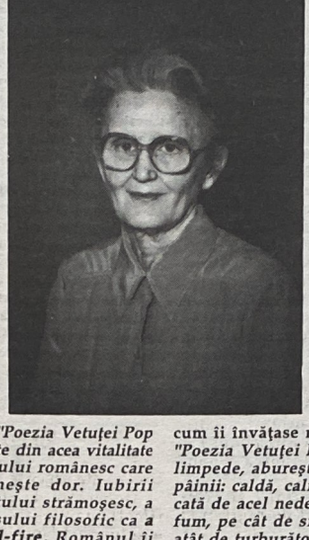

sofică: *"Poezia Vetuţei Pop izvorăşte din acea vitalitate a neamului românesc care se numeşte dor. Iubirii pământului strămoşesc, a universului filosofic ca a **fi-fiind-fire**, Românul îi aduce încă o dimensiune subtilă, dar la fel de importantă, **a-sta-stare-aşezământ** spiritual. De aici gamele lui "ex-sistere" pe care le găsim atât de unic exprimate de "dorul" românesc."*

Cuvintele de apreciere de mai sus la adresa Vetuţei Pop m'au impresionat sincer de parcă ar fi fost scrise de mine. Mai ales că şi subsemnatul, în numeroase articole, se apleca asupra sintagmelor de mai sus *"a-fi-fiind-fire"*, *"a-sta-stare-aşezământ"*, *"ex-sistere"*, exact în forma de mai sus, după, modelul heideggerian.

"Rar se întâmplă, scria într'o cronică literară Nicolae Novac din "Buletinul Casa Română" (California), ca un volum de versuri apărut în Exil să ajungă la mai multe ediţii. Iată însă că se mai întâmplă şi minunea aceasta şi dovada o avem sub ochii noştri. Este volumul intitulat simplu POEME al Doamnei Vetuţa Pop."

Şi într'adevăr este o minune. Nicolae Novac se referea în 1993 la ediţia a doua, dar a apărut şi a treia, încununarea cărţii fiind cea de-a patra, apărută în oraşul îndrăgit de Eminescu.

Vorbind despre poezia Vetuţei Pop, criticul Zeno M. Câmpeanu, sesizând *"fira delicată, profundă şi constantă în gânduri şi simţiri"*, conseamnă: *"cititorii se vor putea împărtăşi şi oglindi în apele vii şi pure ce se strecoară liniştit printre rânduri ca un izvor limpede de munte. Ele încunună o viaţă de legământ neclintit faţă de familie, de glia strămoşească şi de tot ce a rămas solid şi neviciat din moştenirea lăsată nouă de două milenii de istorie."*

Pentru ediţia a doua, Dumitru Bacu scrie *"Câteva cuvinte puţin potrivite"*, ilustrând ***deschiderea*** ce o caută spre poezia Vetuţei Pop cu o neuitată şi simbolică scenă din copilărie. Era Sâmbătă seara când mama lui scotea din cuptor pâinile. Lua una din ele, o însemna cu semnul crucii şi, proaspătă, o dăruia copiilor *"pentru sufletul celor răposaţi"*, iar copiii răspundeau la acest gest liturgic făcându-şi semnul crucii, cum îi învăţase mama lor. *"Poezia Vetuţei Pop curge limpede, aburește aidoma pâinii: caldă, calmă, încărcată de acel nedefinit parfum, pe cât de simplu, pe atât de turburător, parfum respirat adânc atunci când ne întoarcem acasă dela şcoala **dela oraş**"*. În continuare Dumitru Bacu încearcă să încadreze stihurile autoarei în contextul literaturii române: *"Vetuţa Pop se înscrie în linia necurmată a poeţilor ardeleni care de-a lungul anilor au cântat mereu aceleaşi valori de care se simte legată şi Vetuţa: familia, icoana, vatra, satul, românitatea, credinţa strămoşească, valori care au fost temelie de veacuri dar care, din păcate, astăzi sunt considerate de **învăţaţi** ca superstiţii, ca o întoarcere în obscurantismul vremurilor apuse..."* şi încheie punând accentul pe i; *"Rafinaţii moderniştii pot să surâdă, adevărata poezie stă în sensibilitatea celor ce ştiu să facă diferenţa între efemer şi veşnicie. Şi printre aceştia din urmă îşi are loc fără îndoială şi poeta Vetuţa Pop."*

Întreaga creaţie a Vetuţei Pop poartă amprenta de pecete a sentimentului matern. Pentru sublinierea unei idei de multe ori este ignorată uneori rima, alteori ritmul este schimbat chiar în aceeaşi strofă precum scrisul de munte al unui izvor. Ca mamă poeta se simte obligată să pună accentul pe nutritiv şi nu pe ambalaj. Ca o ploaie de Mai poezia Vetuţei Pop are sensul de purificare, adăpare, trezire a mugurilor şi ***creştere*** a sentimentelor înalte şi a adevăratelor valori în cititori. E vorba de acea ***creştere*** pe care Grecii vechi în subtilitatea lor o numeau ***paidagogia*** (pais + agein). Era arta ***creşterii*** în sensul spiritual aşa cum zicem pe româneşte *"copil bine **crescut**"* şi era un fel de ***two way street***. Verbul ***agein*** din care derivă cuvântul ***agogos*** avea un sens care s'a pierdut în tranducerea limbilor moderne, cu excepţia limbii latine unde apărea sub forma de *"con + ducere"*. Era ***"un mers împreună"***, o comunione de dragoste şi dialog, iar nu o ***ducere*** forţată ca aceea a lui Marius Chicoş Rostogan descris ironic de Caragiale ca fiind un *"Pedagog de şcoală nouă"*.

E interesant că ultimele patru poezii ale Vetuţei Pop, din anul când a trecut la cele veşnice, ca un cântec de lebădă prevestitor al morţii, rămân ca un testament al ***creşterii*** dincolo de frica morţii, ca îngrozitoare tărâmuri ale lui Thanatos.

În *"Imbold"*, în cele două strofe, adresându-se generaţiei *"de lut"* menţionează de două ori cuvântul *"foc"* ca simbol al lui Pnevma: *"menţine focul în tine"* şi îmbie pe tineri să stea la pândă ca *"focul să nu se stingă"*. *"În drumul tău ceresc"* este o altă expresie a presentimentului morţii.

Consemnăm din *"Îngăduinţă"* prima strofă din cele două: *'Când vine vremea să mă duc / Primeşte-mă la Tine / Fă-mi Doamne loc în tinda Ta / Să te slăvesc mai bine"*.

În *"Dorinţa"* (şase versuri): *"Voi veni şi eu curând / Aşteaptă-mă la cruce"*. În versul trei e menţionată o ***desprindere*** *"de-acest pământ"* şi'n cel final după o călătorie celestă sărutul dat pe *"faţa Celui Sfânt"*.

Ultima poezie din 16 Iulie este *"Pictorul"*. O clar viziune a morţii, survenită pe 19 Septembrie 1996, ca o sete mioritică *"aşteptând taina luminii"* să o prindă cu penelul. Nu lipsesc nici *"fluierele"* pe care păstorul din *"Miorita"* le lasă în testament. Odată ce artistul a reuşit să prindă pe pânză chipul Creatorului şi *"Să arate cum lumina / Toată vine din profunduri"* pictorul devine *"dar din dar să dăruiască"*, iar pentru identificarea persoanei cu opera, artistul e sfătuit să nu se teamă de ultimul mister al vieţii - moartea: *"Stai şi-aşteaptă crepusculul, / Fie-ţi mâinile slăvite"* pentru a dărui lumii ***spusul*** lui Dumnezeu - sufletul ca *"dar din dar să dăruiască"* şi *"Să poţi scoate spre mărire / Tot ce-ţi spune Creatorul"*.

Citatul de mai sus reprezintă ultimele două versuri din ultima poezie a Vetuţei Pop. Deo optimo maximo.

"LIMBA NOASTRĂ-I LIMBĂ SFÂNTĂ"

VERBE POLISEMANTICE

Mihai STERE DERDENA

Turneul final al campionatului european de fotbal din vara trecută ne-a oferit amărăciunea nu doar a eşecului reprezentativei noastre, ci şi nenumărate violentări ale limbii române, produse de crainicii-comentatori de radio şi de televiziune. Unele dintre acestea, foarte cunoscute, au devenit deja *"perle"* caracteristice limbajului sportiv. Iată, mai întâi, un şirag de trei *"perle"*: *"Şutul jucătorului acesta a trecut de puţin pe lângă bară"*. Ne vom ocupa de aceste trei erori în articolul privind folosirea unor prepoziţii. Tot atunci va fi vorba şi de propoziţia *"Echipele sunt în teren"*.

Acum ne vom opri la îndoiala pe care a exprimat-o Domnul Sorin Hobana când, comentând desfăşurarea ultimelor secvenţe din partida semifinală Cehia-Franţa, s'a exprimat aşa:

"Eu mă îndoi că se va întâmpla ceva până la încheierea celor 90 de minute".

Verbul *"a (se) îndoi"* are o pluralitate de înţelesuri şi de aceea este socotit un polisemantism. De regulă, fiecare verb polisemantic se conjugă la fel la toate modurile şi timpurile indiferent de sensul pe care-l capătă şi care poate fi determinat doar în funcţie de context. Din multitudinea verbelor acestora să dăm măcar un exemplu: a *"tramvaiului merge"* (=circulă), cutăruia *"îi merge gura"* (= vorbeşte mult şi bine) sau *"îi merge mintea"* (=gândeşte repede şi bine). În toate cele patru situaţii semantice forma verbului *"a merge"* pentru persoana a III-a, singular, a timpului prezent al modului indicativ a rămas aceeaşi. Însă pentru unele dintre verbele polisemantice, la anumite moduri şi timpuri (indicativ prezent, conjunctiv prezent şi imperativ pozitiv) conjugarea nu mai este uniformă. Zicem, prin urmare, mă îndoi (=a mă apleca, mă înconvoi) şi mă îndoiesc (=am îndoială, sunt nesigur). Deci, *"mă îndoiesc"* trebuia să zică S.H. în acea emisiune a postului 1 de televiziune.

În emisiunea de actualităţi (a aceluiaşi program de televiziune naţională) din seara zilei de Marţi 2 Iulie 1996, la ora 20, doamna crainică a rostit această frază:

"Electoratul rus are timp destul până mâine să reflecte pe cine dintre cei doi candidaţi rămaşi în al II-lea tur de scrutin, il va alege ca preşedinte al Rusiei".

Verbul *"a reflecta"* este tot o polisemie şi intră în categoria celor care, asemenea celui de mai sus, îşi diferenţiază semnificaţiile şi prin forme deosebite la modurile şi timpurile menţionate. Forma adecvată, aşadar, a acestui verb, în fraza citată, este *"să reflecteze"*, după care prezenţa prepoziţiei *"la"* este obligatorie. *"Să reflecteze la"* înseamnă *"să se gândească bine la"*, în vreme ce *"să reflecte"* semnifică *"să oglindească"*.

Există încă cel puţin două verbe polisemantice, ale căror paradigme, sunt schimbătoare: *"a absorbi"* şi *"a turna"*. Se spune *"absolvesc"* (termin) un an şcolar (sau un ciclu de învăţământ) şi *"absolv* (iert) *pe cineva de o pedeapsă"*; *"toarnă"* (un lichid sau o piesă metalică) şi *"turnează"* (un film).

CRONICI

Literare-Artistice-Culturale din exil şi din ţară

Georgette Craïnic

ARTISTE PEINTRE

L'ACHEMINEMENT D'UN RÊVE

În condiţii grafice de nota 10 plus, a apărut la Montreal monografia *"Georgette Crainic" - L'acheminement d'un rêve*", ediţie bilingvă în franceză şi engleză, *"St-Cyr Editions"*, 1995.

Textul original românesc compus de scriitorul Tudor Octavian a fost tradus în franceză de Maria Prelipcean, iar în engleză de Michael Balzamo şi Anna Petrella. Fotografiile au fost realizate de Michel Cojan şi Prof. Teodor Gabriel Crainic.

Vorbind despre geneza acestei cărţi, Doamna Georgeta Crainic, într'o scrisoare personală ce ne-a adresat-o, face precizarea: *"Ca o relaţie între Românii de aici şi cei de acasă vreau să precizez că această monografie nu ar fi existat dacă Dl. Tudor Octavian nu ar fi venit special (în mai multe rânduri) ca să-mi cunoască lucrările, să mă aprecieze şi să insiste să scrie o critică de calitate asupra a tot ceea ce am pictat şi creat până la data respectivă. A scris şi articole ce s'au publicat de el în ţară. Este un Român de mare valoare sufletească şi profesională."*

În persoana Georgetei Crainic este o îmbinare perfectă între poet şi pictor. Poetul pictează prin cuvinte şi pictorul poetizează prin culori. Distinsă în talentul ei de pictor, a fost invitată să-şi expună operele în diferite expoziţii de pictură. A fost apreciată. S'a scris despre talentul ei. Personalităţi de renume în domeniul artistic ca Ionel Jianou şi Sam Aberg au subliniat subtilităţile, originalitatea şi vigoarea artistică a Georgetei Crainic. I s'au acordat premii. Printre altele, *"Distincţia specială Ionel Jianou"* de către *"American Romanian Academy of Arts and Sciences"* din Statele Unite.

Tudor Octavian observă în creaţia artistică picturală a Georgetei Crainic două faze. Prima - a nostalgiei. A doua este a peisajelor singuratice ale stâncilor din arhipelagul Mingan.

Între prima şi a doua perioadă nu putem face diferenţe în sensul unui crescendo artistic. Mai degrabă e vorba de o perihoreză a harurilor.

Pentru creaţia Georgetei Crainic *"perioada Mingan"* este ridicarea la universalitate a filosofiei ***dorului*** românesc, străfunduri ale subconştientului fiinţei umane şi încadrarea ei în identitatea unui neam.

Piatra ca stâncă este simbolul soteriologic. *"Tu eşti Petru şi pe această piatră voi zidi Biserica Mea"*. Prin stâncile arhipelagului Mingan, Georgeta Crainic redă filosofic acele reclive ale divinităţii care au rămas ca stânci în însingurarea sufletului omenesc, puncte de reper şi de comuniune cu divinul. Ele ar fi, folosind expresia lui Justin Martirul şi Filosoful din secolul II, acel *"logos spermatikos"*, adică seminţe din Logosul-Cuvânt.

Dacă în literatură se obişnuieşte a pune un motto care să ilustreze ideea ce vrei să o tratezi, în pictura Georgetei Crainic pentru *"perioada Mingan"*, cel mai sugestiv tablou ca *"motto"* la întreaga creaţie mingană este *"Les Vieilles des Carpathes"*. De ce Georgeta Crainic se apleacă spre reliefarea simbolică a *"Babelor"* din Munţii Bucegi? Cuvântul ***babă*** are implicat în el respectul şi sacralitatea pentru ***bunică***. Ea este cea mai apropiată de ceruri. Ceea ce Românii au denumit ca *"babe"* sunt stâncile ***bunice*** din vârful Munţilor Bucegi. Cele mai apropiate de cer. Piatra care devine altar albastrului, ca mare şi cer de străbătut, albastrul din filosiofia ***dorului*** şi cea mai înaltă culoare din tricolorul românesc.

Subtilitatea artistică a Georgetei Crainic porneşte dela *"Babele"* din Bucegi pe care le tălmăceşte ca ***ursitoare*** pentru soarta neamului românesc, în special, şi fiinţa umană în general.

Piatra singurătăţii. La graniţa dintre pământ şi cer. Teandrica punte din inima omului peste abisurile ei.

Ca un leit-motiv *"Les Vieilles des Carpathes"* apare stilizat şi simfonic în: *"Au bout de l'ile - Arhipel Mingan", "Vestiges séculaires", "Ces formes enchantées", "Féeries sur l'ile Niapisca", "Dialog intemporel", "Vers l'eternelle harmonie", "Le grand corridor de Niapisca", "Regards perdues dans l'espace", "Sculptures millénaires"* şi aşa mai departe în întreaga creaţie artistică a Georgetei Crainic din *"perioada Mingan"*.

Mai mult chiar, dacă privim cu atenţie aceste opere moderne, unice ca originalitate, sensibilitate şi subtilităţi simbolice, un exeget artistic ar putea observa ceea ce scapă ochiului comun încântat de o bijuterie. Specialistul în aur va căuta semnul de carate, imprimat subtil şi descoperit cu lupa. Ca exemplicare să luăm bunăoară, la întâmplare, unul din aceste tablouri: *"Casque en or et jambière d'argent"*. Ca toate picturile din *"perioada Mingan"* contorsionarea stâncilor ajunge în acest tablou la un paroxism simfonic al unui vârtej de piatră, o împietrire a filosofiei dorului la nivelul de piatră veşnică. Suita pietrelor singuratice devine în această pictură la intensitatea maximă de fortissimo. De data aceasta nu avem pietre singuratice, ci doi munţi faţă în faţă. Amândoi sunt pictaţi într'un sorb distrugător, un fel de *"black hole"* care distruge şi lumina. Prima rezistenţă a primului munte este *"coiful de aur"*, o antică prezenţă de coroană regală pe pământul românesc. Muntele paralel e pictat, la fel, ca un vârtej distrugător şi meontic. Şuvoaiele de cataclism sunt oprite de o figură stranie. E îmbrăcată în alb. Ochii şi puritatea albului, ca simbol, atrage toată atenţia.

Inspiraţia artistului nu este o cum să ***fac*** această poezie, cum să ***fac*** această sculptură, cum să ***fac*** această simfonie şi aşa mai departe. Creatorului i s'a dat harul să ***creeze***, nu să ***facă***. Artistul este un prooroc.

Revenim. Între cei doi munţi este un drum care se soarbe în sine însuşi. Mijlocul drumului e un vârtej de ape. Totuşi e drum. Dar cum să-l străbaţi? Asemeni ca Petru. Prin credinţă a străbătut *"drumul"* pe mare în destinaţia spre Logos. Superbă metaforă surprinsă de Georgeta Crainic ca destin şi miracol românesc.

Abia acum ne dăm seama că muntele opus este o succesiune de culmi montane, în paralel, iar pe frontispiciul primei, privind cu atenţie, descoperim exact steagul dacic pe roca indicatoare spre intrarea în istoria formării neamului românesc.

Ar fi păcat ca această carte de lux şi în special pentru iubitorii elevaţi de pictură, să rămână necunoscută în România. Este meritul lui Tudor Octavian care şi-a dat seama despre valoarea artistică a operelor Georgetei Crainic şi a scris această monografie în româneşte, tradusă apoi bilingv. Plus alte eseuri şi articole despre Georgeta Crainic publicate în ziarele şi revistele româneşti.

Prin tot ce a făcut Tudor Octavian, Georgeta Crainic apare ***acasă***, prin această monografie, pe toate meridianele iubitorilor de artă.

Aplauze pentru amândoi. Georgeta Crainic la talentul ei merită să aibă un asemenea noroc. Nimeni nu a surprins mai bine soarta neînţelesului poet sau artist decât Baudelaire. Vă aduceţi aminte celebrul lui poem *"Albatrosul"*? Şi cu asta am spus totul.

Dumtru ICHIM

Intelectualul de excepţie

Alexandru CHIRESCU

Spre perpetua-mi părere de rău, cred că nu auzisem până de curând de regizorul Nicolae Opriţescu. Sau poate că am ştiut de dânsul, cu mulţi ani în urmă, când vizionam filmul său despre celebra noastră gimnastă. Dar de-atunci trecut-au ani destui ca uitarea să se aştearnă atât de apăsator de parcă n'ar fi existat nicicând acest român care, cum se vede, e de-a dreptul excepţional.

Iată, însă, că *"România liberă"* de Sâmbătă, 15 Martie 1997, la pagina 18, ni-l prezintă pe larg prin excelentul interviu realizat de cunoscutul critic cinematografic şi de teatru Călin Stănculescu.

Întrucât e de mare interes civic această convorbire şi pentrucă numeroşi Români ar dobândi câştig moral dacă ar avea cunoştinţe de atitudine exemplară a cineastului Nicolae Opriţescu, ne-am gândit să-l facem cunoscut şi cititorilor Cuvântului Românesc.

Interviul are ca moto -dacă ne putem exprima astfel- această declaraţie a Domnului Opriţescu, care dobândeşte valoarea de crez fundamental: *"În România găsim adeseori talente mai rar caractere!"* Este exact ce credem şi noi, convingere mărturisită nu de puţine ori.

Domnul Opriţescu s'a născut cu 50 ani în urmă, în Bucureşti. Este absolvent al IATC din Bucureşti şi al Institutului de Înalte Studii Cinematografice din Paris, precum şi doctor în filosofie (specialitatea *"estetică"*).

Către sfârşitul anilor 80 s'a stabilit definitiv în Franţa, la Nantes unde desfăşoară o amplă activitate ca regizor şi ca profesor universitar. A debutat în 1978 cu filmul de ficţiune *"Vis de Ianuarie"*. În cei 19 ani scurşi dela debut a creat câteva filme documentare şi artistice, fiind distins cu două premii.

Stirpea nobilă din care se trage acest distins intelectual a contribuit decisiv la formarea caracterului său integru:

"România mea e România celor 17 preoţi şi ctitori de biserici, între Focşani şi Râmnicu Sărat, din care eu mă trag, e România martirilor dela Canal, de care e plină familia noastră. România lor, a securiştilor, a Nicoleaştilor şi Drăganilor, e România lui Ceauşescu, pe care l-au servit şi îl servesc şi azi. Noi suntem două tabere opuse...").

Toate cele 10 răspunsuri ale sale, la tot atâtea întrebări ar merita cu prisosinţă să fie reproduse mot-à-mot. Însă puţinătatea spaţiului publicistic ne obligă să ne mulţumim cu citarea parţială a doar două dintre ele.

Începem copierea cu răspunsul dat la întrebarea: *"Cum vedeţi reforma în domeniul producţiei naţionale de film?"*

"Reforma în domeniul producţiei naţionale o văd imposibilă. Fiindcă ea ar trebui să înceapă cu oamenii - şi nu cu vorbele. Adică printr'o epurare. Criteriul ar trebui să fie unic: cine l-a servit pe Ceauşescu şi a intoxicat (nenorocit) poporul român trebue să fie interzis. Aşa s'a procedat cu colaboraţioniştii în toată lumea. Leni Riefensthal era o foarte mare regizoare. Mai trăieşte şi astăzi (are 95 de ani). Din cauză că l-a servit pe Hitler, nu mai face film din 1944. Aşa a procedat poporul german. La fel şi poporul francez: colaboraţioniştii Robert Le Vigan (actor) şi Robert Brasilach (mare istoric de cinema) -judecaţi, impuşcaţi; geniul scriitor Céline - exilat şi interzis; foarte talentatul scriitor Drieu La Rochelle s'a sinucis etc. Aceasta este moneda cu care se plăteşte trădarea de neam. Va îndrăzni cineva, vreodată, la Români să îi judece şi să îi condamne la alungarea din cinematografie pe Sergiu Nicolaescu, Mircea Drăgan şi alţii ca ei? Aşa ar fi normal să fie într'o lume cu principii morale. Dar mă tem că nu se va întâmpla aşa ceva niciodată în România..."

Iată, acum şi răspunsul la întrebarea *"De ce a fost interzis "Sezonul pescăruşilor"? De către cine?"*

"Sezonul pescăruşilor" a fost interzis în 1985 pentrucă era, în primul rând, un film anticomunist pe faţă şi, apoi, şi anticeauşist, tot pe faţă.... Cenzorii ceauşişti au utilizat o metodă foarte interesantă care se pare că până la mine a funcţionat de mai multe ori fără greş... Cu mine metoda aceasta n'a mers. Atunci m'au dat pe mâna unor "fraţi mai mari", regizori care, chipurile, cu "prestigiul" lor să mă influenţeze să fac "schimbările" (adică stricăciunile) cerute. Aceşti regizori erau Sergiu Nicolaescu, Iulian Mihu, Andrei Blaier. Toţi trei fac filme şi astăzi. Mi-au dat o hârtie care începea aşa: Noi, Nicolaescu, Mihu, Blaier, îi cerem lui Opriţescu să facă următoarele schimbări... Bineînţeles că nu le-am făcut. Şapte ani mai târziu (după 1989), filmul neschimbat a fost premiat la Uniunea Cineaştilor din România, ceea ce dovedeşte că schimbările cerute erau concepute de rea-credinţă, în scopul distrugerii filmului meu şi servirii comuniştilor. Cine îi pedepseşte pe aceşti regizori, trădători, colaboraţionişti care se mai plimbă şi azi printre noi, fac filme etc ? Nimeni".

La întrebarea gravă pe care şi-o pune Domnul Opriţescu - anume: *"Ce caută Măgureanu la putere lângă Ciorbea?"* îndrăznim să-i răspundem chiar noi.

Cu circa 3 ani în urmă, Corneliu Coposu declarase că, dacă CDR va forma un nou guvern, Virgil Măgureanu va fi păstrat ca director al S.R.I. pentru că-i inteligent. Iar Domnul Octavian Paler, caracterizându-l pe acelaşi personaj sinistru, a scris că este singurul om deştept din anturajul lui Iliescu. Iar Domnul Ion Diaconescu, foarte recent l-a confirmat pe post pe acest demon securist-ceauşist, zicând cu satisfacţie nedisimulată, că nici nu s'a pus, vreodată, problema ca Virgil Măgureanu să fie înlocuit.

Însă întrebarea mai importantă ce se impune este aceasta: De ce parte din liderii Convenţiei Democrate, foşti deţinuţi politici anticomunişti, între ani 1947 şi 1964, au ţinut cu dinţii la cel ce a deţinut o armă de temut pentru dânşii; dosarele secrete întocmite de terifianta securitate?

Ne-am bucura enorm dacă şi Domnul Opriţescu ar citi răspunsul nostru la subtila întrebare a Domniei sale cu privire la tartorul comunist Virgil Măgureanu care a deţinut cea mai mare putere ocultă din ţară.

DIN TRECUTUL NOSTRU

CĂILE DE LUMINĂ, DE JERTFĂ ŞI DE BIRUINŢĂ ALE NEAMULUI

Zece Mai

-ZIUA NAŢIONALĂ A ROMÂNILOR-

ConstantinVASILIU

"Zece Mai va fi de-a pururi
Sfântă zi căci ea ne-a dat
Domn puternic ţării noastre
Libertate şi Regat"

Aşa cântau şcolarii români la 10 Mai, întreita sărbătoare şi cu ei şi întreg Neamul.

Românii - creştini fiind - au sărbători religioase: Crăciunul-Naşterea Domnului, Paştele cu preambulul Deniilor, ceremonia cernită a îngropării şi cu bucuria Învierii.

Sărbătorile religioase sunt ale tuturor credincioşilor din lumea largă. Noi, Românii, avem şi alte sărbători care sunt numai ale noastre: 24 Ianuarie, 10 Mai, 1 Decembrie şi Ziua Eroilor, sărbătorită odată cu înălţarea, zi de aducere aminte şi pioasă recunoştinţă a celor căzuţi în luptele pentru Ţară şi Neam.

Sarbătorile noastre naţionale marchează împliniri ce decurg în mod condiţionat şi consecutiv una din alta, realizate prin lupta şi jertfele unor generaţii - părinţii, bunicii, strămunii noştri.

La început a fost Unirea Moldovei cu Muntenia: Principatele Unite sub Domnitorul Alexandru I. Cuza.

Vecinii noştri - nu şi prietenii noştri, Turcia, Rusia şi Austria se opuneau unirii celor două ţări româneşti - aveau ei scopurile lor - şi admiteau numai ca deputaţii eelor două principate să-şi aleagă fiecare un domnitor pământean, deci nu unire, nu prinţ străin. Românii, bărbaţii de stat luminaţi şi iscuşiţi au fixat alegerile la date diferite. În 5 Ianuarie 1859 Moldovenii au ales Domnitor pe Alexandru Ion Cuza, iar câteva zile mai târziu, la 24 Ianuarie în urma propunerii şi unui înflăcărat discurs al deputatului Vasile Boerescu, Deputaţii munteni au ales tot pe Al.I. Cuza ca Domnitor.

De fapt Unirea celor două Principate a fost realizată, ca un *"fait accompli"*.

Domnitorul Al.I. Cuza a pus bazele statului Naţional, cu instituţiile necesare timpului şi noului Stat. A domnit numai 7 ani şi la 11 Februarie 1866 a fost silit să abdice, deşi şi el era pentru aducerea pe tron a unui principe străin, şi chiar iniţiase acţiuni în acest scop încă în anul precedent. A lăsat în urma lui mari împliniri pe scară naţională şi o frumoasă, luminoasă amintire, a fost şi a rămas iubit de popor, de ţărani.

La mormântul lui - la biserica din Ruginoasa - Mihail Kogălniceanu a spus: *"Nu greşelile lui l-au răsturnat, ci faptele cele mari"*.

Locotenenţa Domnească formată din Lascăr Catargiu, N. Golescu şi N. Haralamb împreună cu Guvernul Ghica şi adunarea constituantă au oferit tronul României, Prinţului de Flandra. Guvernul belgian a refuzat oferta.

În ţară erau agitaţii, manevre ale pretendenţilor pământeni la tron şi chiar o acţiune a separatiştilor moldoveni în care era amestecat şi Mitropolitul Calinic Miclescu.

Turcia, Austria şi Rusia voiau anularea Unirii. Rusia ar fi acceptat Unirea, dacă pe tron ar fi fost ales un prinţ rus.

Românii voiau un prinţ străin din Vest, nu Grec, nu Rus.

La soluţia franceză - sugerată de bătrâna doamnă Hortense Cornu, soră de lapte a lui Napoleon III - Ion C. Brătianu a propus şi oferit tronul României Prinţului Carol de Hohenzollern, prinţ german, cu legături de rudenie franceze, belgiene şi portugheze.

Franţa şi Germania încurajau alegerea şi Brătianu telegrafiază la Bucureşti: *"Prinţul Carol de Hohenzollern primeşte Coroana fără condiţii"*.

Locotenenţa Domnească şi Guvernul Ghica au procedat la un plebiscit prin care s'a hotărît cu 685.969 voturi pentru şi 224 contra, alegerea lui Carol de Hohenzollern ca *"Domnitor al Românilor"* cu drept ereditar, sub numele de Carol I.

Franţa, Germania, Italia şi Anglia erau favorabile alegerii. Vecinii noştri, Turcia, Austria şi Rusia erau împotrivă şi întrebuinţau agitaţiile interne în Principate, fără rezultat însă, căci Românii, guvernul şi Principele Carol (acesta la sfatul cancelarului Bismark) erau hotăriţi pentru un nou *"fait accompli"*.

Cu paşaport elveţian pe numele Karl Hettingen, cu destinaţia Odessa, în misiune comercială, Principele Carol străbate Austria într'o călătorie riscantă şi la 8 Mai debarcă la Turnu Severin, acolo unde cu 1760 ani înainte Împăratul Traian trecuse Dunărea pentru a cuceri Dacia.

La 10 Mai 1866 ajunge la Bucureşti, se prezintă parlamentului şi depune jurământ după legile ţării. Era tânăr - 27 ani -*"sănătos şi la minte şi la trup, extrem de serios, muncitor, ordonat şi metodic, perfect echilibrat, cunoscător între ale armelor, orientat în viaţa socială, cu un remarcabil simţ politic, cu studii temeinice şi o justă părere despre lumea contemporană, venise în contact direct cu realităţile aspre ale războiului"* (Stelian Neagoe).

Era Domnitorul de care România avea atât de mare nevoie.

A domnit, ca Domn şi Rege 48 de ani, sub deviza:

"Tot pentru ţară
Nimic pentru mine"

şi pe armele României a înscris:*"Nihil sine Deo"*, călăuză pe întreaga sa viaţă.

Intrigile interne abil întreţinute de duşmani şi adversari, instabilitatea guvernelor, o tragedie familiară - prin moartea singurului copil al său - atacuri nedrepte, nenumărate şi nedemne, au zdruncinat încrederea tânărului Domnitor şi în 1871 era înclinat să renunţe la tron, să părăsească România. Primul ministru Lascăr Catargiu a redresat situaţia internă, a obţinut dela Suveran aprobarea dizolvării parlamentului şi a asigurat continuarea Domniei.

Vizita la Iaşi l-a convins pe tânărul Domnitor, că parlamentul şi intrigile partidelor politice gata oricând să răstoarne orice guvern, să pună bete în roate acţiunii de consolidare, dezvoltare şi progres, nu reprezintă voinţa ţării, a poporului. Călătoria în Moldova a fost reconfortabilă şi Suveranul primit cu entuziaste, sincere manifestări de simpatie şi devotament a văzut că una-i ţară şi poporul şi alta-i adunătura gălăgioşilor dela Bucureşti şi dela Ploeşti.

A trecut fără frică, fără şovăire, cu înţelepciune şi tact la executarea datoriei la care se angajase la depunerea jurământului la 10 Mai 1866: *"Înălţarea României, menţinerea drepturilor ei istorice, apărarea integrităţii hotarelor"*.

A organizat şi instruit armata pe principii moderne. A condus personal politica externă a ţării.

La 10 Mai 1877 Parlamentul a decretat starea de război cu Turcia şi Independenţa României.

Domnitorul Carol a preluat conducerea efectivă a armatelor româno-ruse la Plevna. Turcii au fost învinşi, Generalul Osman Paşa s'a predat Românilor, dar Ruşii - deşi salvaţi dela un dezastru sigur - de armata română, nu au primit delegatul român la discuţiile de pace cu Turcia, la San Stefano. Mai mult încă, în contradicţie flagrantă a convenţiei Ruso-Române dela Livadia în 1876, ne-au răpit cele 3 judeţe: Cetatea Albă, Ismail şi Cahul.

Marile Puteri - convocate de Cancelarul Bismark la Berlin, au revizuit Pacea Ruso-Turcă dela San Stefano şi a impus şi el Românilor condiţii nedrepte. Pentru recunoaşterea Independenţei, România a plătit mai mult decât un preţ greu în vieţi şi sânge.

Sudul Basarabiei a rămas pierdut temporar - până în 1918, când s'a alipit României cu Basarabia întreagă. România a fost întregită cu Dobrogea, care-i aparţinea de drept şi istoric şi prin victoria din războiul din 1877.

La 10 Mai 1881, România a fost proclamată regat şi Regele Carol şi Regina Elisabeta au fost încoronaţi cu coroane de oţel turnate din ţeava unui tun capturat la Plevna.

10 Mai reprezintă o triplă aniversare a unor evenimente importante în istoria Neamului nostru: ***1866 - Dinastie, 1877 Independenţă şi 1881 Regat.***

Sub Carol I România a făcut progrese în toate domeniile, economic, cultural, politic, militar.

Poeţii Gr. Coşbuc şi Panait Cerna au dedicat zilei de 10 Mai versuri care rămân de-a lungul anilor. Le publicăm în acest număr al C.R. Pictorul N. Grigorescu a imortalizat pe pânză scene din Războiul de independenţă.

Sfârşitul Domniei Sale a fost umbrit de răscoala ţăranilor izbucnită în satul Flămânzi din jud. Botoşani în 1907, răscoală cauzată de exploatarea hrăpăreaţă, sălbatică de către *"Tănase Scatiu"*, arendaşi oploşiţi în ţară. Răscoala întinsă în toată ţara s'a soldat cu 11.000 morţi.

Pictorul Băncilă a prezentat disperarea şi furia ţăranilor în tabloul celebru intitulat *"1907"*.

Regele Carol I a murit la 27 Septembrie 1914, în vârstă de 75 ani, după 48 ani de glorioasă domnie şi măreţe realizări.

La tron au urmat nepotul său, Ferdinand cel Leal care s'a devotat ţării, chiar împotriva patriei sale, şi Regina Maria *"Mama răniţilor"*.

Doi regi, două regine iubiţi, iubite de întreg poporul român, figuri măreţe în istoria şi viaţa Neamului nostru.

Din nenorocire urmaşul lor Carol II n'a călcat pe urmele înaintaşilor, ci vicios, imoral, coruptibil şi corupător a dus ţara la dezastrul din 1940, iar Regele Mihai - prea tânăr, fără experinţă, a fost doborît de împrejurările prea potrivnice venite din Răsărit, de acolo de unde ne-au venit întotdeauna şi crivăţul rece şi numai nenorociri dintre care ultima - comunismul - cea mai neagră din toate nenorocirile ce au căzut pe biata noastră ţară, pe bietul nostru Neam.

Sub regimul comunist uzurpator şi tiranic *"ziua cea sfântă şi mare"* cum a definit-o G. Coşbuc, *"ziua neamului ne'nvins"* cum a numit-o Panait Cerna, ziua de 10 Mai a fost ostracizată, înlocuită nerușinat cu sărbători ce nu erau ale noastre, ale României, ale Neamului.

Încet şi greu ***Adevărul*** şi ***Dreptatea*** au demascat mîncriuna, au dărâmat straturile ce murdăreau cu impostura lor oraşele ţării.

Acum România trece cu eforturi sporite la redresarea cuvenită, necesară, meritată şi dorită de poporul român.

10 Mai este, se cuvine şi trebue să fie Sărbătoarea Naţională a României, o zi de bucurie şi speranţă, de încredere în viitorul luminos al Patriei.

ZECE MAI

În ziua cea sfântă şi mare
La zece-ale lunii lui mai,
Se vede-o ciudat-arătare
Pe-un deal dela Plevna, pe-un plai.

Când zorile'ncep să s'arete
Acolo'n tăcutele văi,
Din groapă ies moartele cete
De-apururi jăliţii flăcăi.

Ei vin de prin locuri pe care
Ca vechile răni le cunoşti,
Pe unde-au stat şanţuri odată,
Redute, şi taberi şi oşti.

Striviţi şi cu mâinile rupte
Şi galbeni ca'n jalnicul loc
În ziua sălbaticei lupte
Când bieţii pieriseră'n foc.

Fac roată şi-o rugă murmură
Iar Valter si Şonţu si toti
Mai-marii ce'n frunte căzură
Stau jalnici acolo'ntre soţi.

Deodată ei capul ridică,
Dau chiot şi'n zare privesc
Spre ţara din care ieşiră
Spre scumpul pământ românesc-

Şi-ascultă, căci tunul azi cântă
Departe'n iubitul pământ,
Puternic ca'n ziua luptării,
Dar altfel de cântec mai sfânt.

Vi-e tamă că n'o să mai cânte,
Că moartea vă fuse'n zadar -
Dar ţara trăieşte! Iar tunul
Ce limpede-o spune şi rar!

Şi-ascultă... iar ţara-i departe,
Sunt dealuri la mijloc şi văi
Şi râul cel mare-i desparte
De mame pe bieţii flăcăi.

Şi moartea cea veşnică'nchise
Pe urmă-le tristele-i porţi
Dar moartea lor viaţă ne dete:
Ferice de-asemenea morţi!

Iar ce-or fi şoptind ei pe vreme
Ce-ascultă cântarea de tun
Eu nu ştiu, căci nimeni nu poate
Pe morţi să-i audă ce spun.

Dar cred că se roagă, sărmanii:
-"Noi liberi pe voi v'am făcut,
Iar Tatăl din cer să vă aibe
De-a pururi sub sfântul său scut!"

George COŞBUC

În duh şi adevăr

LUPTA ÎMPOTRIVA RĂULUI

Sergiu GROSSU

Sensul *"răului"* scapă, de obicei, înţelegerii noastre profane, tot mai mult subordonată erorii şi instabilităţii. Fiindcă, din păcate, există în societatea pseudocreştină în care trăim, o incontestabilă *"mafia"* a subversiunii şi-a anarhiei ideologice care, pregătind cu migală ***răul***, se sileşte să îndrepte privirile naivilor spre obiective sociale necorespunzătoare şi spre rezoluţii ieftine, întru totul străine de piscurile luminoase ale Evangheliei lui Hristos. Calificându-le drept manifestări, excrescenţe ale răului devorant şi inuman care desfigurează faţa umanităţii, şi denaturând neîncetat noţiunea însăşi a RĂULUI, aşa cum ne învaţă Cuvântul Lui Dumnezeu, duşmanii Cerului şi-ai Izbăvirii se mândresc cu idealul lor politic, care nu-i, la urma urmelor, decât ***hegemonia Răului pe pământ***.

Ca să sesizăm, cât mai bine şi mai profund, geneza şi evoluţia Răului, să analizăm, îndeaproape, aspectul său psihologic, bazându-ne pe referinţele biblice. Astfel aflăm că, mai întâi il ***meditâm***, cum după citim: *"Voi, negreşit, v'aţi gândit să-mi faceţi rău..."* **(Geneza, 50.20)**. Sau: *"În adevăr, cei ce gândesc rău se rătăcesc..."* **(Proverbe, 14.22)**. Meditându-l, ajungem la ***plăcerea*** răului şi la ***dorinţa lui***. Tofar din Naama, în a doua cuvântare adresată lui Iov, vorbindu-i de bucuria de-o clipă a nelegiuitului, îi spune: *"Dulce era răul în gura lui"* **(Iov, 20.12)**. De aceea, *"sufletul celui rău doreşte răul..."* **(Proverbe, 21.10)**. Plăcerea şi dorinţa, repetându-se, dau naştere deprinderii de a face rău **(Ieremia, 13.23)**. Iar deprinderea va întări în aşa măsură răutatea omului, încât el se va gândi *"în fiecare zi numai spre rau"* **(Geneza, 6.5)**.

Pentru Ap. Pavel, ***răul*** - atunci când ne domină, când devine o obsesie, simţindu-l, pur şi simplu, *"lipit"* de noi - nu este altceva decât ***păcatul***: *"Ştiu, în adevăr, că nimic bun nu locuieşte în mine, adică în firea mea pământească; pentrucă am voinţa să fac binele, dar n'am puterea să-l fac (...).Şi dacă fac ce nu vreau să fac, nu mai sunt eu cel ce face răul acesta, ci păcatul care locuieşte în mine"* **(Romani, 7. 18,20)**. În materializarea răului găsim toate elementele păcatului: gândurile rele **(Matei, 9.4)**, faptele rele **(Iacov, 3.16)**, planurile rele **(Ezechiel, 38.10)**, lucrurile neîngăduite ale unei minţi *"blestemate"* **(Romani, 1.28-31)**, inima *"rea şi necredincioasă"* **(Evrei, 3.12)**, limba, care *"este un rău, care nu se poate înfrâna"*, fiind plină *"de o otravă de moarte"* **(Iacov, 3.8)** etc.

Să vedem, acum, cum se prezintă, după Biblie, chipul omului rău, ***portretul*** lui. Psalmistul David, de pildă, îl descrie pregătind răul, zămislind fărădelegea şi născând înşelăciunea **(Psalmul 7.14)**. Tot el dă în vileag mustrarea pe care o adresează Dumnezeu celui rău *"Dacă vezi un hoţ, te uneşti cu el, şi te însoţeşti cu preacurvarii. Dai drumul gurii la rău, şi limba ta urzeşte vicleşuguri. Stai şi vorbeşti împotriva fratelui tău, şi clevetesti pe fiul mamei tale"* **(Psalmul 50, 16-29)**. Iar Elifaz din Teman îi descoperă alte trăsături negative, reprobabile; respectiv, *"Îşi duce în nelinişte toate zilele vieţii"*, *"ţipete de spaimă răsună la urechile lui"*, *"nu trage nădejde să scape de întuneric"*, *"necazul şi neliniştea îl înspăimântă"* **(Iov, 15.20-24)**.

* * *

Ca să biruim răul, ca să ne detaşăm de mrejele lui diabolice, trebue să simţim în noi oroarea, aversiunea, dezgustul, adică să ne fie groază de el şi să ne lipim, cu tot sufletul şi cu toată inima, de bine **(Romani, 12.9)**. Dela starea de slăbiciune, de dezorientare spirituală a confuziei în care ne zbatem sau se zbat *"cei ce numesc rău bine, şi binele rău, care spun că întunericul este lumină, şi lumina întuneric, care dau amărăciunea în loc de dulceaţă, şi dulceaţa în loc de amărăciune"*, care *"trag după ei nelegiuirea cu funiile minciunii, şi păcatul cu şleaurile unei căruţe"* **(Isaia, 5. 18,20)**, putem reuşi să surmontam răul prin bine, precum ne îndeamnă fostul ucenic al lui Gamaliel: *"Nu te lăsa biruit de rău, ci biruieşte răul prin bine"* **(Romani, 12.21)**, făcând uz de puterea discernământului atoatebinefăcător, şi deprinzându-ne, astfel, prin întrebuinţarea unei judecăţi sănătoase, să deosebim *"binele şi răul"* **(Evrei, 5.14)**. Aceasta este atitudinea prudentă a omului chibzuit, care, când vede nenorocirea răului *"se ascunde"*, şi numai *"cei proşti"*, lipsiţi de discernământ, *"merg înainte şi sunt pedepsiţi"* **(Proverbe, 22.3)**. Însă, ca să atingem saltul calitativ de mai sus, se impune recunoaşterea răului din noi, a păcatului care ne ţine în robie, descalificându-ne ca fiinţe create de Dumnezeu, după chipul şi asemănarea Lui.

* * *

Eliberarea de răul ce ne-a stăpânit şi ne-a făcut să părăsim *"cărările adevărului"*, ca să umblăm numai pe *"drumuri intunecoase"*, datorită căruia ne puneam plăcerea *"în răutate"* **(Proverbe, 2.13-14)**, această slobozenie, indispensabilă evoluţiei noastre morale ne-o aduce Duhul Sfânt, prin credinţa neclintită în Iisus Hristos; este vorba de Mângâietorul, Duhul Adevărului, prin lucrarea Căruia devenim, cu drept cuvânt, ***liberi***. Deoarece, de aici înainte, stăm, cum scrie Psalmistul, *"sub ocrotirea Celui Prea Înalt"* şi ne odihnim *"la umbra Celui Atotputernic"*; Domnul devine *"Păzitorul"* nostru şi ne păzeşte sufletul *"de orice rău"* **(Psalmii 91.1 şi 121.5-7)**. Nu ne mai aflăm sub semnul judecăţii lui Dumnezeu, în ceasul când toţi cei din morminte vor auzi glasul Mântuitorului *"şi vor iesi afară din ele"*, căci suntem asiguraţi, prin promisiunea Lui sfântă: *"Cei ce au făcut binele, vor învia pentru viaţă"* **(Ioan, 5.28-29)**.

Răul este contrariul voinţei divine. Dumnezeu urăşte "pe cei ce fac fărădelegea, pe oamenii care varsă sânge şi înşeală" **(Psalmul 5. 5-6)**. Ceea ce ni se cere, este să facem binele fără a păcătui **(Ecleziastul, 7.20)**. Mai mult, să încetăm să facem răul, ***învăţând*** să practicăm binele **(Isaia, 1.16)**. Să căutăm binele, să-l iubim, urînd răul **(Amos, 5.14-15)**. Numai cine face binele *"este din Dumnezeu: cine face răul, n'a văzut pe Dumnezeu"* **(3 Ioan, 11)**. În lupta noastră zilnică împotriva răului, să luăm ca exemplu pe Domnul şi Mântuitorul Iisus Hristos, care - relatează Faptele Apostolilor - *"umbla din loc în loc, făcea bine şi vindeca pe toţi cei ce erau apăsaţi de diavolul"* **(Fapte, 10.38)**. Sfântul din Tars merge şi mai departe cu îndemnul său, când scrie: *"Să nu obosim în facerea binelui..."* **(Galateni, 6.9)**. Dar să ne preocupe şi atitudinea semenilor noştri, a fraţilor deştăraţi, de pildă, care au făcut experienţa răului în perioada dictaturii comuniste, când se aflau încă în ţară; să-i îndemnăm *"să facă bine, să fie bogaţi în fapte bune, să fie darnici, gata să simtă împreună cu alţii"* **(1 Timotei, 6.18)**.

Să nu neglijăm un lucru capital în lupta cea bună a credinţei, şi anume: înainte de a divulga răul social, cu toată cohorta lui de tare regretabile, de structuri putregăite, de dezordine morală şi, chiar, spirituală, ***trebue să suprimăm*** rădăcinile răului din lăuntrul nostru vătămat, de cele mai multe ori, din cauza îndepărtării de Dumnezeu. În felul acesta comportându-ne, vom reuşi să combatem, în mod victorios, răul din noi, adică *"gândurile rele, preacurviile, curviile, uciderile, furtişagurile, lăcomiile, vicleşugurile, înşelăciunile, faptele de ruşine, ochiul rău, hula, trufia, nebunia"* **(Marcu, 7. 21-22)**. Şi cum să-l combatem? Opunându-ne forţei sale de atracţie şi îndepărtându-ne de irezistibilele lui chemări.

Odată răul învins ***în noi înşine***, prin răstignirea dorinţei şi a obişnuinţei de a-l simţi cocoloşit în adâncurile noastre ruşinoase, ne vom arăta capabili să începem lupta *"prin bine"*, împotriva ***răului din afară***, cu alte cuvinte, împotriva manifestărilor sale concrete.

Lupta aceasta sublimă, de-o uriaşă forţă interioară, de-o nebănuită frumuseţe evanghelică, este - sau, mai bine zis ar trebui să fie - o lupta a râvnei şi-a priceperii, a spiritului şi-a luminii, a jertfei şi-a triumfului. O luptă care să pună capăt răului din societatea căreia aparţinem.

Înarmaţi cu sabia Domnului, iată-ne gata de luptă împotriva dezmăţului şi-a tot felul de turpitudini, sfărâmând inimile de piatră şi izbăvind din robia dualităţii, a incertitudinii, şi a neputinţei, sufletele care se lasă străpunse de cele două tăişuri ale Cuvântului lui Dumnezeu. Şi care nu se vor sfii niciodată să afirme, copleşiţi de bucuria transformării lor radicale: *"Căci pentru mine a trăi este Hristos..."*

PANEGIRIC LA MOARTEA LUI ILIE SMULTEA

Comunitatea românească din America şi Românii, în general, am mai înregistrat o pierdere din rândurile noastre, um om de elită intelectuală, spirituală şi morală, pe Ilie Smultea. Profesor Doctor în Ştiinţe Politice, cu diplomă dela Universitatea din California şi profesor la pensie la Humbold State University, el a funcţionat în această universitate din 1963 până în 1997, ca invitat pentru înaltul său tact pedagogic şi pentru instrucţia excelentă, deşi era pensionat. La data morţii sale, pe 12 Aprilie, 1997, într'un stupid accident de maşină, implinise 81 de ani. Inima lui însă şi puterile intelectuale erau ca la 50-60 de ani, activ în comunitate, fondator şi Director al Capelei şi Casei Române şi, în ultimii doi ani, Preşedintele Comitetului Bisericii Sfânta Cruce din Hayward, Ca., Biserică în plină construcţie care-l întărea în activitatea sa pentru credinţa ortodoxă, pentru neam şi pentru ţara de adopţie.

S'a născut în Teregova, sat renumit pentru românismul lui şi pentru rezistenţa armată împotriva comuniştilor, după ocuparea ţării de către armatele devastatoare sovietice. Şi-a făcut o parte a studiilor în Franţa, Germania şi, peste tot, a reputat succese strălucite. L-a interesat totdeauna ţara sa de baştină pe care a iubit-o cu o dragoste fierbinte, imediat după iubirea lui pentru Dumnezeu şi cu aceeaşi iubire pe care a avut-o pentru soţia sa Judith şi pentru fiicele sale Mari Smultea-Bates şi Elizabeta Smultea-Watanabe cu copii lor, fice care, din dragoste pentru tatăl lor, şi-au păstrat şi numele de Smultea. Studiile sale despre Politica Americii, despre politica ţărilor din Estul Europei, implicit România şi Basarabia şi multe altele sunt studii de referinţă pentru universitatea în care a predat până la data tragicei sale morţi care ne îndurerează pe toţi, tot atât de total, ca şi pe familia sa.

RUGĂCIUNE PENTRU ILIE SMULTEA

Doamne Dumnezeul nostru, pe robul acesta al Tău -Ilie- mutat dela noi după o viaţă de zbucium şi de sacrificiu pentru altii, odihneşte-l întru împărăţia Ta. A trăit după poruncile tale şi acum merge în nefiinţa cărnii şi întru lumina vieţii spirituale către care a râvnit mereu.

A iubit cinstea, Biserica, neamul din care se trage. Iubeşte-l, Doamne, pentru dragostea lui.

A crezut în Tine, în Fiul Tau şi în Sfântul Duh, bucură-l pentru credinţa lui.

A ajutat pe mulţi, şi buni, şi răi, după poruinca Ta de a fi milostiv cu semenii. Fii bun cu el, Stăpâne.

Nu a urât şi nu a răsplătit nimănui cu rău pentru răutăţile primite, iertând până în clipa morţii. Iartă-l şi Tu, Doamne, pentru iertările lui.

Uşor este pentru Tine a înlăţă şi a doborî, a face bogat şi a săraci. Dar pentru robul Tău Ilie stăm astăzi mărturie noi, cei care l-am cunoscut şi l-am iubit, adeverind tot ce am spus: noi suntem consecinţa iubirii lui şi rugăciunea noastră este glasul iubirii pentru el şi mărturisim în acest ceas suprem pentru el că a iubit, ca a iertat, ca a făcut bine şi a împlinit poruncile Tale pe cât poate o fiinţă omenească să le împlinească. Harul Tău este plinătate.

"Cât este de bine şi cât e de frumos ca să locuiască fraţii împreună". Cât este de bine şi cât e de frumos ca la acest praznic de moarte, sfârşit şi început, să stăm înainte Ta mărturisind pentru fratele nostru Ilie, ca un suprem act de solidaritate umană. Căci îndrăznim să-ţi spunem Ţie, Cel Ce Toate le ştii, că el Te-a iubit, Doamne. Aceasta este ofranda noastră adusă Ţie pentru el. Primeşte-o, Stăpâne.

"Adevărata filosofie este gândirea la moarte", spune marele Tău Iarark Vasdile, Dă, Doamne, şi robul Tău acesta, Ilie, fratele nostru mutat dela noi, să treacă fără primejdii prin vămile morţii şi să se odihnească în lumina Ta cea neapropiată spre care a râvnit.

Copii umili ai unei vieţi de asprime şi de greşeli, noi toţi, prin mine preotul, cel mai nevrednic prin fapte, dar cel mai vrednic prin Harul Tău gratuit dăruit mie, înălţăm rugăciunea noastră simplă şi săracă, întru zicerea sfântă:

"Cu sfinţii odihneşte, Hristoase, sufeltul adormitului robului Tău Ilie... Ilie, AMIN !

Pr. Gh. Calciu

Sărbătorirea de 30 de ani a Parohiei din Kitchener

Parohia ortodoxa romana "Sf.Ioan Botezătorul" va sărbători pe 14-15 Iunie, 30 de ani dela înfiinţarea ei.

Cu acest prilej vă invităm la festivităţile şi slujbele ce vor avea loc la adresa 2150 Blems Rd. Kitchener, Ontario.

Programul este următorul: Sâmbătă la ora 6.00 P.M. Prea Sfinţitul Episcop Nathaniel va săvârşi Vecernia Mare asistat de un sobor de preoţi, iar Duminică la ora 10.00 dimineaţa va începe Sf.Liturghie Arhierească. Banchetul aniversar şi festivităţile sunt programate cu începere dela ora 1.00 P.M.

Pentru mai multe detalii vă rugăm telefonaţi la (519) 748-6394, sau (519) 576-8953. Vă aşteptăm cu toată dragostea !

Parohul parohiei
Pr.Dr.Dumitriu Ichim

Preşedintele parohiei
Avram Sârbu

PELERINAJUL DELA SOULTZMATT

Fraţi Români,

În acest an, ZIUA EROILOR va fi astfel comemorată în Franţa:

1. Joi 5 Iunie 1997, la ora 15, Cicerone Ioniţoiu va organiza o ceremonie religioasă în cimitirul parizian Montmartre, la mormântul simbolic ce imortalizează jertfa eroilor români. Militari francezi vor întona semnalul pentru morţi.

2. Sâmbătă 7 Iunie 1997, la ora 8, un autocar va pleca dela Biserica Ortodoxă Română din Paris, Metro Maubert-Mutualité.

La ora 13, o ceremonie religioasă va avea loc la cimitirul militar din localitatea Rethel, unde dorm, 12 Români împreună cu 3443 de militari aliaţi.

Autorităţile franceze vor participa la solemnitate, apoi se vor reculege la mormântul eroului aviator Jean Romanescu, mort în luptă la 1 Noembrie 1918, pe pământ francez.

Jean Romanescu era fiul lui Nicolae Romanescu, deputat şi primar al Craiovei. La 1 Noembrie 1918, aparatul său a fost atins din plin de un obuz şi a căzut în flăcări. Elevii francezi depun în fiecare an florile recunoştinţei pe mormântul nr.1645, din cimitirul militar.

Pelerinajul va continua în Nordul Franţei, la Signy-l'Abbaye (unde dorm 12 Români), la Effry (23 de Români), la Hirson (265 de Români), la Assevent (12 Români, la Maubeuge (80 de Români).

Revenirea la Paris, în aceeaşi zi, la ora 22.

3. Sâmbătă 7 Iunie 1997, pelerinajul dela Soultzmatt. Părintele Dumitru Popa, din Freiburg, va oficia serviciul religios la ora 13.

DUMNEZEU SĂ OCROTEASCĂ ROMÂNIA !

Remus RADINA

ISTORIA POLITICĂ A EUROPEI DELA NAPOLEON LA STALIN

-II-

Prof.Dr. Nicolae CIACHIR

Pentru a analiza statutul politic al ţărilor din Europa dela începutul secolului al XIX-lea, trebue mai întâi să aflăm hotărîrile luate de către Congresul dela Viena. Incontestabil, Europa era sleită după atâtea războaie pe care i le impusese Napoleon şi dorea pacea. Principalele state învingătoare - Anglia, Rusia, Austria, Prusia -, fiecare dorea să obţină cât mai multe avantaje, astfel încât existau divergenţe grave, atât între oamenii politici, cât şi între militari. De aceea lordul Castlereagh, conducătorul Foreign Office-ului britanic, a propus încheierea unui tratat, care a fost semnat la 1 Martie 1814 la Chaumont (capitala unui departament din zona Marnei superioare), de a nu încheia tratate de pace separate cu Franţa, până la capitularea inamicului.

Şedinţele oficiale ale Congresului au început la Viena la 1 Noembrie 1814 şi s'au terminat cu câteva zile înaintea bătăliei dela Waterloo (Iunie 1815), prin adoptarea Actului final, hotărîrile fiind grăbite de către evadarea lui Napoleon de pe insula Elba, alungarea lui Ludovic al XVIII-lea de pe tron şi continuarea luptelor.

Se cuvine să adăugăm, că afară de cele 4 state (Anglia, Rusia, Austria, Prusia), în tabăra învingătoare şi participante directe la discuţii, au mai fost Suedia, Portugalia şi Spania.

Franţa învinsă, era reprezentantă de către perfidul şi experimentatul Talleyrand, care urmărea să destrame alianţa dela Chaumont, iar prin susţinerea principiului legitimităţii, să pună frâu expansiunii teritoriale a Rusiei, Prusiei şi Austriei. Dar fuga lui Napoleon şi restabilirea Imperiului, a oprit probabil declanşarea unui războiu între aliaţi, iar disensiunile au fost uitate pe moment, iar rezultatul va fi victoria aliaţilor la Waterloo.

Unul din marii specialişti în relaţiile internaţionale, Pierre Renouvin, precizează pe bună dreptate, că învingătorii erau preocupaţi în esenţă de două probleme: (1) să realizeze un echilibru relativ de forţe între ele fără a ţine seamă de particularităţile lingvistice, religioase, de tradiţii etc., ale teritoriilor pe care şi le împărţeau, mergând pe principiul secolului al XVIII-lea, adică al neglijării sentimentului naţional, sentiment care a avut totuşi un rol atât de important în înfrângerea lui Napoleon; (2) favorizarea autorităţii tradiţionale, adică a forţelor feudale, conservatoare şi clericale.

Delegatul regatului Spaniei şi al Indiilor, don Piedro Gomez Labrador, a refuzat să iscălească tratatul (a iscălit deabia în 1817) şi istoriografia spaniolă, face pe bună dreptate remarca, că acesta greu putea face faţă unor diplomaţi atât de iscuşiţi ca Talleyrand, Metternich, Castlereagh şi Nesselrode. Dar, un Metternich ori un Talleyrand ştiau ce importanţă are forţa armată, încât argumentele ruseşti erau sprijinite de regimente de cavalerie, mai ales cele de elită ale cazacilor, ca şi forţa marinei de războiu britanice, conferea Petersburgului şi Londrei atuuri în plus în ascultarea doleanţelor lor.

Este interesant de amintit că domnitorii români, mai ales cel al Ţării Româneşti, primeau cu regularitate veşti din capitala austriacă, despre stadiul discuţiilor, informaţii interceptate de poliţia habsburgică. De altfel, în acea perioadă se afla în capitala austriacă şi Tudor Vladimirescu, venit să rezolve nişte treburi ale boierului Glogoveanu, viitorul conducător al revoluţiei dela 1821.

Dar să analizăm Actul Final, care trasa graniţele Europei şi soarta multor colonii, care în majoritate vor fi incluse Coroanei britanice. Primele articole ale Actului Final, se refereau la teritoriile poloneze. Ştim că falnicul stat polonez din evul mediu, care avea ieşire la Marea Baltică şi Marea Neagră şi avea în componenţa sa Lituania şi o mare parte din Bielorusia şi Ucraina, dispăruse ca stat în 1795, în urma celei de-a 3-a împărţiri, înghiţit de cei trei vecini: Rusia, Austria şi Prusia.

Congresul dela Viena menţinea dispariţia statului polonez, numai că acum, Rusia prelua mai mult faţă de 1795. Teritoriile poloneze vor forma aşa-numitul regat al Poloniei, în cadrul Imperiului rus. Ţarul Rusiei, împărat autocrat al Imperiului rus, era în acelaşi timp şi rege constituţional al Poloniei. Restul teritoriilor poloneze erau incluse în Imperiul habsburgic şi în Prusia. Din toată Polonia, se menţinea liber oraşul Cracovia, care era independent, dar sub protecţia Rusiei, Austriei şi Prusiei (art.6) şi urma să aibă o Constituţie proprie, o Academie şi sediul unui Episcopat catolic (art.10). Menţionăm că oraşul liber Cracovia va exista numai până la 1846, când va fi inclus în Imperiul habsburgic. Pentrucă suntem la Rusia, aceasta avea în componenţa sa o mare parte a Poloniei, ţările baltice: Lituania, Letonia şi Estonia, erau provincii ale Imperiului ţarist, o parte intrate în urma păcii dela Nystadt (1721), când Rusia câpătase ieşire la Marea Baltică în detrimentul Suediei, iar restul în urma celor trei împărţiri ale Poloniei. Trebue menţionat că în urma războiului ruso-suedez din anii 1808-1809, Finlanda va reveni Rusiei, în calitate de Mare Ducat, hotarul fixându-se cu Suedia pe râul Torneo. Deci Finlanda, Lituania, Letonia, Estonia şi o mare parte din teritoriile poloneze, erau provincii ruseşti, care îşi vor câpăta independenţa, deabia la sfârşitul Primului Războiu Mondial.

Venind cu harta spre sus, jumătate din Moldova, adică teritoriul dintre Prut şi Nistru (Basarabia), va fi încorporat Imperiului Rus, prin pacea dela Bucureşti din 1812. Dacă celelalte graniţe sunt menţionate, hotarul de pe Prut nu este amintit în actele Congresului dela Viena. Explicaţia poate fi una singură, Rusia considera graniţă vremelnică şi tindea până la Dunăre sau toată Peninsula Balcanică, plus Istanbulul, acel vestit Constantinopol, întins pe două continete.

Imperiul Habsburgic, prin iscusinţa lui Metternich (1773-1859), născut la Koblenz, intră în serviciul Vienei în 1794, este angrenat în cariera diplomatică din 1801, Cancelar al Imperiului din 1809, una din figurile centrale care a dominat Europa până la 1848), domina aproape întreaga Peninsulă Apenină. Astfel Nordul ţării - Lombardia şi Veneţia, sunt încorporate direct la monarhia habsburgică. În foarte multe state italiene pătrund garnizoane austriece. Astfel, fosta împărăteasă Maria-Luiza va poseda ducatele de Parma, Piacenzza, Guastalla, iar arhiducele Ferdinand de Austria revine în Marele Ducat de Toscana, primind în plus şi o parte din insula Elba. În peninsula Apenină, mai sunt statele papale, iar pe tronul Neapolului este restabilit regele Ferdinand I, ca rege al celor Două Sicilii.

Regatul Sardiniei sau al Piemontului, compus din patru părţi diferite: Sardinia, Piemont, Savoia, comitatul Nissa va primi prin Congresul dela Viena şi teritoriile fostei republici, Genua. Genua în continuare îşi păstra drepturile de porto-franco, militarii erau asimilaţi în armata sardă, iar universitatea din Genua va continua să funcţioneze şi să se bucure de aceleaşi drepturi ca cea din Torino. În jurul Piemontului, se va forma în a doua jumătate a secolului al XIX-lea statul modern italian.

Austria sau Imperiul Habsburgic îşi menţine o situaţie preponderentă şi în cadrul statelor care formau Confederaţia Germană. Ele erau 34 regate şi 4 oraşe libere (Lübeck, Frankfurt, Bremen şi Hamburg). Scopul Confederaţiei era menţinerea siguranţei externe şi interne; toate problemele majore erau încredinţate unei Diete federative, care urma să aibă sediul la Frankfurt pe Main şi era prezidată de către Austria (art.57). Din Confederaţia germană mai făceau parte Austria şi Prusia pentru posesiunile lor care aparţinuseră Imperiului German (desfiinţat în 1806), Danemarca pentru ducatul de Holstein şi Ţările de Jos pentru ducatul de Luxemburg (art.53). În viitor se va da lupta între Austria şi Prusia pentru supremaţie în cadrul Confederaţiei. Dacă iniţial şansele erau de partea Austriei, perseverenţa prusiană îşi va spune cuvântul.

Şi Prusia era unul din statele beneficiare ale Congresului dela Viena. Dacă era nevoită să renunţe la câteva teritorii poloneze, primea în schimb o parte din posesiunile Saxoniei şi ducatul Lusacca dela Austria.

Înaintând spre Nord-Vest, Provinciile Unite ale Ţărilor de Jos (Olanda, stat burghez prin excelenţă, care începuse prima revoluţie împotriva Spaniolilor), împreună cu fostele provincii belgiene, formau un singur stat -regatul Ţărilor de Jos -, condus de un principe din dinastia Orania-Nassau, sudură care s'a dovedit a fi insuficientă, prin separarea lor în 1830, în urma izbucnirii revoluţiei la Bruxelles.

În peninsula Scandinavă, se menţinea regatul Suediei căruia, ca recompensă pentru serviciile aduse aliaţilor, i se dădea Norvegia, care se bucura de o largă autonomie. Suedia, în schimb, după cum arătasem mai sus, pierdea Marele Ducat al Finlandei, care revenise Rusiei. Se păstra de asemenea un regat independent al Danemarcei, iar în partea centrală a continentului, o Elveţie independentă. Congresul stabilea integritatea celor 19 cantoane, aşa cum hotărîse Convenţia lor, pe baza hotărîrilor din Decembrie 1813. În plus, forumul dela Viena ridica numărul Cantoanelor la 22, prin unirea ţinutului Valais, a teritoriului Genevei şi principatului Neuchâtel la Confederaţie (art. 74 şi 75).

Va urma

HOTARUL EUROPA-ASIA ESTE PE NISTRU

Petre PREDESCU

O istorie nescrisă premergătoare lui Herodot şi rămasă *"cutumă"* - obicei al pământului - a transmis urmaşilor din România de existenţa aşezărilor nemigratoare din spaţiul Nord-Răsărit până la Nistru şi dincolo de el, iar la Apus - Tisa, Sudul pământurilor până la cele macedonelenice; graniţe de totdeauna, ale strămoşilor lor.

Sentinela acestor graniţe, Românii ca şi strămoşii lor şi-au tot măcinat substanţa umană, apărându-le de năvălirile asiatice din Răsărit şi cu timpul ale celor imperialiste din Apus.

În schimb, etniile continental europene au devenit mari puteri ca şi mai târziu parte din cele emigrate noilor continente, brodându-şi interesele pe jertfa de *"tampon"* a blajinului grănicer România. Din ultimele evenimente, cu trimiteri la date anterioare din necesitate de text, vom aminti că se împlinesc la 26 Iunie 1997 un număr de 57 de ani dela invazia rusă dinaintea celui de-al Doilea Război Mondial. Ruşii foloseau pe necorectul Hitler şi invazia s'a soldat cu cotropirea provinciilor româneşti: Basarabia, Bucovina de Nord şi Ţinutul Herţa, care sunt *"Sfânt pământ românesc"*. În Sud, Bulgarii fură două judeţe din Sudul Dobrogei.

În secolele 14-17, panslavismul era cunoscut sub denumirea de Moscovia şi cotropea populaţiile autohtone şi teritoriul acestoara din Răsărit până la oceanul Pacific, cu imixtiuni în Vest şi Asia centrală.

Erau vizate în anexiune teritorii ca: Lituania, Letonia şi Estonia inclusiv Polonia; iar în Sud Basarabia Românieei, pentru ieşire la Mare Mediterană spre strâmtorile Bosfor-Dardanele.

La Români au ajus cu primele invazii abia prin anul 1712, deoarece până în secolul al 18-lea nu reuşiseră a depăşi Niprul. Invaziile către ţinuturile române îngrijorează Imperiul Otoman care li se opune şi de acum au loc ciocniri cu hoardele ruse. Năvălirile panslaviste erau susţinute în jurul perioadei 1453 (căderea Constantinopolului) pe motiv religios, în numele creştinismului contra mahomedanismului.

În realitate, sub umbrela creştină, Ruşii executau cele mai mari barbarii, fără a da socoteală credinţei în numele căreia le săvârşea. Ceva mai mult, gloatele ruse erau sprijinite de capii lor bisericeşti, fiind părtaşi direct la crime. Acest fapt este atestat de cooperarea cu Petru cel Mare care a decapitat pe ţareviciul Alexei, iar sentinţa fusese semnată anticipat de capii bisericii ruse.

Atunci când panslavismul nu are reuşita armelor, foloseşte făţărnicia cerşitului de favoritisme marilor puteri.

Direcţia de acţiune ce nu i-a părăsit niciodată a fost calea către strâmtorile Bosfor-Dardanele spre a ieşi la Marea Mediterană, în care scop trebuiau să treacă peste Basarabia.

Cu ocazia războiului provocat contra Turcilor în anii 1877-78, Ruşii erau pe pragul de a fi învinşi cu un dezastru total. Atunci au cerut sprijin regelui Carol I al României, reuşind astfel să învingă pe Otomani. Rezultatul care nu trebue uitat niciodată a fost: eliberarea Basarabiei de Turci şi salvarea armatei ruse dela dezastru. Drept recompensă pentru ajutorul dat, Rusia trece sub suveranitatea ei, trei judeţe din Sudul Basarabiei.

Este exemplul ce am propus a-l da, ca să dezvăluim cunoaşterea slavă şi cuvântul lor în relaţiile internaţionale; vom continua cu o seamă de păcate şi angajamente luate faţă de puterile lumii, între cele două războaie mondiale. Prin pactul Briand-Kelogg în 1927 şi convenţiile: Londra 1933; Protocolul Montreaux 1936; şi la 1933 Convenţia de definire a agresiunii, *"toate"* angajamentele semnate de Rusia pentru renunţarea la forţă în relaţiile internaţionale, au rămas poveşti pentru copii, sau inexistente...

La 23 August 1939, Ruşii - în secret - semnează pactul agresiv Molotov-Ribbentrop, şi la unison cu ei ***emigranţii ruşi*** aflaţi în USA protestau la critica invaziei operate în Basarabia. Erau... poate anticomunişti, dar nu şi antipanslavişti. Exact ce nu era în purtarea comuniştilor din România.

Concomitent, Ungurii foloseau un joc dublu: pro-rus şi pro-Hitler, Sârbii *"voce"* slavă masau trupe la Vârşeţ, iar presa lor susţinea Rusia comunistă. Eram singuri...! Aşa-numitul diplomat eminenţă Titulescu alesese calea indicată de Leon Blum al Franţei; Anglia, spre a-şi păstra imperiul de 3/4 dominaţie pe globul terestru, sacrifica şi ea partenerul România! Falimentarea diplomaţiei dusă de Carol II şi Titulescu ne-au adus în conjunctura de a ceda teritorii fără luptă.

La 10 Februarie 1947, se semna pacea celui de-al Doilea Război Mondial; pentru România nu a fost decât un Diktat al partenerilor - după primul *"Diktat"* suferit la cererea-impunere a lui Hitler, de cedare a unei părţi din vatra românismului, Transilvania. Diktat de parteneri în care istoria consemnează că România a fost în acest război *"unica ţară"* ce a jertfit contra hitlerismului şi bolşevismului rus, fără a i se reîntregei teritoriile răpite de Rusia şi Bulgaria.

Concomitent, se prăbuşea imperiul englez şi Germania; şi în prag de mileniu doi cu trei a avut loc limpezirea utopiilor dela Yalta, căderea comunismului, dar nu şi a panslavismului rus.

Lipsa cunoaşterii - ca profunzime determinantă a panslavismului - îi situează benefeciari ai unei politici de împiedicare a lumii civilizate în scopurile de viitor meritoriu. Anticreştini, şovini faţă de toate seminţiile de contact. Speculând interesele capitaliste de securiatate pentru arsenalul nuclear şi chimic de care dispune, în vederea unei terţe diseminări fie în lumea islamică, fie în China.

Separat, au în spate elemente inconştiente dela nivel de individ la cel al unor partide politice, cu reminiscenţe comuniste. Este faza în care Rusia împleteşte ameninţări cu cerşetoria de favoritisme de care vorbeam mai înainte, fără seriozitate în promisiunile *"formale"* pe care le fac, pentru a şi le obţine. Este motivul pentru care am susţinut în lucrarea de faţă importanţa NATO şi speranţa unei viziuni USA asemănătoare clarviziunii preşedinţilor săi care i-au pus temelie odată cu războiul de independenţă dela 1783.

Cadrul politic al înregimentării statelor pentru Mileniul trei trebue să analizeze cazul României cu acurateţea cerută de dăinuire şi consolidare organizatoarică pe baze istorice, teritoriale şi eliminarea bolnăvicioasei mentalităţi comuniste.

Românii consecvenţi parteneriatului lumii civilizate declară paranoia comunistă o trădare umană viitorului de merit al existenţei şi devenirii fiinţei om, între care şi nedreptele pretenţii pe seama sa din partea Ucrainei şi a Rusiei.

România nu se poate lăsa înşelată de Asiaticii de dinclo de Nistru care, cu comportamentul lor de invazie cu sau fără arme, îşi trimit eşaloane umile invadând teritorii vecine, după care cer drepturi de stăpânire sau de autonomie.

În timpul dominării comuniste, conservându-şi conaţionalii plantaţi pe teritorii ce nu le aparţin istoric, au ucis şi deportat băştinaşii, imitând şi preluând panslavismul lui Petru cel Mare şi al ţarilor ruşi, au schimbat istoria milenară, alfabetul latin şi limba vorbită de autohtoni.

Ucrainenii şi Ruşii, colonizaţi în Basarabia, ard drapelul românesc şi în prezent şi cu aroganţă se menţin pe furtul Molotov-Ribbentrop.

Eventuala condiţionare a intrării României în NATO, de a ***renunţa le teritoriile istorice româneşti***, o respingem cu fermitate şi indignare ca pe o ruşinoasă şi necuvenită propunere ruso-ucraineană, menită a discredita dreptatea în favoarea impostorii şi compromiterii NATO.

ÎNTRE PRUT ŞI NISTRU

A rosti numele *Basarabia* e una cu a protesta contra dominaţiunii ruseşti - *Mihai Eminescu*

ZECE MAI NE-O FI DE-A PURURI SFÂNTĂ ZI CĂCI EA NE-A DAT DOMN PUTERNIC ŢĂRII NOASTRE, LIBERTATE ŞI REGAT !...

GÂNDURI DE ZIUA ROMÂNIEI

În dreapta am Caraimanu cu Crucea Eroilor la cei 2384 de metri ai lui. O cruce solitară ce se proiectează maiestuos pe nemărginitul azur al boltei astrale. O cruce luminată feeric noaptea. Singurul lucru extraordinar, afară de Peleş şi Pelişor, pe care l-am văzut la Sinaia anului 1996.

Umblam prin saloanele acestor două bijuterii ale Hohenzollernilor şi gândul mă ducea la ctitorul lor: Regele Carol I. Acel Rege care, alături de Carmen Sylva, le-a înălţat pe bani proprii întru măndria neamului românesc! Se zice că un Rege mai strângător decât el România n'a avut niciodată. Atât de strângător, încât îşi întoarcea hainele pe altă parte şi le purta până se decolorau.

Două castele: Peleşul, pentru rege şi regină, iar Pelisorul - pentru Ferdinand si Maria. Viitorii suverani ai României, cu nimic mai prejos decât iluştrii lor predecesori. Ca astăzi, nepotul lor, Regele Mihai, să fie ţinut în continuare în situaţia în care se află dela 1947 încoace!

Mihai I, un Hohenzollern de Sigmaringen, al cărui mare înaintaş, a fost botezat de Napoleon al II-lea! Acel Napoleon care atunci când, după Alexandru Ioan Cuza, Românii îşi căutau în Occident un Domnitor, i-a zis lui Ion C.Brătianu: *"Du-te la Duseldorf şi vorbeşte cu principele Carol Anton, tatăl tânărului pe care ţi-l propun".*

Ca fapt divers, dar de mare importanţă istorică, poate fi evocat şi Friederich al Vilea de Hohenzollern care, în vara anului 1396, pe vremea lui Mircea cel Bătrân, trecu în fruntea oştilor sale prin Câmpia Severinului ca să se bată cu Turcii, cucerind Vidinul şi Rahova! Ca patru secole şi jumătate mai târziu, un alt Hohenzollern, Carol I, să lupte şi el contra Turcilor la Nicopole şi Plevna!

Şi după toate aceste mărţii istorice ale Neamului Românesc, să apară nişte părliţi, ca Ceauşescu şi Iliescu, care se autoinstalează la Palatul Cotroceni! Pe locul unde Serban Cantacuzino ridicase o cruce împunătoare, iar apoi şi Mânăstirea Cotroceni. Ca, între 1679 şi 1682, acelaşi Cantacuzino să facă Palatul Cotroceni devenit reşedinţă a Domnitorilor Ţării. A Domnitorilor!

Cine nu-l vrea astăzi pe Regele Mihai la Cotroceni? Emil Constantinescu, Petre Roman, Ion Diaconescu? E aşa de greu a înţelege oare că România fără Rege este o ţară fără trecut şi fără viitor cu adevărat naţional? Că România fără Rege este o ţară fără Dumnezeu? Că România fără Rege devine o ţară fără memorie şi fără cultul strămbunilor?...

Unde eşti dar, popor român, de neam dacic, neam creştin?

Nicolae LUPAN

M.S.Regele Mihai I:

"Integrarea în Europa este ceva care este de dorit să fie făcut. Dar să se treacă sub tăcere reintregirea ţării româneşti, aceasta nu este bine. De câte ori am fost în drumurile mele în Statele Unite, în Franţa, am fost întrebat despre aceasta şi poziţia mea a fost întotdeauna că Basarabia şi Nordul Bucovinei sunt pământuri româneşti, fără nici o discuţie. Să se treacă sub tăcere şi să se lase în secundar acest ideal naţional demonstrează ceea ce am mai spus şi la ceea ce revin... Acest ideal naţional trebue afirmat indiferent dacă situaţia actuală este complicată..."

LUĂRI DE POZIŢIE

în legătură cu mult vânturatul tratat de zisă bună vecinătate cu Ucraina

"...Nu dorim ca strădaniile marilor noştri oameni de stat care au făcut România Mare, sfinţite cu jertfele poporului român şi ale glorioasei sale armate în lupta, întâi pentru reîntregirea ţării, apoi împotriva comunismului şi imperialismului rusesc, şi după calvarul îndurat sub regimul de teroare ce ne-a fost impus cu forţa armată timp de două generaţii, să se soldeze cu o Românie ciuntită.

Datoria reintregirii ţării trebue să fie farul care să ne călăuzească toate preocupările până la realizarea ei. Nu dorim ca numele Domniei-Voastre ca Preşedinte al României, Domnule Emil Constantinescu, să fie asociat cu ciuntirea de jure pe veci a Ţării Româneşti. Ne-ar păndi blestemul generaţiilor ce ne urmează că ne-am trădat Neamul."

Alexandru Ronnett, George Duma, Traian Golea (USA)

Stimate Domnule
Emil Constantinescu,

În numele miilor de ostaşi români, căzuţi în luptele pentru eliberarea Basarabiei şi Nordului Bucovinei, plus ţinutul Herţa, Vă rugăm să demaraţi acţiuni care să ducă la repararea unor *"greşeli diplomatice"* de neiertat, ca să nu le zicem *"trădare de Patrie"*! recuperarea teritoriilor noastre din Răsărit, ocupate cu forţa armată de fosta Uniune Sovietică prin pactul Ribbentrop-Molotov. Recuperare pentru care nu s'a făcut nici un demers din partea României, deşi pactul este declarat de ani de zile nul şi neavenit. Dacă această acţiune n'a fost făcută în timp util de predecesorul Dvs, ea trebue lansată acum vizavi de Ucraina.

Tot cu Ucraina trebuesc purtate discuţii, fără compromisuri, privind retrocedarea ţinutului Herţa, ocupat abuziv de trupele sovietice care, profitând de haosul armatei române în retragere, au depăşit limitile fixate de acelaşi pact Ribbentrop-Molotov şi înapoierea Insulei Şerpilor care n'a fost niciodată în posesia Rusiei sau a Ucrainei şi nici nu figura în pactul cu pricină.

Solicităm, de asemenea, anularea protocolului semnat de criminalul Petru Groza prin care traseul frontierei de pe Braţul Chilia a fost împins spre Sud, pe Musura, drept care vasele româneşti nu pot naviga.

Să nu uităm nici de Cadrilater, dăruit Bulgariei de aceeaşi fostă Uniune Sovietică, etc.

Petre CRISTESCU, Gheorghe SORA, Gheorghe ANTONESCU, I.GHEORGHIAN, I. VEREANU, N. RUCĂREAN, veterani de război din Bucureşti.

"Nici un preţ nu este prea mare pentru a intra în NATO(!)" Ca şi cum acesta ar schimba până şi condiţiile geografice în care, obligatoriu, suntem încadraţi. Ni se spune acum că problema teritoriilor româneşti aflate sub stăpânire ucraineană este resortul istoricilor! Noi, se afirmă până la iresponsibilitate, recunoaştem deja faptele împlinite cu condiţia ca Românii de acolo să se bucure de tratamentul pe care noi îl acordăm Maghiarilor din Transilvania în tratatul recent semnat. Mă întreb dacă are cineva dreptul să facă tranzacţii teritoriale cu teritoriile naţionale...?

Repetăm acum manevra care o consacră pe cea din 1940 în speranţă unei securităţi care nu poate fi decât iluzorie? Oricum, guvernanţii noştri nu sunt la înălţimea responsabilităţii lor. Iată, de ce, nu avem nici un motiv să fim optimişti..."

Un istoric din Iaşi

NOTĂ: *"Pro Basarabia şi Bucovina"* Mondială cu durere în suflet anunţă că cu toate protestele noastre şi ale miilor de luări de poziţie, diriguitorii dela Bucureşti au semnat pactul cu Ucraina, renunţând la teritoriile noastre strămoşeşti. Or, o Românie fără Basarabia şi Bucovina întregită, fără Herţa, fără Insula Şerpilor, fără Cadrilater nu este o Românie în adevăratul înţeles al cuvântului.

Nicolae LUPAN

REGELE CAROL I

(Fragmente din "Coroana de Oţel" din Februarie 1997)

...PRINCIPIPELE CAROL primind să vie în ţară, numirea sa a fost întâi supusă aprobării poporului pe calea plebiscitului şi api consacrată de Adunarea numită Constituantă, fiindcă avea să dea o constituţie.

Austria fiind în stare de război cu Rusia (1866), principele Carol a fost silit să treacă prin mijlocul ei incognito. La 8 Mai a fost la Turnu Severin, la 10 Mai a sosit la Bucureşti unde i s'a făcut o frumoasă primire.

Primul guvern constituit sub noul Domn a fost format din şapte miniştri, din care patru munteni şi trei moldoveni, sub preşedinţia lui Lascăr Catargiu

... LA SFÂRŢŞITUL lui Aprilie 1877, Ruşii au trecut Prutul, iar comandantul turc dela Vidin, Osman Paşa, fără să-şi bată capul să afle conţinutul convenţiei dela Livadia, a început cu tunurile să bată Calafatul, crezând că Românii sunt aliaţi cu Ruşii.

Armata română concentrată în Oltenia, pentru paza fruntariilor, a răspuns cu bucurie la această provocare aducând la tăcere artileria duşmană de pe malul opus.

În acelaşi timp, la 9 Mai, camera din Bucureşti a proclamat independenţă, iar la 10 Mai s'a serbat în toată ţară cu mare însufleţire ziua sosirii Domnitorului Carol la Bucureşti, împreună cu proclamarea Independenţei.

...DUPĂ TREI ANI dela Congresul din Berlin parlamentul român a proclamat înălţarea României la rangul de Regat. La 10 Mai 1881 s'a făcut încoronarea primului rege cu serbări extraordinare care au ţinut trei zile.

Marile puteri s'au grăbit să confirme această hotărâre şi au recunoscut României de atunci un loc de cinste tot mai mare faţă de statele din Peninsula Balcanică.

Prof. I. SIRETEANUL

Seminţe amare

LĂUDÂND România pentru încheierea tratatului cu Ungaria, Jacques Chirac îşi exprima convingerea că ţara noastră *"va rezolva în scurt timp şi tratatul cu Ucraina."* Drept care, Emil Constantinescu afirmă că: *"România va face sacrificii istorice"* pentru semnarea acestuia din urmă!

Şi cum nici chiar o enormitate nu vine singură, Constantinescu apela la Lucinschi, ca la un fel de colac de salvare, zicând cu naivitate, că *"Între noi şi Rusia există şi Moldova care s'a declarat neutră şi acceptă intrarea României în NATO"* (sic !)

Doamne-Doamne, Ceresc Tată, noi pe Tine Te rugăm...!

ACUM şase ani şi ceva, *"Pro Basarabia şi Bucovina"* Mondială, dimpreună cu Asociaţia Vetereanilor de Război din Bucureşti, cerea mai marilor timpului ca şoseaua Kisselef sau o porţiune a Bulevardului Aviatorilor să poarte numele de *"Mareşalul Ion Antonescu"* şi de atunci tot aşteptăm răspuns.

Ca astăzi să aflăm cu stupefacţie că *"Jacques Chirac a inaugurat Piaţa Charles De Gaulle, pe locul fostei Pieţe a Aviatorilor"* (sic !)

Oare, într'adevăr, să n'aibă margini şi nici ruşine prostia noastră românească?...

ÎN ROMÂNUL LIBER al lui Ion Raţiu, un oarecare Eugen Chirovici se întreabă în *"Opţiunile contra-cronometru"* din numărul de pe Martie curent: *"Sunt teritoriile respective (Basarabia şi Bucovina adică - V.R.) ale noastre? Moral, dal... Juridic, nu (sic!)"*, şi după ce mai bâiguie şi alte braşovene, Dl. Chirovici, redactor şef, conclude: *"Încheierea Tratatului de bază cu Ucraina nu trebue privită catastrofic, ci patriotic"* (!).

Oare de ce îşi bagă oamenii lingura acolo unde nu le fierbe oala?

ÎN ACELAŞI număr, acelaşi Român Liber îi plânge de milă Republicii Moldova care, din cauza lui Lucinschi, e pe cale de a rămâne fără armată naţională, devenind astfel *"pradă Armatei a 14-a rusă, aflată deja la odihnă pe teritoriul suveran al Republicii Moldova"*.

Aşadar, se recunoaşte implicit existenţă unui al doilea stat românesc! Numai pentru asta Lucinschi şi compania ar trebui să-l pupe pe amândoi obrajii pe *"politologul"* St.Op. care semnează bazaconia cu pricina.

ZIARUL LUPTA din Paris, al cărui director este Mihai Korne, reproduce, (fără nici un comentariu redacţional), din *L"Est Europeen"* o porcărie de articol kilometric, semnat de un oarecare Mostipaka din Cernăuţi, articol în care se susţine că Nordul Bucovinei şi Sudul Basarabiei sunt teritorii... ucrainene (!)

Bravo, Domn' Mihai, fiu de brav General român!

Victor ROŞCA

"Pro Basarabia şi Bucovina" Mondială

Protestează vehement împotriva tratatului cu Ucraina şi a cedării teritoriile româneşti

PAGINĂ REALIZATĂ DE N. LUPAN

Numai Herţa de-ar fi fost...

Nicolae D. RUSU

Teritoriul unei naţiuni este sacru, fiind dăruit prin voinţa Domnului locuitorilor săi. Este un atribut esenţial al statului, fără de care acesta încetează să existe. Din cele mai vechi timpuri, oamenii şi-au apărat cu preţul vieţii teritoriul; şi animalele îşi apără din instinct teritoriul, fără de care nu-şi pot găsi hrana. Tot cu preţul vieţii.

Pactul mârşav încheiat de Hitler şi Stalin la 23 August 1939, mai exact protocolul său secret, prevedea ca Rusia Sovietică - cu acordul Germaniei- să ocupe Europa de Răsărit după o linie trasată dela Nord la Sud, incluzând Finlanda, Ţările Baltice, Polonia şi România.

În perioada 1939/1940 URSS a ocupat parţial sau total aceste state, prin forţa armată.

Trebue amintit că în conformitate cu protocolul sus-amintit, în ce priveşte România, era vorba numai de Basarabia. Stalin însă voia ca şi Bucovina ce fusese o perioadă sub Austrieci, să fie ocupată. Când a aflat, Hitler a făcut criză şi a început să urle: *"Mă crede idiot? Bucovina este parte a interesului german, ca moştenitor al Austriei!" "N'o să ne certăm noi din atâta lucru"*, a răspuns Molotov, şi după oarecare tocmeală, părţile au căzut de acord ca Nordul Bucovinei să treacă la Ruşi, iar Sudul să intre în sfera germană de interese. După care Stalin a ordonat ocuparea Nordului Bucovinei, după o hartă pe care a trasat noua fontieră. Se spune că creionul avea vârful cam bont, ceea ce a făcut ca şi ţinutul Herţa, cu 94% populaţie românească, ce nu a aparţinut niciodată Rusiei, să cadă sub ocupaţia URSS.

Prin 1948, în baza unui proces verbal, absolut ilegal, semnat de Eduard Mezincescu, URSS a ocupat şi Insula Şerpilor; proces verbal, nu tratat guvernamental ratificat de parlament, fie el şi comunist. Dar cu trupele ruseşti în ţară, nu mai poţi fi stăpân în casa ta.

Despre toate acestea, în cărţile de istorie ale generaţiei mele, abia dacă se pomeneşte fraza: *"La 23 Iunie 1940, Basarabia şi Bucovina de Nord au intrat în componenţa URSS"*. Scurt şi cinic, subiect tabu de acum înainte.

Cu ocupaţia sovietică a'nceput calvarul întregii populaţii româneşti, dar cu deosebire în teritoriile aflate acum la URSS: execuţii în masă, deportări, înfometări, schingiuiri, închisori, lagăre; se urmărea desnaţionalizarea poporului român, genocid pe care numai cei ce l-au trăit îl pot înţelege.

De atunci şi până azi, situaţia lor nu s'a schimbat. Asta nu înseamnă că ei, copiii şi nepoţii lor, sunt astăzi mai puţin români; tocmai pentru suferinţele îndurate, ar trebui mai mult ajutaţi şi încurajaţi în regăsirea spirituală şi renaşterea lor naţională.

Prin 1954, o parte din teritoriile răpite au fost date cadou Ucrainei de Hrusciov, scopul final fiind distrugerea totală a elementului românesc.

După 1989, Ucraina s'a declarat independentă, având în componenţă şi teritoriile româneşti primite dela URSS. Se continuă desnaţionalizarea facând distincţie între *"Români"* (N. Bucovinei) şi *"Moldoveni"* (S. Basarabiei), pentru ca în acest fel Românii să nu aibă reprezentare în Rada ucraineană, să fie lipsiţi de minimum de drepturi cetăţeneşti.

Şovinismul de mare putere s'a trezit peste noapte la Ucraineni.

Astăzi, România are o situaţie cu totul şi cu totul specială privind diferendumul cu Ucraina. Căci în timp ce celelalte ţări afectate de tratatul Ribbentrop-Molotov şi-au recuperat oarecum teritoriile (Ţările Baltice şi-au recuperat independenţa, Polonia a primit în compensaţie teritorii germane la Vest), România nu numai că nu şi-a redobândit teritoriile, dar a pierdut ulterior şi Insula Şerpilor, punct de mare importanţă strategică, pe al cărui platou maritim s'a găsit petrol.

Mai întâi, România are drepturi imprescriptibile de orice fel, din cele mai vechi timpuri asupra acestor teritorii smulse cu japca în 1940 şi ajunse azi, printr'o situaţie ridicolă sub stăpânirea ucraineană.

Aceste teritorii au fost apărate de secole de toţi domnitorii români. Aici îşi doarme somnul de veci o parte din neamul românesc, din părinţii, bunicii şi strămbunii noştri, de peste două milenii încoace.

Nimeni, absolut nimeni, nu are dreptul, nu are voie, (şi-ar trebui nici dorinţa), să ratifice prin semnătura lui pe un nou tratat acest rapt teritorial, indiferent de conjunctură sau de eventuale avantaje politice. CU NICI UN PREŢ ! Nici măcar cu acela al intrării în NATO, organizaţie care, în raport cu istoria, este ceva trecător. Teritoriul este veşnic sfânt, oasele strămbunilor noştri fiindu-i temelie şi sprijin moral pentru urmaşi.

Ne-ar blestema cei din morminte precum şi fraţii noştri de sânge aflaţi în robie în propria ţară, iar acum abandonaţi pe vecie de restul Patriei. Le luăm până şi speranţa !

Cum i-am mai putea privi în ochi, renunţând la o parte din Casa noastră sfântă pe care ne-a dat-o Dumnezeu? Oare milioanele de Români sacrificaţi pentru Reîntregirea Ţării s'au jertfit degeaba?

Numai Herţa de-ar fi fost, nu o şesime din Ţara şi nu am fi avut dreptul să acceptăm acest abandon, această renunţare şi ratificare peste timp a raptului teritorial.

Mă doare s'o spun, dar nu este un *"sacrificiu istoric"*, este o abdicare, o dezertare dela datoria noastră cea mai scumpă, şi anume lupta de Reîntregire a neamului românesc, de apărare a drepturilor şi intereselor sale intangibile. Căci una este să sufăr şi să sper că Dumnezeu, în mare mila Lui, mă va ajuta să-mi reîntregesc Ţara, şi alta să mă resemnez cu seninătate acceptând soarta de robie a neamului meu.

În ce priveşte NATO, şi eu îmi doresc să fim acceptaţi, să avem o garanţie că Rusii nu ne vor mai ameninţa sau încerca o nouă agresiune cu toate consecinţele ce decurg din aceasta. Din păcate, cu oarecare luciditate, îmi dau seama că *"zarurile au fost aruncate"* deja încă dela întrevederea dela Malta între Bush şi Gorbaciov.

Căci, deşi acum nu mai conduce Iliescu - care vezi Doamne era ultima piedică - şi avem un guvern democratic, nu suntem încurajaţi decât în aşteptarea unui nou val care, personal, nu cred că va mai exista. La întâlnirea recentă dela Helsinki dintre Clinton şi Elţin se pare că s'a decis că numai Polonia, Cehia şi Ungaria vor intra în NATO. Tot circul făcut de Elţin, chiar şi pentru aceste ţări, a fost pentru a descuraja primirea altor solicitanţi şi obţinerea unor avantaje băneşti, ceea ce se pare că a şi reuşit. Mai mult chiar, s'a discutat acum şi posibilitatea unei alianţe NATO-RUSIA, în care caz, mă'ntreb ce influenţă va mai avea NATO privind protecţia noilor admişi?

Şi-atunci, ce urmăreşte guvernul dela Bucureşti prin insistenţa cu care doreşte încheierea acestui tratat, renunţând de jure şi de facto la teritoriile româneşti de sub stăpânire ucraineană? Ce interese apără? A primit ordine din afara ţării în acest sens? Dela cine?

Nimeni din NATO nu pretinde să încheiem tratatul în condiţiile impuse de Ucraina, prin care am legaliza raptul teritorial din 1940.

Şi iată un alt scenariu. Este posibil ca Ucraina să se separe în 2-3 state. Crimeia să ceară apartenenţa la Rusia, căci oricum are 70% populaţie rusească etc.

Şi atunci, cum rămâne cu tratatul deja semnat?

Noi cei din exil, din afara ţării, suntem gata oricând să depunem în continuare toate diligenţele pentru admiterea României în NATO. Am făcut-o şi înainte, pe vremea lui Iliescu şi să n'o facem acum?

Ne iubim din toată fiinţa Neamul şi Ţara sfântă în care ne-am născut, un lucru normal şi firesc. Ne-am legat multe speranţe de noua conducere dela Bucureşti de care depinde schimbarea şi bunăstarea Ţării spre binele întregului popor român.

Şi noi am dorit schimbarea regimului iliescian şi în toate alegerile electorale Convenţia Democrată a obţinut 99% din voturile noastre.

Tocmai de aceea ne doare şi suferim să auzim prin vocea Preşedintelui Ţarii că nu vom mai fi consideraţi prieteni dacă nu vom lupta pentru admiterea României în NATO.

Asta am făcut-o şi-o facem de ani de zile, nimeni să nu se îndoiască de asta. Dar nu ne putem împăca cu *"sacrificiul istoric"* al renunţării şi abandonării Ţării şi fraţilor noştri de dincolo de Prut, căci şi aşa toată istoria Patriei este plină de sacrificiile neamului românesc.

Este în plus un sacrificiu gratuit, inutil, nedemn de neamul românesc şi de conducerea sa actuală. Căci acest tratat, dacă va fi semnat, va provoca dezbinarea Ţării de pe amble maluri ale Prutului, probabil pentru totdeuna. Căci aici nu este vorba numai de Bucovina, ci şi de Nordul şi Sudul Basarabiei. Patrioţii români din R. Moldova ar considera tratatul ca o nouă trădare, venind dela Patria-Mamă.

Ne doare s'o spunem, dar nu merităm asta din partea guvernului român, pentru care adresăm zilnic rugăciuni Domnului. În rugăciunile noastre reînnoim dorinţa de a nu semna tratatul în forma actuală, comiţând o gravă greşeală, cu atât mai gravă cu cât ar fi ireparabilă.

Bunul Dumnezeu să apere, în marea mlila Sa, Ţara şi Neamul românesc.

PE MARGINEA TRATATIVELOR CU UCRAINENII

Prof.Dr.doc. Ion GHERMAN

Eventualele prevederi ale tratatului cu Ucraina, care ne-ar asigura de respectarea drepturilor omului, în schimbul unor teritorii vechi româneşti, pe nedrept răpite şi ocupate, nu ne pot nici într'un caz mulţumi.

Respectarea drepturilor omului prevăzute de toate organismele internaţionale, nu pot constitui pentru Românii din Ţinutul Herţa şi pentru cei din mai multe alte localităţi din regiunea Cernăuţi, un dar sau un favor.

Aceasta pentru faptul că noi am fost dintotdeauna pe aceste vechi meleaguri româneşti şi că pe lângă ***prioritate*** noi reprezentăm acolo nu o minoritate, ci o ***majoritate*** şi încă o majoritate absolută, atâta vreme ***cât aceasta se apropie de 100% peste tot în Ţinutul Herţa şi trece mult de 60-70% sau chiar 80%*** în mare parte din localităţile din restul regiunii Cernăuţi.

De aceea, pe bună dreptate, ne întrebăm, ce concesie ne vor face nouă vecinii noştri Ucraineni, dacă se vor hotărî de exemplu să instaleze inscripţii bilingve în localităţile din Ţinutul Herţa cu o populaţie românească de 100%, în timp ce Maghiarii dela noi, în baza aceloraşi drepturi ale omului, solicită asemenea inscripţii bilingve în localităţi în care proporţia acestora trece de 10%.

Plecând dela asemenea date, noi Herţenii, ca ***victime de gradul I al unui teritoriu ce ne-a fost cotropit şi ocupat, ca victime prin definiţie a acelei adevărate tâlhării*** care s'a comis ***cu Ţinutul Herţa în 1940 (1944)***, am crezut şi noi, ***ca şi presa independentă şi ca întreaga opinie publică românească, că cel puţin Herţa, alături de braţul Chilia şi Insula Şerpilor***, vor forma în cadrul tratativelor, obiectul unui act de bunăvoinţă şi înţelegere din partea Ucrainei, ***ca o reparaţie măcar parţială şi simbolică şi ca o mărturie că Românii au fost prezenţi la nişte negocieri şi nu la un dictat.***

Realismul, de care trebue să dăm în acest moment dovadă, realism care ne obligă să facem ***noi concesii dureroase, profund dureroase, nu trebue să fie luate drept o slăbiciune.*** Noi credem că adevărata istorie a teritoriilor noastre răpite şi ocupate nu se opreşte aici şi mai credem aşa cum spunea Tache Ionescu că ***"cert este doar că nimic nu este definitiv"***.

Noi, membrii Societăţii Culturale Ţinutul Herţă, indignaţi şi pe drept revoltaţi împotriva a ceea ce se întâmplă cu teritoriile româneşti răpite şi ocupate, deşi în protestele noastre am fost destul de duri, ***nu vrem să cădem totuşi în capcana acelora care folosec orice nemulţumire a oamenilor numai în scopul de a mai găsi ceva cu care să lovească în actuala putere şi în conducerea democratică de astăzi a ţării noastre.***

Aceasta cu atât mai mult cu cât orientarea de astăzi a diplomaţiei noastre, poate fi descoperită în substratul tratatului politic încheiat cu fosta URSS în 1991 şi printre altele şi în cele ce le declara chiar un fost ministru de externe şi fost preşedinte al Camerei deputaţilor care în 13 Martie 1996 susţinea: *"Este un lucru foarte clar în Bucovina de Nord nu mai sunt decât aproximativ 15% Români. Lucrurile trebue luate aşa cum sunt"*. De asemenea nu mai puţin vinovaţi de această orientare sunt şi unii din istoricii noştri. Unul din aceştia care, cu o uşurinţă condamnabilă, trece peste datele reale de ordin istoric şi demografic ale Nordului Bucovinei şi care evită de asemenea cu desăvârşire să aminteasca de situaţia cu totul particulară a Ţinutului Herţa; în cazul unor dezbateri televizate, publice în *"România liberă"* nr.2108 din 4 Martie '97 se arată tot aşa de categoric susţinând: *"Eu sunt pentru a accepta fără condiţii frontierele între noi şi Ucraina"* şi că: *"analiza trecutului nu poate schimba situaţia prezentă"*. Toate acestea sunt de natură să arate că drumul spre care, în problema teritoriilor româneşti răpite şi ocupate, s'a orientat diplomaţia noastră în prezent, nu-i aparţine în exclusivitate.

Oricum, dorinţa total legitimă a ţării noastre de a intra în NATO, ***nu poate şi nu trebue să ne oblige la sacrificii teritoriale nejustificate şi atât de profund dureroase pentru toţi.***

STAREA JALNICĂ A ARMATEI RUSE

Nicolae DIMA

Moscova continuă să organizeze parăzi militare impresionante, dar acestea ascund o gravă deteriorare a stării materiale şi morale a armatei ruse. De altfel, noul ministru al apărării, Igor Rodionov, a atras de repetate ori atenţia asupra declinului forţelor militare ale ţării. El a atenţionat totodată conducerea dela Moscova asupra perspectivei unor consecinţe necontrolabile ale degradării armatei ţării. Generalul Rodionov a subliniat că neglijarea forţelor militare a dus armata rusă la o stare de dezastru, şi că lipsurile care de acum sunt cronice, i-au slăbit enorm capacitatea de luptă.

Unul din ziariştii americani acreditaţi la Moscova, Peter Heinlein, a prezentat în acest sens cazul cunoscutului reporter militar Alexander Goltz, unul din cei mai respectaţi corespondenţi militari al Rusiei, redactor al cunoscutei publicaţii Krasnaia Zvezda, Steaua Roşie, el a însoţit armata sovietică ori consilierii militari ai Moscovei atât în Afganistan cât şi în Nicaragua. La ora actuală, biroul său din Moscova este însă gol şi dezolant. După o carieră de 16 ani, el părăseşte armata. La fel ca mulţi alţi ofiţeri ruşi, Goltz nu şi-a primit salariul de patru luni. Situaţia a devenit intolerabilă, a susţinut el afirmând: *"Suntem confruntaţi cu o adâncă criză morală. Am vorbit cu numeroşi ofiţeri străini. Aceştia nu-şi pot imagina ce înseamnă să nu primeşti salariul timp de patru luni. O asemenea stare de lucruri ar distruge orice armată în orice societate"*.

Cunoscutul jurnalist militar subliniază totodată că acum, pentru prima oară, liderii din Kremlin înţeleg ce înseamnă să nu mai dispui de o armată capabilă de luptă. În legătură cu aceasta, el îl elogiază pe generalul Rodionov, care a făcut cunoscută public adevărata stare a armatei ruse. Ceea ce este însa grav , este faptul că Alexander Goltz nu crede că armata rusă îşi va putea recăpăta capacitatea şi credibilitatea mulţi ani de acum înainte.

După părerea sa, ideea reformării armatei şi transformării ei într'o forţă rapidă şi eficace este imposibilă în condiţiile actuale. Avem nevoie de câteva decenii de transformări lente şi extrem de dificile, a subliniat el, deoarece starea jalnică la care s'a ajuns este rezultatul multor ani de decizii politice precare, de tergiversări şi de amânări.

FARA ARMÂNEASCĂ

Iradeaua Imperială

-MAGNA CARTA LIBERATUM A AROMÂNILOR-

Vasile TEGA

Se împlinesc 92 de ani dela obţinerea Iradelei Imperiale din 9/22 Mai 1905, prin care Aromânii din cadrul Imperiului Otoman sunt recunoscuţi ca naţiune distinctă, consfinţindu-se deci în mod solemn atonomia lor culturală şi religioasă.

Până la acea dată Aromânii - ca de altfel toţi creştinii din Peninsula Balcanică - erau înglobaţi de Turci în noţiunea de *"Rum Milleti"* şi se găsea sub oblăduirea Patriarhului Ecumenic din Constantinopol, care - în virtutea privilegiilor acordate de **Sultanul Mohamed al II-lea Cuceritorul** - a ajuns un fel de stat în stat în Turcia.

Speculând sentimentele profund religioaase şi ataşamentul faţă de Biserica Ortodoxă ale populaţiei aromâne, Patriahia şi clerul grec au încercat prin tot felul de mijloace a roade rădăcina sănătoasă, otrăvind sufletele Aromânilor.

Astfel, spre exemplu, călugărul Cosma Etolianul (proclamat în Aprilie 1961 de Patriarhia din Constantinopol ca *"Sfânt Universal al Ortodoxiei"* spunea: *"trebue să vă rugaţi lui Dumnezeu numai în limba greacă, cea română fiind folosită de Dumnezeu numai când vorbeşte de dracul"*.

Istoricul englez H.N. **Brailsford**, vorbind despre rolul jucat de Patriarhie în acţiunea de deznaţionalizare a Aromânilor, scrie: *"Patriarhul s'a arătat, ca de obicei, mai mult grec decât creştin"*, în timp ce **Ion Brătianu**, într'o declaraţie făcută săptămânalului berlinez ***"Politische Korrespondenz"*** la 16 Noembrie 1904, spunea: *"Patriarhul însuşi face dovadă că aşa-zisa dogmă bisericească şi legea canonică sunt numai pretexte. Preocuparea sa principală este să servească cauza grecească"*.

Odată cu înfiinţarea primelor şcoli române în Macedonia în 1864, prigoana împotriva Aromânilor devine şi mai aprigă prin intrarea în acţiune a bandelor de antarţi greci, instruiţi, înarmaţi şi finanţaţi de guvernul din Atena.

În ciuda tuturor acestor greutăţi, nimic nu a mai putut frâna acţiunea de redeşteptare naţională, astfel încât, aşa cum spune **Brailsford**, citat mai sus: *"comună după comună a acceptat o şcoală românească, astfel că la finele secolului, peste o sută de şcoli văzură lumina zilei în cele mai importante centre aromâneşti, precum şi numeroase biserici"*.

Între timp, tensiunea între Aromâni şi Greci creşte pe zi ce trece şi cum relatează **Brailsford**, *"în luna Mai 1905 chestiunea aromânească a intrat într'o fază critică. Valiul din Ianina care era sub influenţă grecească, a violat pe de o parte imunitatea consulatului român, iar pe de altă parte a brutalizat, arestat şi întemniţat un grup de Aromâni împreună cu învăţătorii din comuna lor şi un inspector şcolar. A urmat un violent conflict diplomatic care s'a soldat cu victoria deplină a Românieі"*.

Iată cum relatează un martor contemporan, **Dem Abeleanu**, evenimentele, care au avut drept urmare *"smulgerea Iradelei"*, document ce - pe drept cuvânt - poate fi considerat ca *"Magna Carta Libertatum a Aromânilor"*.

Până atunci, 1905, şcolile, bisericile şi toate instituţiile cu caracter aromânesc erau tolerate şi considerate ca particulare. Dar ce e mai rău, în unele ţinuturi, ca să nu zic în cel mai important, în Pind - unde populaţia aromânească este cea mai compactă - erau la discreţia unui satrap, care le închidea şi deschidea după plac.

Această stare de lucruri nu putea dăinui la infinit.

Cazul fiijnd adus la cunoştinţa lui **J. Lahovari**, fost Ministru al Afacerilor Străine, şi D-lui **M. Vlădescu**, fost Ministru al Instrucţiunii Publice şi al Cultelor pe atunci, s'a hotărît de comun acord, ca să se facă presiuni energice pe lângă Poartă, ca să se recunoască oficial odată pentru totdeauna, drepturile culturale şi religioase ale Aromânilor.

În acest sens s'au dat instrucţiuni confidenţiale D-lui **A. Lahovari**, Ministrul Ţării pe atunci la Constantinopol, ca să insiste pentru recunoaşterea calităţii de inspectori a D-lor **Nicolae Tacit** şi **A. Balamaci**.

La intervenţia pe cât de energică, pe atât de categorică, a Legaţiunei României pe lângă Poartă, Alteţa sa **Ferid Paşa** (Albanez de origină) a dat un decret viziral prin care se recunoaşte celor doi inspectori, numiţi de guvernul României, dreptul de a inspecta şcolile şi bisericile româneşti din Epir şi Albania care cădeau mai toate sub administraţia faimosului satrap al Ianinei, Tatar Osman Paşa.

Acest paşă, pe lângă că era omul de încredere al **Sultanului Abdul Hamid**, mai era şi filoelen până în măduva oaselor.

Când inspectorii s'au prezentat înaintea sa şi i-au înmânat ordinul Marelui **Vizir, Osman Paşa**, fără să ezite, rupe ordinul, zicând: *un Albanez cum e Marele Vizir Ferid Paşa, nu poate să-mi ordone mie, care sunt persoana agreată a Sultanului, iar voi, care sunteţi funcţionari ai unui stat "străin", să părăsiţi vilaetul meu etc"*.

Dar **Osman Paşa**, în furia lui turbată, nu s'a mărginit aci, ci a ordonat închiderea şcoalei din *Aminciu (Meţova)* şi a bisericei din Băiasa, ***cetăţuia aromânismului*** din Epir, tocmai în ajunul Paştelor, când creştinii au mai mare nevoie de asistenţă religioasă.

Inspectorii au protestat energic împotriva acestei samavolnicii a lui Osman Paşa, atât la Poartă cât şi la Legaţia României din Constantinopol. În acelaşi timp, au ordonat comunităţii din ***Băiasa*** ca să nu părăsească biserica românească nici morţi. În zadar Marele Vizir confirmă ordinul de recunoaştere a inspectorilor, **Osman Paşa** îl consideră ca nul şi neavenit!

Însă cazul capătă o gravitate şi mai mare, prin călcarea ordinului lui **Osman Paşa** de către comunitatea aromânească din *Băiasa*, care a bătut pe ofiţerul şi jandarmii care au vrut să închidă cu forţa biserica aromânească în zilele de Paşti.

Atunci, **Osman Paşa** aruncă în închisoare pe inspectorul **N. Tacit**, pe colegul său A.Balamaci şi pe toţi membrii comunităţii aromâneşti din *Băiasa*, în total vreo 30 de fruntaşi aromâni.

Aflându-se în Bucureşti de nesocotirea ordinelor Marelui Vizir şi reaua credinţă a lui Osman Paşa, *s'a convocat un consiliu de miniştri sub preşedinţia Regelui, care a decis ruperea relaţiilor cu Imperiul Otoman*, dacă în trei zile nu se dă satisfacţie deplină tuturor cererilor româneşti.

Mulţumită acestei atitudini, pe cât de demnă, pe atât de energică a guvernului din Bucureşti, Padişahul Turcilor a promulgat Iradeaua din 9/22 Mai 1905, în virtutea căreia drepturile culturale, religioase şi civile ale Aromânilor din cuprinsul Imperiului Otoman sunt oficial recunoscute.

Iată textul integral al acestui istoric document:

"Sub binevoitoarele auspicii ale M.S. Imp. Sultanul, Augustul nostru Suveran, şi după exemplul binefacerilor şi al favorurilor pe care le acordă tuturor credincioşilor Săi supuşi fără deosebire, în interesul credinţei şi al naţionalităţii lor, Vlahii care trăiesc în Imperiul Otoman urmează a beneficia ei înşişi - în urma umilei lor cereri depusă la picioarele Tronului - de aceleaşi drepturi civile de care se bucură celelalte clase ale supuşilor Săi otomani nemusulmani.

Ei vor avea dreptul să numească primari pentru propriile lor comunităţi, conform legii, după modelul celorlalte comunităţi, care sunt reprezentate în consiliile administrative. Ei vor avea de asemenea membrii lor în aceste consilii, şi aceasta iarăşi conform cu legea, profesorii ce vor fi numiţi de comunităţile vlahe pentru inspecţii, conform legilor Imperiului, la şcolile lor, ca şi în cele ce urmează a se mai înfiinţa eventual, vor face obiectul aceloraşi facilităţi din partea autorităţilor imperiale.

În baza căreia prezenta Iradea Imperială a fost acordată şi comunicată departamentelor competente spre aplicare".

Obţinera acestei Iradele Imperiale a constituit cel mai strălucit succes diplomatic pentru guvernul de atunci şi în amintirea ei s'a bătut şi o medalie în care figurează toţi miniştrii, plus Dl. A. Lahovari, Ministrul Ţării pe lângă Poartă.

Prin drepturile acordate în virtutea acestei Iradele şi confirmate şi consolidate prin constituţia otomană din 10/23 Iulie 1908, Aromânii au ajuns să aibă acces la cele mai înalte funcţii în magistratură, administraţie, parlament ca senatori şi ca deputaţi şi chiar miniştri, precum a fost cel mai inteligent dintre dânşii **Dl. N. Batzaria**, fiind consideraţi de Turci, şi pe drept cuvânt, ca cei capabili şi credincioşi.

Dar războaiele balcanice, care au dus prăbuşirea Turciei, au avut ca urmare imediată şi dezorganizarea neamului aromânesc, îmbunătăţit la Greci, Bulgari şi Sârbi, unul mai vitreg decât altul pentru prosperarea etnică a Aromânilor din Peninsula Balcanică.

A fost un moment extrem de norocos pentru noi: ***momentul când România dicta pacea la Balcanici.***

*"Atunci, reprezentanţii Românieі, beţi de glorie că, în sfârşit, **Glasul României a fost ascultat**, s'au mulţumit să ne vândă, ca o marfă de schimb fără să prevadă că chestia balcanică nu s'a tranşat definitiv prin tratatul din 28 Iulie 1913 dela Bucureşti şi că are să revie la masa verde a cabinetelor europene.*

Atunci, nici unul din bărbaţii noştri de stat nu s'a gândit serios la asigurarea autonomieі noastre şcolare şi bisericeşti, deşi se putea obţine fără nici un sacrificiu, având a face cu oameni superiori ca Venizelos, care a apreciat serviciile aduse de diplomaţia României statului elen.

*Noi tot mai sperăm la o autonomie culturală, religioasă şi naţională. O fi utopie! Poate, însă timpul, care a fost răbdător, a mai văzut realizarea unor utopii şi mai mari. Noi sperăm, că şi mica noastră utopie se va traduce în fapt odată cu înfăptuirea **României Mari**.*

Amin !"

Atunci când Dem. Abeleanu scria rândurile de mai sus existau în ţările balcanice peste o sută de şcoli româneşti, primare şi secundare, precum şi vreo treizeci de biserici. În zilele noastre toate sunt închise! Concluziile şi comentariile se impun dela sine.

Alumtători ti armâname ! Di sibepea lor s-deadi Iradeaua dit 1905. Scoşi tu cadur la 10 Mai 1905, după işirea lor dit hâpsanea di Ianina. Arada di dininti di la stânga la 'ndreapta: Atanasie A. Zottu, Gheorghe (Ghiţi) Tegu, Nicolae Tacit, inspector general al sculiilor româneşti dit Machiduniă, Dumitru Şumba, Învăţător vătămat di antarţâ, Ianina, la 24 Andreu 1905, Zisi Tegu; arada di Zottu (paplu a meu), vătămat di jandarmadzli greţ, la Băiasa, la 16 Şcurtu 1941. (Mutriţ gazeta di Ianinâ Ethnikos Agou, dit 23 Andreu 1948)

DIN VIAŢA NOASTRĂ:

AUZITE VĂZUTE ŞI PĂŢITE

George DONEV

A MURIT JOHN COMAN

După o lungă suferinţă a plecat dintre noi avocatul John Coman, fost preşedinte al Uniunii şi Ligii. Nu se poate scrie istoria U. şi L. fără a-i pomeni numele. Dumnezeu să-l ierte.

•••

EVENIMENTE...

Ziaristul Ion Cristoiu, penița fără cravată a ziarului *"Evenimentul Zilei"* a încetat să-şi mai scrie editorialele; după o scurtă dispariţie din rândurile făuritorilor de gânduri, îl întâlnim în rolul de comentator politic la TELE 7 abc.

•••

ESTE EXPLICABIL

Şeful misiunii Băncii Mondiale în România, Dl. Francois Ettori ne mângâie spunând că în România atât crima organizată cât şi corupţia nu au atins, totuşi, nivelul din Rusia: *"România nu este un loc în care corupţia acţionează ca un acid care dizolvă societatea"*. Diferenţa dintre crima organizată şi corupţia dintre România şi Rusia e de vreo trei decenii de extra comunism.

•••

PDSR ÎŞI PUDREAZĂ FAŢA

Fostul preşedinte Ion Iliescu a anunţat că RDSR îşi va schimba numele: se va numi *"Partidul Republican Democrat Social"* ori *"Partidul Democrat Social"*. Noi sugerăm: *"Partidul Umbrelă al Corupţiei Naţionale"*.

•••

NU SUNTEM ÎN PERICOL

Iulian Rădulescu doreşte să fie trecut în hrisoave ca Împăratul Ţiganilor: *"Iulian I"*. Noua împărăţie care-i aşezată pe glob într'o mahala din Târgu Jiu, nu ameninţă România deoarece, spune împăratul, *nu vom avea armată, nu vom tipări timbre poştale şi nici nu vom instala vătafi la graniţă*. Iulian I a renunţat la tipărirea banilor cu chipul împărătesc, pe motivul ca cetăţenii lui preferă leii din buzunarul altora. Când scriem aceste rânduri, împăratul *"Iulian I"* n'a fost recunoscut de guvernul din New Delhi (India).

•••

DELA UNIUNEA SCRIITORILOR

Noul preşedinte ales este vechiul preşedinte Laurenţiu Ulici. Colegiul de onoare al Uniunii cuprinde pe Alexandru Paleologu, Ana Blandiana, Octavian Paler, Ştefan Augustin Doinaş, Doina Cornea, Mihail Sora, Alexandru Zub, Horia Zileru, Nicolae Manolescu şi Aurel Rău.

•••

DE MULT NEAUZITE

Ziarul *"Financial Times"* îl descrie pe Preşedintele Emil Constantinescu: *"...este cinstit... are mâinile curate..."* cuvinte neauzite sub stăpânirea lui Carol al II-lea ori a comuniştilor.

•••

DUPĂ UN DECENIU

Au trecut 10 ani dela moartea Episcopului Valerian, dar chipul Sfinţiei Sale în loc să umbrească de povara anilor, apare mai luminos în inima credincioşilor.

Aşezământul *Heritage Centre*, acolo unde se împleteşte istoria imigrantului cu cea a noii sale patrii, rămâne mărturie neştearsă a contribuţiei noastre la multicultura americană; iar Vatra, lăcaş de rugăciune şi de păstrarea tradiţiei, a fost şi a rămas un ghimpe în ochii duşmanilor ce vor s'o acapareze.

Dar Românii, strânşi în jurul Vetrei, au spus şi spun şi acum comuniştilor de ieri şi de astăzi, aşa cum le-a spus Nemţilor la Mărăşeşti: Pe aicea nu se trece!

•••

DELA CAŢAVENCU CITIRE:

"Şi PDSR a adoptat reforme radicale, dar pe o pantă lentă" (Nicolae Văcăroiu, senator PDSR). *"Ne aflăm ca într'o aeronavă în zbor în care trebue schimbat echipajul"* (Generalul Constantin Degeratu, şef al Statului Major General).

•••

ACUM SUNTEM MAFIOŢI

Exilul era identificat de răposatele regimuri ca bande de trădători, nazişti, legionari, vânduţi capitaliştilor etc. Acum vânduţii capitaliştilor, au devenit *"Mafioţi stalinişti"*.

•••

RULMENŢI 18.000 LEI KG.

Un preţ exagerat să plăteşti pentru bilele de oţel, dar există şi o excepţie: când bilele sunt îndopate într'un curcan ce se vinde viu pe cântar cu 18.000 lei kg.

•••

CE NE SPUN VIZITATORII

Dl Iliescu nu este de acord cu *"graba nemotivată"* şi măsurile de luptă contra corupţiei... • Dacă un Român vrea să viziteze străinătatea, costul paşaportului, inclusiv taxa consulară, este de 70.100 lei... • Costul ţigărilor de producţie internă s'a mărit cu 80%... • Preţul benzinei se schimbă în fiecare lună, totul depinde de valoarea dolarului... • Mineriadele au făcut pagube de 800 milioane lei, în porocesul lui M. Cozma au fost audiaţi 350 de martori... • Cristoiu s'a dat de partea lui C.V. Tudor, care acum e doar *"un critic mai mult sau mai puţin drept"*... • Înmatricularea unei societăţi comerciale cu un capital de 10 milioane lei costă 371.000 lei... • Sute de mii de porci mor de foame în crescătoriile de stat pentrucă nu mai există grâne, la fel se'ntâmplă şi cu păsările... • Mare parte din consilierii D-lui Constantinescu şi-au făcut studiile în Statele Unite... • Casa de Economie şi Consemnaţiuni (CEC) a majorat la 105% dobânda pentru depozite.

IN MEMORIAM!

DUMITRU GROZA

1913 - 1997

În dimineaţa zilei de 28 Februarie 1997, flacăra unei torţe vii, s'a stins. Inima celui care şi-a pecetluit crezul în dreptatea luptei lui cu propria-i viaţă, a încetat să mai bată, la semnul nevăzut al morţii, care l-a găsit în pustiul unei cămăruţe de bloc, în localitatea Hunedoara, unde îşi trăia greul bătrâneţii, lipsit de ceea ce este atât de esenţial vieţii, lumina ochilor.

Dar să păşim pe margine de proaspăt mormânt şi să descifrăm tainele vieţii ce a fost.

A văzut lumnina zilei la 5 Decembrie 1913 pe un segment curat de plai românesc în localitatea Cugir jud. Alba, fiind al 5-lea născut în casa lui Ioan şi Salomeia, oameni nevoiaşi ale căror rosturi de viaţă erau agricultura şi cărora Dumnezeu le-a dăruit opt copii, din care patru au murit după războiul mondial, ca urmare a lipsurilor şi mizeriei. Îmi amintesc după cum singur rostea: *"era mic şi sărăcia domnea în casa noastră. Plângeam de foame şi o rugam pe mama să-mi dea o coajă de pâine. - N'am odorul meu; atunci un pic de lapte. - N'am nici lapte, şi lacrimile mamei îmi curgeau pe creştet. Şi îngenuncheaţi în faţa icoanei celei Prea Sfinte, ne rugam să ne ajute"*.

În 1921, ajuns la vârsta de şcoală, umează şcoala primară din localitate iar din 1927, Şcoala Industrială ce funcţiona pe lângă fabrica *"Uzina Mecanică Cugir"*, la absolvirea căreia a fost angajat ca desenator tehnic la aceasta.

Criza economică declanşată în primăvara anului 1932, închide porţile fabricii şi după multe încercări în a găsi de lucru, ajunge la Bucureşti; reproducem astfel fragmentul de viaţă descris de cel dispărut: *"Umblând pe stradă, flămând cu disperarea în suflet, necunoscând pe nimeni, am fost surprins de cântecul unor tineri care, încolonaţi, mergeau pe şoseaua Ştefan cel Mare spre Obor, întonând: "Vrem dreptate, pâine, pace / Pentru neamul românesc". Era exact ce simţeam şi căutam şi eu. Şi atras parcă de o putere m'am trezit ataşat lor, ajungând astfel în strada Ţepeş Vodă, la sediul Gărzii de Fier al Sectorului 2 Negru. Sub privirile mirate ale tuturor, un tânăr frumos, cu ochii albaştri, comandantul coloanei s'a apropiat de mine şi cu un glas cald m'a întrebat: - Ce-i cu dumneata? De ce ai venit cu noi? M'am prezentat cine sunt, de unde viu şi ce vreau, replicând: Aţi cântat ceea ce vreau şi eu. Simţeam căldura dragostei lor şi din clipa aceea am rămas împreună cu ei. Îmi dădeam seama că nu mai sunt singur în Bucureşti şi în lume. Tânărul care mi-a vorbit era Ing. Serafim Aurel, şeful Sectorului 2 Negru care, privindu-mă insistent, mi-a zis: rămâi cu noi. Acesta a fost primul pas făcut în Legiune. De atunci drumul meu prin viaţă a fost aidoma unui tren, în care am urcat şi care mergea cu o viteză fantastică, şi din care n'am mai coborît cu toate că ştiam dintru început riscurile şi ororile ce mă pândeau clipă de clipă, pas cu pas.*

Astfel, încă din 1933 după desfiinţarea ilegală a Gărzii de Fier, fără să comit vreun act împotriva Legii, am fost arestat pentru prima dată şi în beciurile Prefecturii Poliţiei din Bucureşti, am suferit primele suplicii. Au urmat apoi închisorile: Văcăreşti, Jilava, Chişinău, urmele suferinţelor îndurate rămânând pe trupul meu, ele putând fi văzute şi azi, pe mâini, pe spate, pe fese, pe tălpi şi degetele dela mâni, torturile îndurate nelipsindumi de suferinţă nici limba, ce mi-a fost impunsă cu ace. Era crudul experiment cunoscut atunci de "experimentul Groza-Iordache Nicoară".

Şi în drumul acestui tren, relev momentele cele mai semnificative şi mai relevante. Am fost permanent angajat cu toată fiinţa şi răspunderea morală, în activitatea legionară. În taberele de muncă dela Casa Verde, Cărămidăria Giuleşti, Biserica Plumbuita şi Mărcuţa. La Tămăşeşti şi Strei, jud. Hunedoara, în campaniile electorale din Jud. Ilfov, Dâmboviţa, Buzău şi Capitală.

În urma acestor activităţi şi prin clasificările speciale ce se făceau de către Conducerea Mişcării Legionare, am fost numit "Şef al Garnizoanei Muncitoreşti Bucureşti", iar în 1938, ca urmare a ierarhiei stabilite de ing. Ghe. Clime, Comandant al Corpului Muncitoresc Legionar, după arestarea acestuia, i-am succedat la conducerea acestui corp.

La 13 Ianuarie 1938, cu ocazia comemorării unui an dela martiriul lui I. Moţa şi Vasile Marin, Căpitanul a înfiinţat "Corpul Moţa-Marin" sub conducerea lui Alecu Cantacuzino, cu deviza "Gata de Moarte", în care am fost cooptat alături de Iordache Nicoară, Victor Dragomirescu, Toma Simion, Alexandru Pavelescu, Iuliu Susman, Mihail Vârfureanu şi Alexandru Moraru cu limitarea acestui corp de elită, la zece mii.

La 3 Septembrie 1940 am condus acţiunea dela Palatul Regal, care continuată cu manifestaţiile dela 4 Septembrie, au determinat abdicarea regelui Carol al II-lea.

După instaurarea Statului Naţional Legionar la 6 Septembrie 1940, am continuat activitatea în calitate de comandant al C.M.L. iar după 23 Ianuarie 1941, forţat de acuzaţiile calomnioase şi tendenţioase ce mi se aduceau, că am organizat şi declanşat rebeliunea din ordinul Moscovei, la ordinul lui Horia Sima m'am refugiat în Germania unde alături de alţi camarazi, am fost internat în lagărele dela Buchenwald şi Dacau, fiind eliberaţi de Nemţi după 23 August 1944. Ca şi alţii, am luat drumul spre Italia, de unde în 1945, toamna, m'am reîntors în ţară. La 15 Mai 1948 am fost arestat de Securitate, începând calvarul unui lung şir de anchete la Ministerul de Interne, Calea Rahova, Uranus, Malmaison, în urma cărora fără a fi judecat şi condamnat, am fost depus la Jilava, unde mai multe luni am stat în "celula zero" a condamnaţilor la moarte. În Octombrie 1950 am fost transferat la Aiud, unde am stat cu unele intermitenţe până în 1964, la 30 August fiind asemeni altora eliberat în baza decretului 176. În închisoarea Aiud mi s'a administrat un regim aspru de izolare, aproape zece ani stând singur în celula Zarca. După eliberare mi s'a stabilit domiciliu obligatoriu la Hunedoara, unde am fost angajat la Combinatul Siderurgic, până la pensionare.

O succintă incursiune în viaţa omului de înaltă conştiinţă şi ţinută morală *"Dumitru Groza"* pe care am avut prilejul să-l cunosc şi să-i fiu aproape vreme de mai mulţi ani după Decembrie 1989. A păşit în eternitate în tăcere, aşa după cum şi-a trăit propriai suferinţă şi cu seninătate, după cum i-a fost sufletul.

Fie-i ţărâna uşoară!

Mircea TARCEA

EDITORIALE

Dl. Tudor Murgoci

P.O. ROCKTON ONT., CANADA L0R 1X0

Puteţi procura dela adresa de mai sus, următoarele cărţi:

DIN ŢARA LUI CAIN - de D.PHILLIP memoria golgotei personale	$ 20.00	ISTORIA UNIVERSALĂ MODERNĂ (1789-1919) de N.CIACHIR	$ 20.00
POEZII DIN ÎNCHISORI culegere de Zahu PANĂ	$ 20.00	MARILE PUTERI ŞI ROMÂNIA (1856-1947) de Prof. Nicolae CIACHIR	$ 20.00
CU ACUL PE SĂPUN poezii de Zahu PANĂ	$ 18.00	MEDITAŢII ŞI MĂRTURISIRE de Ilie OLTEANU	$ 5.00
JURNALUL FERICIRII de N.STEIHARDT	$ 20.00	CETĂŢI SFĂRÂMATE schiţe şi nuvele de N.NOVAC	$ 7.00
DIN LUPTELE TINERETULUI ROMÂN (1919-1939) culegere de texte	$ 20.00	AMINTIRI DIN ÎNCHISOARE de Nicolae DIMA	$ 15.00
NĂZUINŢI ŞI DEZNĂDEJDI de Petru GHEORGHEONI	$ 10.00	SÂNGELE TEMNIŢEI şi POEME de Radu GYR	$ 15.00
O JUMĂTATE DE VEAC (1941-1991) de A.NEGOESCU	$ 7.00	POEZII ALESE şi ŞOIMI PESTE PRĂPASTIE deNichiforCRAINIC	$ 15.00
DINCOLO DE ABJECŢIE de Radu. N.CISMĂŞEANU	$ 5.00	PĂDUREA DELA TÂNCĂBEŞTI poem Ion ŢOLESCU	$ 5.00
CĂRUŢA CU SCÂNDURI de Marcel PETRIŞOR	$ 5.00	POEZII PENTRU COPII de Florica BAŢU	$ 8.00
PASĂREA CU ŞAPTE ARIPI poeme Tanka de D.ICHIM	$ 10.00	POEMELE NEMURIRII de Vasile MILITARU	$ 18.00
FÂNTÂNA LUMINII poezii de Dumitru ICHIM	$ 7.00	VORBE CU TÂLC de Vasile MILITARU	$ 5.00
RĂZBUNĂRI CELEBRE dela Stalin la Cain de Prof. Nicolae CIACHIR	$ 10.00	PEISAJ LĂUNTRIC poezii de Demostene ANDRONESCU	$5.00
DIN ISTORIA BUCOVINEI (1775-1944) de Prof. Nicolae CIACHIR	$ 10.00	CULORI DIN CURCUBEU poezii de Petre PREDESCU	$ 5.00
BASARABIA SUB STĂPÂNIRE STRĂINĂ de Prof.Nicolae CIACHIR	$ 10.00	LA PORŢILE DISPERĂRII de Florica BAŢU-ICHIM	$ 7.00

La fiecare comandă se adaugă costul expediţiei

ROMÂNII CARE ÎŞI RISCĂ VIEŢILE LA PORŢILE ORIENTULUI

Marius CĂRBUNESCU

Consulatul General al României la Istambul se confruntă cu mari probleme privind asigurarea securităţii Românilor care merg în Turcia visând la un câştig mai bun şi o viaţă normală, condiţii pe care nu şi le pot asigura în România. Pornind dela această dureroasă realitate am stat de vorbă cu consulul general al României la Istambul, Dl. Nicolae Irinoiu.

Consulatul General dela Istambul este cel mai vechi din cele pe care le deţine România în străinătate. Aflat pe strada Siraselvirel Cadesi din cartierul Taxim, clădirea consulatului a aparţinut ilustrei Romance Marta Bibescu, fiind donat ulterior statului român pentru ambasadă. Clădirea a fost construită în stilul caselor bucureştene din secolul trecut şi contrastează evident cu elementele arhitecturale din jur. După 1989 au fost înfiinţate încă două consulate onorifice ale României la Edirne şi Izmir.

Chiar şi în aceste condiţii, consulatele româneşti cu greu fac faţă celor 700 mii de Români care anual vizitează Turcia.

O problemă deosebită ridică Românii care pe perioada vizei, dar mai ales după cele două luni cât este valabilă, încearcă să se angajeze în diferite activităţi, în mod ilegal. Munca la negru se dezvoltă deoarece autorităţile turce nu acceptă obţinerea unui contract de muncă legal fără a deţine cetăţenia turcă. Mirajul unui câştig mai uşor pentru cei aproximativ 5.000 de Români care muncesc ilegal în Turcia crează o serie de dificultăţi consulatului român. Patronii turci, cu care se ajunge la o convenţie de lucru, încearcă să exploateze la sânge munca salariată a Românilor pe bază de şantaj. Mulţi Români intră pe mâna unor antreprenori neloiali, care le ridică paşapoartele fără a le înapoia la plecare şi uneori fără a le oferi banii cuveniţi, ceea ce face ca persoanele respective să ajungă în situaţia de a nu-şi putea plăti nici măcar drumul de întoarcere în România. Poliţia arestează străinii fără paşaport găsiţi pe stradă şi-i aduce la consulat în postura de persoane care trebue expulzate. Fără bani, după o muncă de trei-patru luni, situaţia acestor oameni este cu totul disperată. Conform datelor deţinute de poliţia turcă, anual se înregistrează aproximativ 4.500 cazuri de expulzări ale unor Români din Turcia. Există şi Români care au venit cu ani în urmă în Turcia, s'au căsătorit, au neglijat problema statutului lor juridic şi în momentul în care trebue să se întoarcă acasă nu mai au documentul de călătorie.

Cazurile care dau cea mai mare bătaie de cap Consulatului General al României la Istanbul sunt cele în care Românii lucrează în condiţii de insecuritate, pe schele insuficient asigurate. Anual se înregistrează cel puţin 40 de decese ale unor Români, cele mai multe în timpul executării unor munci în construcţii. Patronii turci care au angajat Români ce au ajuns victimele accidentelor de muncă, nu se obligă să plătească cel puţin transportul cadavrului în România, care costă peste 1.600 dolari. În general, Românii care lucrează în Turcia reuşesc să câştige 15 dolari pe zi, ceea ce reprezintă bani de buzunar netaxabili. În comparaţie cu un Român care câştigă la nivelul a 250-300 dolari pe lună în Turcia, pentru aceeaşi muncă un Turc este plătit cel puţin dublu, respectiv 500-700 dolari. După părerea consulului României, comerţul cu geamantane care se ridică la două-trei milioane dolari pe an este mai sigur şi de preferat unei munci pe şantier, unde eşti expus de cele mai multe ori unor riscuri inimaginabile.

Unul dintre cele mai cutremurătoare cazuri de deces este cel al unei familii de Români, soţ şi soţie, care mânaţi de condiţiile grele de viaţă s'au angajat pe un şantier de construcţii în Turcia. După o muncă de câteva luni, amândoi au fost găsiţi morţi în subsolul şantierului. Funcţionarii şantierului au luat legătură cu băiatul acestei familii, care lucrează la Cernavoda şi l-au convins că e bine să strângă banii necesari, peste 3.000 de dolari, ca să-şi aducă părinţii acasă. În momentul în care am stat de vorbă cu consulul, după două luni dela petrecerea acestei tragedii, nu se primise dela autorităţile turceşti nici un răspuns oficial privind cauza morţii. Supoziţia rudelor de acasă este că patronul turc a preferat să-i lichideze pe cei doi Români în loc să-i plătească. Din anumite motive, consulul Nicolae Irinoiu a ţinut să nu facă cunoscute numele lor.

Un alt caz este cel al uni Turc omorît de trei Români. La plecare Românii au vrut să-i dea o lecţie şefului şantierului, pentrucă în timpul perioadei de lucru s'a purtat urît cu ei. Din păcate lecţia a depăşit limitele, pentrucă l-au legat, l-au acoperit cu o saltea şi s'a asfixiat. În prezent vinovaţii se află în închisorile turceşti. Dl. Irinoiu a ţinut să ne comunice şi o veste bună pentru rudele cetăţenilor români aflaţi în închisorile turceşti. Recent s'a semnat un acord de schimb al deţinuţilor români şi turci, urmând ca cei condamnaţi să-şi execute pedepsele în propria ţară.

Când s'au deschis graniţele României, după 1990, prima profesie care a avut sorţi de izbândă în Turcia a fost prostituţia. Apoi au venit foarte mulţi Români care s'au angajat în servicii, ca ulterior activităţile să se extindă în construcţii. În Turcia există o adevărată efervescenţă în domeniul construcţiilor civile. Există zone, chiar în Istanbul, unde se construiesc cartiere întregi din temelii. Revenind la practicarea prostituţiei în Turcia, ea porneşte dela faptul că în România s'a creat o reţea de *"peşti"* care racolează tinere şi le vinde pe piaţa turcească. Au fost cazuri când din astfel de *"activităţi"* s'a ajuns până la dispariţia unor fete. În cadrul unei astfel de reţele, circulaţia fetelor din România spre Turcia se face, de cele mai multe ori, pa baza unor aranjamente murdare. Fetelor li se ia paşaportul la sosire, nu au voie să se mişte şi nu au legături cu lumea exterioară. În ultima vreme piaţa turcă a prostituţiei a fost invadată de tinere din fosta Uniune Sovietică. Pentrucă Româncele au venit primele în Turcia, în concepţia localnicilor toate prostituatele de origine străină sunt asociate Româncelor. Presa turcă consacră spaţii largi acestei teme. Deşi consulatul, cu ajutorul poliţiei turce, reuşeşte să curme prezenţa unora din fete pe piaţa turcă, în România ele îşi fac un nou paşaport cu care se întorc. Există şi cazuri în care sunt expulzate până în Bulgaria şi se întorc, găsind alte forme de a intra ilegal în Turcia.

ROMÂNIA - ÎNCOTRO ?

PARTEA A III-A

- Un semnal de alarmă -

Aurel S. MARINESCU

În două articole anterioare *"România încotro"* mă ocupam de noile aspecte ivite în societatea românească post-ceauşistă, în aşa-numita *"epocă de tranziţie"* dela comunismul dur cu 7 ani de criptocomunism la celălalt sistem, democraţia cu economie de piaţă.

În această a 3-a parte a articolului, vom semnala alte câteva aspecte: prostituţia, problema mafiotă a *"înfierilor de copii"* - ceea ce până acum a dat naştere la câteva scandaluri internaţionale şi *"refugiaţii străini pe teritoriul românesc"*.

De netăgăduit că, cea mai veche profesiune este prostituţia, numai că ea, azi, în România este un fenomen care atinge un înalt nivel, niciodată atins în trecut. În România dinainte de război, tinerele române niciodată nu au fost în situaţia de a se prostitua din cauza sărăciei şi a mizeriei. Aproape săptămânal în presa dinţară se scriu articole zguduitoare despre această dramă socială. Nu de mult s'a scris despre reţeaua, bine organizată, care trece tinere române peste graniţele iugoslave, macedonene şi greceşti. Acolo, în Grecia, proxeneţii greci plătesc 1000 DM pentru fiecare fată. Ele provin din multe judeţe ale ţării şi nu de puţine ori din familii de oameni cumsecade. Nu se cunosc locurile unde ele sunt sechestrate şi nici unde sunt plasate. Se pare că finala destinaţie sunt oraşele greceşti, Cipru şi ţările din Orientul Mijlociu. Istanbulul este o uriaşă piaţă de desfacere a *"cărnii vii"* timp în care România a devenit mai puţin o ţară de tranziţie, cât mai mult, o sursă a candidatelor la prostituţie.

Fraza *"am fost la Turci"* este rostită azi, foarte des de multe fete române dintre care unele minore. Condiţiile economico-sociale fac ca unele să ajungă la Istanbul, pe cont propriu pentru câteva luni, pentru eleve, în vacanţa dela şcoală cu scopul de a face ceva bani spre a cumpăra obiecte de îmbrăcăminte. Altele sunt racolate de profesionişti, transportate cu paşapoarte false şi odată ajunse la Istanbul, sechestrate prin păstrarea paşapoartelor de către *"peştele"* care le exploatează sub o atentă supraveghere.

Dar nu puţine sunt transportate clandestin de şoferi turci de mari camioane. Aşa se face că numai în Istanbul sunt câteva mii de Românce între 15-30 de ani, cu paşapoarte în general false, care se prostituează. Nimeni nu cunoaşte cifra exactă; ceea ce se ştie este că la Constanţa şi în oarşele Dunării maritime sunt reţele bine organizate în stil mafiot care *"lucrează"* extrem de eficient cu conecţii mafiote din Ucraina, Rusia, Republica Moldova, reţele extrem de eficiente care au legături până în Orientul Mijlociu şi cu câştiguri fabuloase.

Vremea când Românce tinere erau răpite şi duse cu forţa în haremurile sultanilor turci a trecut. Azi tinerele, cu miile, merg la Turci de bună voie, nu în haremuri, ci în mizere case de toleranţă şi hoteluri şi sfârşesc în mare parte din cazuri, bolnave în spitale sau în aresturile poliţiei. De exemplu, în 1995, poliţia turcă, într'o acţiune de identificare şi expulzare a celor ce practică ilegal prostituţia, a extrădat 1.400 de prostituate române, numai că ele nu doreau întoarcerea în ţară şi multe au forţat apoi trecerea frontierei bulgaro-turce obligând poliţia bulgară să le predea la Giurgiu autorităţilor româneşti.

La baza acestui fenomen este starea economică mizerabilă pe care a oferit-o poporului român dezastruoasa guvernare Iliescu-Văcăroiu şi în special tineretului român, care este lipsit de orice perspectivă. În ţară, proxeneţii autohtoni vând unii altora fetele cu 350.000 lei una; cu creşterea preţurilor, probabil că şi această sumă a crescut.

Noua conducere a ţării are datoria să dezbată cât mai urgent, şi, de asemenea opinia publică, acest fenomen ca şi celelalte: traficul, creierea pieţii şi desfacerea drogurilor, exodul clandestin al tineretului, prezenţa *"refugiaţilor străini în România"* ş.a.

Dar starea economică dezastruoasă din ţară are şi alte consecinţe. România este azi pe primul loc la mortalitatea provenită de bolile de inimă în Europa, căci alimentaţia şi nivelul de trai constituie o primă cauză. Sărăcia şi şomajul au făcut ca în anul 1996 peste 300 de copii minori să fie tâlhăriţi, ziua.

Dar un alt fenomen social de uriaşe proporţii cu ramificaţii internaţionale şi cu corolarul lui - imaginea negativă a României în lume - îl constituie abandonarea copiilor şi vânzarea lor, prin adopţie de către familii străine. Aceste activităţi, de curând au fost în centrul atenţiei publice, când ministrul de justiţie a decis verificarea dosarelor de adoptare internaţională a copiilor din România şi când s'a constatat (numai cu această ocazie) că 248 de dosare au dispărut. Câte ceva s'a mai aflat. Astfel avocatul italian Serafino Pasquale avea organizată încă din 1990 o echipă compusă din nepotul său din România (cu acelaşi nume), o Italiancă şi o întreagă reţea autohtonă de doctori, avocaţi, magistraţi din Giurgiu şi Bucureşti. Italianul frecventa cu regularitate ţara şi a stabilit *"relaţii trainice"* în vederea adoptării de copii de către familii italiene. Cazul a ajuns până la Preşedintele Italiei, Oscar Luigi Scalfano. Se ştie că familia italiană plătea 25.000 dolari de copil, în timp ce Pasquale plătea avocatului român 500 de dolari, părinţilor copilului dat spre înfiere 500.000 lei, şi pentru întreţinerea copilului până la plecare încă 100 de dolari. Se vorbeşte de mii de dolari şi zeci de copii; dansul cifrelor este ameţitor: pentru 6 copii 24.000 dolari, 4 copii 8.000 dolari, 4.000 dolari pentru 2 copii; o doctoriţă din Giurgiu, intermediară la adopţii ilegale, falsuri în înscrisuri oficiale, 26.000 dolari pentru 11 copii, plus televizoare şi alte bunuri electrocasnice, adeverinţe necesare 100 dolari de bucată, anchete sociale între 3-10.000 dolari, etc. etc. Problema este de ce abandonarea copiilor la orfelinate sau vinderea lor a devenit un fenomen frecvent. Să-ţi vinzi propriul copil? Nu oare cauza este tot sărăcia gravă ce creează neputinţa de a-l creşte şi educa, ce conduce la salvarea lui prin astfel de acţiuni dureroase?

"Refugiaţii străini" din România constituie una din cele mai spinoase probleme cu care se confundă azi România. Cel mai mult, dau de lucru poliţiştilor români - Arabii. În anul 1997, un număr de 99 dintre ei au fost implicaţi în trafic de droguri. Zona Grozăveşti este şi azi raiul *"infracţional al Arabilor studenţi de profesie"* şi *"refugiaţi de circumstanţă"* în România. Evaziuni fiscale, comerţ fără autorizaţie, monedă falsă, toate sunt apanajul acestui gen de *"refugiaţi"* în România. La Bucureşti există SIRDO (Societatea Independentă Română a Drepturilor Omului) care oferă lunar 465.000 lei, sumă de care beneficiază cei ce depun cereri pentru acordarea azilului politic în România... Şi astfel drojdia ţărilor arabe şi asiatice, cu bani româneşti şi minţind prezentându-se victime persecutate în propria ţară, îşi fac de cap în România.

ROMFEST '98

-Cuget şi Simţire Românească-

Comitetul Internaţional Romfest, întrunit pe data de 5 Aprilie 1997 la New York, a hotărît ca Sesiunea a 6-a "Romfest '98", să aibă loc în România în toamna anului 1998.

Data şi localitatea se vor anunţa ulterior.

Preşedinte,
Pr.Gh.Calciu

Secretar,
Mihaela Moisin

ŞTIRI DIN ŢARĂ

Din 30 în 30 de zile

ILICI ILIESCU ÎŞI CÂRPEŞTE TRECUTUL

KeGeB-Iliescu a trimis scrisori de mulţumire liderilor ce au ajutat România; actualul senator cu imunitate şi fost preşedinte vrea să lase impresia că ajutorul primit s'ar datora drăgălaşei sale personalităţi cu zâmbet de Monalisa, ce-l obligă să poarte izmene roşii ca să nu se deoache.

Depeşele cu *Thank you* şi *Merci beaucoup* vor să ne sugereze cât de mult a fost ajutată România graţie *"Democraţiei Originale"*. Să vedem cât de grele au fost onorurile ce i-au cocoşat spatele şi câte favoruri speciale a obţinut România graţie *"eroului"* revoluţionar din 1989.

Casa Albă i-a acordat o *"Audienţă de lucru"* şi cei doi preşedinţi au stat de vorbă 40 de minute, apoi Dl. Iliescu a luat masa cu vice-preşedintele Al Gore şi s'a plimbat pe culoarele Capitoliului, unde a stat de vorbă cu o duzină de parlamentari. Subliniem că preşedinţii altor ţări foste satelite au vizitat Casa Albă de mai multe ori şi li s'au acordat mai multe onoruri.

În ce priveşte ajutorul economic oferit credibilităţii inspirată de perechea Iliescu-Văcăroiu subliniem că, din toate ţările foste satelite, noi am obţinut cel mai puţin ajutor. În timp ce Ungaria, o ţară mai mică, a primit de şapte ori mai mult sprijin la care adăugăm că băncile internaţionale ne-au suspendat tranşele de împrumut deoarece banii au fost cheltuiţi pentru alte scopuri decât cel pentru care au fost împrumutaţi.

După alegerile din Noembrie, cancelariile din Apus au recunoscut că România a scăpat de un guvern neocomunist şi azi ţara se bucură de o mai bună credibilitate.

Paralel cu închiderea unor industrii falimentare şi tăierea dela rădăcină a corupţiei, s'au anunţat noi investiţii, pentru a pune pe roate viitoarele întreprinderi privatizate.

Dl. Iliescu îşi repetă năravul de a face pe niz-naiul. Înainte de alegeri, scribii cu trandafirii muiaţi în călimară, il prezentau pe Dl. Iliescu o victimă a mineriadelor, iar acum îl măsluiesc ca lider de calibru internaţional, graţie căruia România a fost înundată cu ajutor din străinătate.

E. CONSTANTINESCU A FOST ŢINTA UNUI ATENTAT EŞUAT

Cu ocazia scurtei vizite efectuate în Bulgaria, în ziua de 30 Aprilie, Preşedintele Emil Constantinescu şi omologul său bulgar, Petar Stoianov, au fost ţinta unui atentat. Pe traseul pe care urma să treacă cortegiul prezidenţial a fost descoperit un pachet de 700 g. de exploziv ascuns într'un tablou electric, la ieşirea din aeroport. După părerea experţilor poliţiei bulgare, bomba era foarte puternică şi capabilă să distrugă maşina prezidenţială, cât şi multe clădiri din jur. Se bănuieşte că în spatele acestui atentat ar fi implicate formaţiunile teroriste ale Kurzilor.

•••

SOARTA LUI CEAUŞESCU DECISĂ ÎNTR'O TOALETĂ

Vă aduceţi aminte că'n toiul revoluţiei Generalul Victor Stănculescu, având de ales între a-şi rupe capul sau piciorul, a ales piciorul, pe care l-a cocoloşit în ghips, evitând ordinul de a trage în revoluţionari. Dl. Stănculescu mărturiseşte că el i-a indemnat pe Ceauşeşti să plece din Bucureşti ca să nu fie linşaţi. Între timp cei care luaseră puterea, pentru a fi în siguranţă, au ţinut o *"şedinţă ad-hoc"* într'o toaletă a Ministerului Apărării; acolo s'a decis executarea Ceauşeştilor. Printre cei prezenţi se numără Ion Iliescu şi Petre Roman.

Tot el declară: *"Chemarea minerilor la Bucureşti a fost o idee proastă"*, iar după înlăturarea lui Petre Roman *"mi s'a oferit postul de Premier dar l-am refuzat"*. *"Aş fi acceptat* - a spus Dl. Victor Stănculescu - *dacă Iliescu ar fi promis să se amestece mai puţin în treburile guvernului"*.

•••

CORUPŢIE SAU NEPRICEPERE ?

Ordinul dat de Victor Ciorbea: preşedintele dela CEC, Constantin Teculescu şi vicepreşedinţii Andreescu Constantin şi Raicu Gheorghe au fost puşi pe *"liber"*. Ei au trebuit să părăsească imediat instituţia. Într'o şedinţă fulger: Consiliul de administraţie al companiei Renel l-a *"eliberat"* pe directorul general Dl. Victor Romert.

•••

ŞI PRIMARUL...

Fostul primar al Capitalei este cercetat de IGP. Dl. Halaicu e acuzat de înşelăciune, fals şi uz de fals.

•••

ARMATA LA ÎNĂLŢIME

3% din buget este destinat Ministerului Apărării Naţionale; se subliniază că, corupţia în interiorul instituţiilor militare este nesemnificativă.

•••

PREA MULŢI PROFESORI ?

Se plănuieşte, din motive bugetare, reducerea numărului de profesori dela 460.000 la 401.000. Cei mai mulţi vor fi pensionaţi.

•••

JUDECĂTORI "A LA PCR"

Mariana Stoian, judecătoare şi Rodica Stănescu, avocat, au fost condamnate la şase şi patru ani închisoare. Învinuirile: luare de mită, primire de foloase necuvenite, reţinerea sau distrugerea de înscrisuri, fals intelectual şi participaţie improprie la uz de fals iar avocata, complice, are şi ea un şirag de acuzaţii.

•••

DE PE CULOARELE TRIBUNALELOR...

C.C. Păunescu e sub vizorul autorităţilor, deoarece există bănuiala că a obţinut credite pe căi mai puţin legale; i se întocmesc acte premergătoare începerii acţiunii penale; dar mai înainte de a fi judecat trebue găsit... Răzvan Temeşan; preşedintele băncii Bancorex a fost audiat la centrul Direcţiei de Cercetări Penale... A fost arestată preventiv Carmen Socate partenera lui Ilie Alexandru, ambii implicaţi în afacerea grâului subvenţionat... Sever Mureşan şi Mircea Hossu, mai stau încă în arest prventiv... Dl. Adrian Năstase, prim vicepreşedinte al PDSR, poliţia-i pregăteşte un dosar penal... Miron Mitrea (PDSR) a împrumutat 100 milioane lei pentru a-şi repara casa... Vasile Văcaru are de plătit un împrumut de 7 milioane mărci germane... Viorel Hrebenciuc trebue să explice guvernului amănunte pecuniare... George Danielescu, secretar general al PNL, implicat în Scandalul SAFI, şi-a dat demisia din post şi a fost eliminat din Partid... Viorel Cataramă şi amicii, sunt cercetaţi de Parchetul General, Inspectoratul General al Poliţiei (IGP) şi Comisia de abuzuri, pentru creditele de miliarde de lei luaţi pe termen lung, cu o dobândă mică, cu scopul de a-i investi în *"mici"* afaceri... La Timişoara se odihneşte în închisoare Sirianul Zaher Iskandarani, considerat regele mafiei, contrabandist de clasă olimpică ce a adus pagube statului de peste 1.000 miliarde lei. Z.I. a fost arestat şi eliberat de mai multe ori; acum se anchetează şi cei care l-au achitat... Marcel Avram, German de origină română, organizatorul concertului lui Michael Jackson, a fost arestat în Germania, pentru evaziune fiscală de 8 milioane mărci. În ţară el nu a plătit taxele pentru profiturile culese dela concertul M. Jackson... Şi lista continuă... necazul e că nu avem destule puşcării.

•••

HOŢII, SCANDALURI ŞI SPERANŢE

Câteva titluri din ziarele din Bucureşti 12 Aprilie - *"Veştinaru s'a predat. Licenţe de export falsificate..."*; *"Procurorul Dan Năstruţ a fost arestat pentrucă a luat $1.000 mită..."*; *"Fostul deputat PDSR Ioan Dinis a fost amendat cu 7 milioane lei..."*; *"Un inspector a luat mită de peste 200 milioane lei..."*; *"Afacerea dosarelor arse. Grefiera vrea la închisoare..."* (Probabil ca să nu fie asasinată, n.n.) *"Clubul excrocilor: un inspector al BRD arestat pentru luare de mită..."*; *"Sub bagheta magică a unor foşti activişti ai PCR s'au luat cu japca zeci de imobile evaluate la preţuri ridicole"*; *"Cum se câştigă 20 milioane dolari neimpozabili la un singur concert "non-profit"* (Afacerea Marcel Avram şi concertul lui Michael Jackson, n.n.); *"S.C. Transcom falimentează cu bună ştiinţă de firmele căpuşă ale managerilor"*.

La pagina *"DEZVĂLUIRI"*: *"Dezbinată de infiltrările făcute de fosta Securitate, Diaspora românească solicită accesul la dosarele preoţilor trimişi în străinătate"*.

•••

MĂGUREANU VA TREBUI ANCHETAT

Vinovat de acte contra siguranţei naţionale şi a libertăţilor cetăţeneşti, fostul ofiţer informator al Direcţiei de Informaţii Externe a Securităţii, ajuns prin minciună şeful SRI, va trebui să fie condamnat pentru: crimele din Decembrie 1989; pentru organizarea diversiunii dela Târgu Mureş; aducerea minerilor în primăvara anului 1990 şi Septembrie 1991 la Bucureşti; scandalul interceptării telefoanelor; scandalul Patapievici; răspândirea de documente contrafăcute de agenţii săi provocatori, cu scopul de a submina actualul guvern şi pe Preşedintele Constantinescu; şantajul cu dosarele Securităţii întocmite membrilor parlamentari şi a principalelor personalităţi politice şi publice, precum şi trafic de ţigări şi cafea şi alte ilegalităţi financiare săvârşite în cei 7 ani de zile, în calitate de Director al SRI.

•••

Numai 75 de funcţionari diplomatici şi 25 de ambasadori vor fi rechemaţi.

• • •

Un grup de bancheri japonezi s'au întâlnit cu Preşedintele Constantinescu şi Dl. Mugur Isărescu, guvernatorul BNR. Este vorba de o investiţie de $1,5-3 milioane.

• • •

Universitatea *"Babeş-Bolyai"* va rămâne sub o singură conducere şi va avea două secţii: în limba română şi limba maghiară.

• • •

Se va legifera ca viitoarele sentinţe, în special pentru tineri, să includă prestări de muncă în interesul comunităţii.

• • •

TVR a devenit acţionară la postul de televiziune *"Euronews"*, unde se vor transmite zilnic 30 de minute ştiri din România.

• • •

Avem nevândute (din producţia Iliescu-Văcăroiu) autocamioane în valoare de 100 miliarde lei.

• • •

Ministerul Muncii şi Protecţiei Sociale afirmă: 40% din populaţie trăieşte la limita sărăciei, 7% se află sub pragul de subexistenţă.

• • •

Din cauza reformelor economice, şomajul va creşte dela 7% la 10%.

• • •

Două milioane de oameni muncesc fără forme legale (la negru). Aceştia nu plătesc taxe.

• • •

4.000 de salariaţi dela SNCFR vor fi eliminaţi din serviciu.

• • •

S'au aprobat trei miliarde lei pentru finanţarea centrelor culturale din străinătate.

• • •

Se propune legea prin care se desfiinţează Parchetul General de pe lângă Curtea Supremă de Justiţie.

• • •

Salariul mediu e de $85 şi doar Bulgaria ne întrece în sărăcie, cu un salariu de $45.

• • •

Cuvântul specialiştilor: mai mult de jumătate din numărul tractoarelor şi 83% dintre combine ar trebui aruncate la fier vechi.

• • •

Scumpetea are sens unic: când se urcă dolarul preţurile se măresc, când dolarul scade preţurile rămân aceleaşi. S'a mărit valoarea leului, dar benzina nu s'a ieftinit.

• • •

Se plănuieşte privatizarea telefoanelor şi se promite o investiţie de $6 miliarde.

• • •

Casele de amanet preferă garanţii în aur.

• • •

Până'n prezent, 97% din investiţiile străine sunt modeste.

• • •

Automobilele Dacia s'au ieftinit! Le poţi cumpăra, in funcţie de model, cu 25-30 milioane lei.

• • •

Regia Autonomă a Huilei va reduce privilegiile extra acordate minerilor de Dl. Iliescu. Ei sunt mai bine plătiţi decât un ministru. Acum li se garantează salariile.

• • •

Fostul primar al Capitalei este cercetat de IGP. Dl. Halaicu e acuzat de înşelăciune, fals şi uz de fals.

• • •

Japonia ne-a oferit un echipament audio-video de $500.000, ce va servi la promovarea imaginei României.

• • •

Tinerii fără venituri şi absolvenţi de bacalaureat din Republica Moldova vor putea studia pe gratis cursurile de Management Turistic *"Eden"* în România.

• • •

S'au semnalat dela începutul anului 700 de cazuri de trichineloză, care se transmite prin carnea de porc infectată.

• • •

Inflaţia pe primul trimestru - 78,5%.

• • •

Bucovinenii vin în România şi cumpără haine şi încălţăminte, apoi se întorc şi le vând în Galiţia. Mulţi pleacă în Germania sau Grecia, ca să găsească lucru.

• • •

Secţia Parchetului Militar va verifica veniturile unor ofiţeri care şi-au construit vile. Vor fi *"întrebaţi"* şi unii prefecţi, şefi de poliţie, magistraţi etc.

• • •

Datorită concurenţei, în Bucureşti s'a ieftinit pâinea: dela 11-13.000 lei la 1.000 lei bucata.

• • •

Fostul şef al Securităţii ceauşiste, Iulian Vlad, locuieşte în aceeasi vila din patrimoniul protocolului de stat.

• • •

În Cernăuţi salariaţii întreprinderilor de stat lucrează fără plată.

• • •

Peste 80 de morminte dintr'un cimitir din Cluj au fost devastate. Poliţiştii cred că-i vorba de un grup satanist.

• • •

DIN CELE TREI COLȚURI ALE LUMII

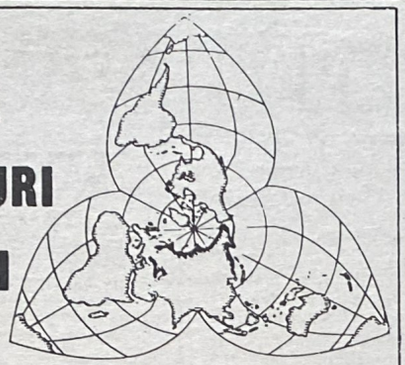

Rubrică întocmită de Dan PĂSTOREL

PACEA, NETANYAHU ŞI SCANDALUL

Procesul de pace israelo-palestinian a fost total întrerupt odată cu începerea construirii a 6.500 de apartamente pentru noi coloniști evrei în zona Ierusalimului de Est. După cum se știe, această acțiune ordonată de Primul-ministru Netanyahu a fost urmată de proteste violente ale Palestinienilor, care au dus la ciocniri sângeroase între aceştia şi poliția israeliană, mai ales la Hebron şi la periferia Betleemului. Palestinienii s'au simțit frustrați de faptul că nu au fost consultați în această problemă importantă în privința viitorului Ierusalimului, conform acordului de pace semnat de precedentul guvern israelian şi conducerea palestiniană. Estul Ierusalimului, ca şi Malul de Vest, a fost cucerit dela Iordania în 1967 şi ocuparea acestora a fost condamnată de o serie de rezoluții ale Consiliului de Securitate, care nu recunoaşte aceste anexări. Iordania a renunțat la revendicarea acestor teritorii în favoarea Palestinienilor. Aceştia doresc ca o mică parte a acestei zone de Est a Ierusalimului, care este locuită exclusiv de Arabi să le fie returnată pentru a reprezenta capitala micului stat palestinian. Netanyahu a procedat acum ca şi în problema tunelului care a fost deschis în zona arabă fără a consulta partea palestiniană. Atunci ciocnirile care au urmat au fost şi mai sângeroase. Arafat a condiționat reluarea convorbirilor de pace de oprirea acțiunii de construcție din Ierusalim. Primul-ministru israelian nu s'a lăsat înduplecat nici de Președintele Clinton, după întâlnirea celor doi dela Washington. Denis Ross a fost trimis să încerce să urnească din nou înghețatul proces de pace, dar pentru Arabi, Washingtonul începe să-şi piardă credibilitatea ca mediator neutru, din moment ce în de curs de o săptămână a oprit prin veto, împotriva tuturor celorlalți membri, o rezoluție de condamnare a Israelului de către Consiliul de Securitate, pentru începerea construcțiilor în Ierusalimul de Est. Opinia mondială a fost înfățişată însă când aceeaşi rezoluție a fost votată de Adunarea Generală în majoritate, cu numai două voturi contra, Statele Unite şi Israelul. Din nou, pe data de 25 Aprilie, Marea Adunare a votat o rezoluție prin care cere oprirea lucrărilor de construcție în Ierusalimul de Est. Au votat pentru rezoluție 134 de țări, 11 s'au reținut, iar contra au votat numai Statele Unite, Israelul şi Micronezia. Votul Adunării Generale are însă numai o valoare formală, dar a arătat din nou opoziția internațională împotriva politicii lui Netanyahu şi a Administrației Clinton, care a dus o campanie de a ține în afară Națiunile Unite în problemele israelo-palestiniene.

În această atmosferă de tensiune israelo-palestiniană declanşată de Netanyahu, a apărut şi o adevărată stare de criză a guvernului israelian, odată cu scandalul izbucnit în urma aşa-zisei *"Afaceri Bar-On"*. Acest scandal a fost declanşat după ce pe data de 22 Ianuarie reportera Ayala Hasson a apărut la televiziune, susținând că avocatul Roni Bar-On a fost numit Procuror General de primul-ministru Netanyahu, în urma unei înțelegeri secrete a acestuia cu Aryeh Deri, liderul partidului ultra-ortodox Shas, care este un membru cheie al guvernului de coaliție. În schimb Shas urma să voteze pentru propunerea primului-ministru de retragere din Hebron în guvern şi în parlament, unde acest partid deține zece locuri. În caz contrar, partidul Shas, prin votul său (10 în Knesset) urma să participe la răsturnarea guvernului. De menționat că Knessetul (parlamentul) are 120 de locuri, iar partidul Likud al lui Netanyahu deține cu ajutorul coaliției 68 de voturi. În schimbul acestei numiri, Bar-On urma să muşamalizeze procesul în care Deri este implicat de trei ani, pentru acuzația de mituire şi fraudă. După două zile dela numire Bar-On şi-a înaintat demisia în urma criticilor, că nu are calificarea pentru acest post. În locul lui a fost numit Elyakim Rubinstein.

Poliția a început o minuțioasă culegere de probe, care a durat trei luni şi astfel a prezentat pe data de 16 Aprilie procurorilor guvernamentali un raport de 955 de pagini. În concluziile raportului, Poliția a recomandat să fie aduse acuzații împotriva primului-ministru Netanyahu, a lui Aryeh Deri, a Ministrului de Justiție Tzahi Hanegbi şi a lui Avigador Lieberman, Directorul General al lui Netanyahu.

Şeful Poliției Assaf Hefetz a declarat că recomandările în ce privește Benjamin Netanyahu sunt mai puțin severe, dar *"în principiu este evidentă să se aducă acuzația împotriva primului-ministru de fraudă şi abuz de încredere."*

Pe data de 20 Aprilie Procurorul General Elyachim Rubinstein şi Procurorul de Stat Edna Arbel şi-au făcut cunoscut raportul. În privința primului-ministru Benjamin Netanyahu ei au considerat că nu există suficientă evidență pentru acuzație, dar totuşi ei conclud că *"există o palpabilă suspiciune că el a propus cabinetului numirea procurorului Bar-On în poziția de Procuror General, numai - sau mai ales - pentru a satisface pe membrul parlamentului Deri, în ciuda prevenirilor, sau închizând ochii în privința existenței unei legături ilegale între Deri şi Bar-On."* Procurorii au anunțat clasarea cazului în privința Ministrului Justiției Tzahi Hanegbi, dar vor studia în continuare cazul lui Avigdor Liberman, consilierul politic al primului-ministru, care după reporterii televiziunii ar fi condus negocierile între Netanyahu şi Deri pentru numirea lui Bar-On. Procurorii şi-au arătat intenția să acuze pe Aryeh Deri de fraudă, constrângere şi obstrucționare a justiției.

Opozitia laburistă, care dela începutul scandalului a cerut demisia primului-ministru, şi-a reînnoit cererea. Fostul prim-ministru Shimon Peres a declarat: *"În opinia mea, pentru binele țării, pentru lege şi pentru respectul țării noastre, Primul-ministru ar trebui să demisioneze şi să ceară noi alegeri"*. Se poate reaminti că anul trecut Shimon Peres, care a încheiat tratatul de pace cu Palestinienii, a fost înlăturat dela putere cu numai o diferență de 30.000 de voturi. Se consideră de mulți israelieni că raportul procurorilor a făcut un portret deloc măgulitor al primului-ministru, care în cea mai favorabilă interpretare apare sau neexperimentat sau prea ocupat ca să vadă că un politician certat cu legea l-a manipulat, ca să pună un avocat de mâna a doua în poziția de Procuror General, pentru scopuri personale. Presa, care ca şi televiziunea a adus în permanență problema scandalului, a criticat pe primul-ministru. Astfel Nahum Barnea, în popularul ziar Yediot Ahronot, scrie: *"Bibi (Netanyahu) aşa cum apare din această poveste nu este un inculpat criminal; el este incapabil să înțeleagă, neexperimentat, aşa cum îl descrie Rubinstein. Pe scurt un şarlatan"*. În alte ziare se remarcă că primul-ministru şi-a pierdut credibilitatea.

Netanyahu a apărut la televiziune după comunicarea raportului procurorilor şi conform obiceiului atacând vehement pe cei pe care îi crede dușmani ideologici, care vor să răstoarne guvernul său. Aceştia sunt nu numai mediile de informație, dar chiar parlamentul, poliția şi chiar militari. *"Atacurile împotriva mea au un singur scop: sunt o încercare de a răsturna guvernul din cauza unui dezacord fundamental al rivalilor noştri cu drumul nostru. Ei nu pot accepta viguroasele noastre obiecții împotriva unui stat palestinian. Ei refuză să se impace cu faptul că noi păstrăm Înălțimile Golan"*.

Rezultatul scandalului a dus şi la o nedorită ascuțire a rivalității dintre Evreii Sefarzi (Orientali) şi Aşkenazi (Europeni). Sefarzii s'au considerat întotdeauna discriminați de elita Evreilor europeni formată de Aşkenazi. Faptul că din Cei Patru Mușchetari a fost găsit vinovat numai Deri care este Sefard, a dus la o mare demonstrație a partizanilor săi, peste 10.000 adunați pe un stadion care consideră că el a fost făcut țapul ispăşitor al acestui scandal. Deri a spus că decizia de a-l acuza este o conspirație împotriva partidului său, care a câştigat în popularitate. El a calificat Sionismul ca *"o mişcare eretică, o mişcare laică, care vrea să creeze un nou Iudaism"*. Este posibil ca partidul Shas să părăsească coaliția guvernamentală, ceea ce poate duce la răsturnarea guvernului şi la noi alegeri, având în vedere că acest partid deține 10 voturi în Knesset. De notat că atât Ministrul de Externe David Levy cât şi Ministrul Apărării Itzahak Mordekai sunt Sefarzi.

Partidul Meretz care a fost în coaliție cu partidul Laburist a cerut Curții Supreme să acuze atât pe Netanyahu cât şi pe Ministrul de Justiție Hanegbi căruia i s'a clasat cazul.

VICTORIA ZDROBITOARE A LABURIŞTILOR ÎN ANGLIA

După cum au arătat şi sondajele de opinie, alegerile parlamentare din Anglia au dus la înfrângerea Partidului Conservator al lui John Major. Partidul Laburist, condus de tânărul avocat Tony Blair (43 ani), a obținut 43,1% din voturi față de 30,6% ale Partidului Conservator de guvernământ al lui John Major. Partidul Liberal Democratic condus de Paddy Ashdown a obținut 17%. Restul de 9% din voturi a fost împărțit de alte partide mici, printre care Naționaliştii scoțieni, Naționaliştii galezi şi Partidul Referendumului.

Astfel, din cele 659 de locuri ale Camerei Comunelor, Laburiştii vor avea 418, câştigă 146. Conservatorii 165, pierd 178. Liberal Democrații 46, câştigă 26, cea mai frumoasă performanță a acestui partid de centru-stanga din 1920 încoace. Restul de 30 de locuri revin micilor partide.

Din 43 milioane de alegători, s'au prezentat la vot 71,3%, un procentaj considerat destul de scăzut. La alegerile din 1992, procentajul a fost de 77,7%.

Partidul Conservator este înfrânt după ce a reuşit să guverneze timp de 18 ani. Înfrângerea pare cu atât mai umilitoare cu cât partidul nu a reuşit să câştige nici un loc în Scoția şi Țara Galilor (Wales) sau în orașe mari ca Birmingham şi Leeds, încât acum are aspectul unui partid regional.

Victoria Laburiştilor se datorește în primul rând felului cum a organizat Blair partidul şi cum a făcut propaganda sa electorală care, spre deosebire de Statele Unite, este îngrădită într'o perioadă de numai şase săptămâni. Johny Blair a făcut, cum spune el, un *"nou partid laburist"*, un partid de centru, care este acum favorabil pieții libere şi întreprinderilor particulare şi are o dependență redusă de sprijinul financiar al uniunilor sindicale. În propaganda sa electorală el a subliniat nevoia existenței unei *"singure națiuni"* care să se apropie de guvern, ce nu se va reintoarce la naționalizarea întreprinderilor particulare. În același timp acesta va căuta să reducă prăpastia dintre cei foarte bogați şi cei foarte săraci. Blair a promis să păstreze în continuare pentru doi ani limitele de cheltuieli stabilite de Partidul Conservator şi să nu mărească taxele în următorii cinci ani. Aceste măsuri au tăiat apa morii Partidului Conservator, a cărui propagandă se baza întotdeauna pe atacuri împotriva Laburiştilor, ca fiind un partid cu taxe mari şi cheltuieli mari.

Prin această propagandă, Tony Blair a reuşit să capteze aşazişii *"alegători mijlocii englezi"*, pe care Margaret Thatcher reuşise cu greu să-i cucerească în 1979. Ei nu au mai fost speriați acum de comportamentul uniunilor sindicale şi de orientarea ideologică spre stânga a vechiului partid laburist. Ca şi în cazul lui Bill Clinton, a contat tinerețea şi șarmul personal al lui Tony Blair. El nu s'a sfiit să spună că a admirat-o pe Margaret Thatcher pentru felul hotărît în care şi-a urmat drumul spre scopurile sale.

În timp ce Partidul Laburist şi-a menținut o neobişnuită unitate, disciplina Partidului Conservator s'a prăbuşit, aparând în sânul său mari divergențe în ceea ce privește relațiile M. Britanii cu Europa. În același timp, John Major a avut de apărat, în timpul campaniei electorale, atacurile asupra conduitei unor membri ai

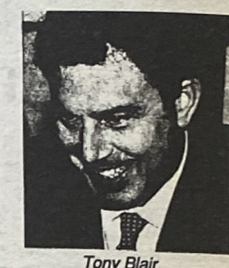

Tony Blair

partidului său din Parlament, amestecați în mărunte scandaluri sexuale şi de corupție.

În urma acestui eşec, cel mai usturător din 1832, John Major îşi va înainta demisia dela șefia Partidului Conservator.

În privința politicii externe nu sunt deosebiri importante între Conservatori şi Laburişti. Poziția față de Europa este aceeaşi, în sensul organizării unui referendum național în privința unei uniuni monetare.

Imediat după alegeri, Primul-ministru învins se duce la Palatul Buckingham ca să-şi înainteze demisia, Reginei, iar viitorul Prim-ministru pentru noua numire John Blair se poate muta în aceeaşi seară la locuința tradițională a primilor-miniştri din 10 Downing Street, neexistând o perioadă de inaugurare.

Liberal Democrat	**46**
Other Parties	
Ulster Unionist	10
Scottish National	6
Plaid Cymru	4
Social Democrat and Labor	3
Democratic Unionist	2
Sinn Fein	2
Independent	2
United Kingdom Unionist	1
Share of Popular Vote	
Labor	43.1%
Conservative	30.8
Liberal Democrat	16.7
Other	9.4

Source: Associated Press

MISIUNEA "ALBA" ÎN ALBANIA

Misiunea militară multinațională condusă de Italia, al cărei cod este *Alba*, a început să soseasca în Albania încă din primele zile ale lunii Aprilie. Comandantul misiunii este Generalul Girolano Giglio. Numărul total al soldaților va fi în final de 6.000 de oameni şi în afară de Italia mai participă Franța, Grecia, Turcia, Spania, România (400 soldați), Austria şi Danemarca. Misiunea principală a forței militare multinaționale este aceea de a acompania convoaiele cu ajutoare venite prin Națiunile Unite şi Crucea Roşie Internațională şi va dura trei luni. Fostul Cancelar al Austriei, Franz Vranitzky, şeful echipei diplomatice care încearcă să stabilizeze Albania, a declarat că soldații vor fi necesari şi pentru a garanta alegeri pașnice fixate pentru 29 Iunie. Partidul de guvernământ al lui Belişa şi grupările de opoziție nu au căzut de acord în privința unor noi legi care să stabilească regulile campaniei electorale şi ale votării, ceea ce pare să ducă la amânarea alegerilor. Se pare că cel care utilizează diverse tactici pentru a amâna alegerile este chiar Președintele Belişa. Conform constituției albaneze, un președinte își poate păstra locul numai dacă nu are împotriva sa mai mult de două treimi de voturi în Parlament. Sunt evidențe că Belişa caută să-şi organizeze o armată proprie.

Militarii nu au primit instrucțiuni de colectare a armelor dela populație. Se presupune că au fost furate din diverse depozite sau date de guvern, peste un milion de arme, încât sute de mii de Albanezi au arme şi muniții. Până acum armele au fost folosite de posesori ca să le vândă pentru a supraviețui. Se consideră că multe din ele au luat şi iau drumul contrabandei spre Macedonia şi Kosovo (Serbia).

Nu au fost incidente cu trupele străine, dar Albanezii au resentimente pentru Italieni care au ocupat Albania în 1920 şi 1940. O scurtă incursiune în istorie ne lămureşte asupra acestor resentimente față de vecinii Albanieni.

Albanezii sunt descendenții Ilirilor, care şi-au stabilit un stat între sec.5 şi 3 a.Ch. în locul unde este azi Albania, ca şi pe o parte a coastei Dalmației. Romanii au cucerit Iliria în 168 a.Ch. şi au ocupat-o mai bine de cinci secole, timp în care ea a fost un important centru de legătură între Roma şi Bizanț. Câțiva împărați romani au fost de origine ilirică, cum ar fi: Claudius II, Aurelian, Deoclitian şi Probus, apoi Constantin cel Mare şi Justinian. După împărțirea imperiului Roman în două, portul Durrachium (Durres) a devenit un important centru comercial. Odată cu năvălirea Goților, Hunilor, Bulgarilor şi Slavilor, Albanezii s'au retras în zonele sudice muntoase, unde au rămas sub suzeranitatea Bizanțului. În sec.14 ei au fost ocupați de Otomani, dar aceştia nu au reuşit niciodată să aibă un control total asupra Albaniei. Liga Albaneză (1878-1881), a dus o luptă eroică pentru păstrarea integrității teritoriului albanez împotriva încălcărilor vecinilor şi pentru a câştiga independența dela Imperiul Otoman. În 1912 marile puteri recunosc independența Albaniei, dar comisia care a demarcat frontiera a privat Albania de mai bine de jumătate din teritoriul ei, printre care şi Kosovo. Astfel se explică existența a câteva sute de mii de Albanezi care trăiesc în Grecia, 500.000 în fosta Republică Iugoslavă Macedonia, ca şi peste un milion care aparțin actualei Iugoslavii. În 1918 Italia a anunțat un virtual protectorat asupra Albaniei, dar în 1920 liderii politici albanezi au stabilit un guvern provizoriu care a organizat lupta împotriva ocupației italiene. După câteva luni, Italia a recunoscut independența Albaniei, evacuând forțele sale. În 1925 Ahmed Zogu e ales Președintele Albaniei, iar în 1928 devine Regele Zog I care a condus țara până în 1939, când Albania a fost ocupată de Italieni. După terminarea războiului, ca şi celelalte țări est-europene, Albania trece sub regim comunist sub conducerea lui Enver Hodja. Ea se va izola total atât de URSS (în 1961) cât apoi şi de China (1978). După prăbuşirea comunismului în Europa, în alegerile din 1992, Sali Belişa devine primul președinte necomunist dela cel de-al II-lea Război Mondial.

De menționat că Albenezii au făcut o călduroasă primire regelui Leka, fiul lui Zog I, care a venit la mijlocul lui Aprilie să viziteze localitatea unde s'a născut tatăl sau. Cu această ocazie au venit Albanezi şi din Kosovo.

Regele, adresându-se mulțimii, a pledat pentru pace şi unitate. Regele Leka, care are 50 de ani, o înălțime de 2 m şi a trăit toată viața în exil, a vorbit presei în albaneză, engleză şi franceză. Actualmente, el trăieşte la Johannsebourg (Africa de Sud) şi este negustor de armament.

CRONICA INTERNAŢIONALĂ

PROCESUL COMUNISMULUI

-II-

—Vasile VRÂNCEANU—

În 1968 Plenara Comitetului Central al P.M. R. reabilitează pe cei trei comuniști: Ștefan Foriș, Lucrețiu Pătrășcanu și Kofler, asasinați din ordinul lui Gh. Gheorghiu Dej, Ana Pauker, Vasile Luca și Teohari Georgescu, stabilind că anchetarea și judecarea lor s'a făcut:

- sub presiune juridică;
- cu acuzări neîntemeiate;
- cu plăsmuiri grosolane;
- declarații smulse prin constrângeri fizice și morale;
- ilegalități

Despre aceleași abuzuri și ilegalități, altele și mai ingrozitoare aplicate împotriva Românilor arestați și încarcerați, ***totală tăcere***, ca și cum nici n'ar fi existat. Și erau nu 2 sau 3, ci zeci de mii.

Dictatura proletariatului a fost o farsă, o înșelăciune, nu proletarii au luat conducerea și nu în folosul lor s'a făcut schimbarea în conducerea țării, ci o șleahtă de venetici importați, alții adunați, impuși, susținuți, protejați de forțe și interese străine, potrivnice intereselor naționale.

Comunismul? O aberație contra firii, o rătăcire care - cu plan sau fără plan - a dus nu la buna stare generală, la dreptate socială, ci la sclavia secolului 20 în țările *"raiului comunist"*.

Nu se pot ignora unele realizări în sectorul industrial și tehnic în Uniunea Sovietică, chiar și la noi în România, dar cu ce preț? Cu mizeria generalizată - cu excepția unei minorități - creasta privilegiată a nomenclaturii.

Miopia politică a celor care se erijau în a fi conducătorii luptei împotriva barbariei naziste s'a asociat cu o și mai cruntă barbarie, nu atât contra lui Hitler, care oricum ar fi fost înlăturat, cât mai ales prin urmări, împotriva Europei, a lumii civilizate.

S'au asociat cu Stalin, criminalul neegalat în istoria lumii, cu Iosif Visarionovici Stalin, care la o întrebare a lui Fr. D. Roosevelt a răspuns cinic, sfidând regulile morale ale lumii civilizate: *"Uciderea unui om este o crimă, asasinarea unui milion de oameni este o statistică"*.

Și Stalin realizase și a continuat să realizeze mai multe asemenea statistici.

O astfel de statistică a fost făptuită și în România sub regimul comunist instalat - este bine s'o repetăm fără încetare - la ordinul și prin uneltele Moscovei, nu cu voia, ci împotriva voinței poporului român.

Cu aceleași metode, cu aceleași mijloace ca și în Rusia, mijloace care au întrecut în cruzime și barbarie chiar și crimele inchiziției.

A fost arsă pe rug Ioana D'Arc, condamnată chiar de cei ce trebuiau s'o apere;

A fost ars pe rug și Ion Hus; au fost măcelăriți Protestanții în Noaptea Sf. Bartolomeu; a fost ucisă Maria Stuart, regina Scoției, a fost decapitată Regina Maria Antoaneta. Șirul crimelor e lung. Dela *"Cain"* citire tot crime s'au comis. Răutatea omenească L-a răstignit chiar pe fiul lui Dumnezeu.

Suferința victimelor a fost de scurtă durată, un ceas, două, o zi, o lună.

Au fost și sunt în lume temniți, unele celebre: Bastilia, Turnul Londrei, Lublianca, Spandau, în care prizonierii au suferit, dar nici când și nicăieri în lume n'au fost un ***"Pitești"***, un ***"Aiud"***, o ***"Jilava"***, în care suferințele, chinurile, schingiuirile să dureze nu zile, ci luni, ani lungi de umilințe, de degradare sub cea mai sălbatică barbarie.

Toate ordonate și patronate de Partidul Comunist.

În timpul ultimului război mondial, în lagăre s'au produs crime pe motive politice, rasiale; au fost judecate și pedepsite cu severitate: spânzurători, gloanțe, închisoare. Acest proces continuă și în prezent. Oameni bătrâni urmăriți și chemați să plătească pentru faptele comise în timpul celor 5 ani de război. Numai Germanii, alții nu. Se aplică o lege - post factum - numai învinșilor. Nici un Rus n'a fost judecat pentru crimele comise înainte, în timpul și după război, la Katyn, în gulagurile siberiene.

Pe noi ne interesează în deosebi crimele împotriva noastră, a Românilor. Românii au suferit 40 de ani sub o sălbatică teroare în închisori, în lagăre de muncă forțată, în domicilii obligatorii.

Și crimele au continuat până în ultimii ani. În Ianuarie 1985, Ing. Gh. Ursu este arestat. I se confiscă la domiciliu 62 casete - un jurnal intim, nepublicat, ci ținut acasă - poate pentru vremuri viitoare -, în care desigur nu elogia regimul comunist. Anchetat și bătut și la anchetă și în celulă, moare la 17 Noembrie, după 314 zile de bătăti *"a la manière"* securistă. După trei săptămâni dela moartea sa este chemat la judecată pentru deținere ilegală de valută (La perchiziție s'a găsit la domiciliu valută echivalentă cu 3,6 dolari). Procurorul a cerut o pedeapsă de 7 ani, familia a fost obligată să plătească la salarii, daune pentru deținerea de valută, reținuți, 3,6 dolari.

O *"securitate subordonată"* a comis asasinatul unui om fără nici o vină. O justiție - respectiv un procuror - a acoperit crima Securității, a guvernului, clasând asasinatul ca un *"omor prin imprudență"*.

Justiție comunistă din 1944 până în 1985?

În timpul zilelor fierbinți ale revoluției din Decembrie 1989 au fost omoriți 1.000 de tineri.

În 1991, sub guvernul prezidat de Petre Roman și regimul Iliescu este asasinat la Chicago, Prof. Ion Petru Culianu de *"mâna lungă a Securității"*.

Și tot sub regimul Roman-Iliescu, sunt adusi minerii din Petroșani să camufleze securiștii bătăuși și împreună cu ei să schilodească studenții și pietonii pe străzi, să devasteze clădiri, birouri.

Și tot Președintele Iliescu, un an mai târziu, i-a adus din nou pe mineri să-l debarce pe Petre Roman, devenit indezirabil.

Și tot Președintele Iliescu a acoperit cu autoritatea și mantia sa protectoare corupția, jaful în bunurile publice.

În România, sub regimul comunist - Iliescu (i se spune pe nedrept cu un eufemism: neocomunist), Senatul a instituit o comisie condusă de Secretarul Valentin Gabrielescu pentru ancheta abuzurilor, a ilegalităților comise la și după revoluție. Rezultatul? Raportul întocmit s'a împotmolit pe undeva.

România a semnat tratatul de pace dela Paris din 1947 în care, la art.3, al.1 se precizează: România va lua măsurile necesare pentru a asigura... ***folosința drepturilor omului și a libertăților fundamentale, inclusiv libertatea de exprimare a cuvântului... libertatea de opinie politică și întrunire publică.***

Guvernul comunist român a înscris aceste drepturi în Constituție.

Toate guvernele comuniste - regimul comunist și sub Gh. Gheorghiu Dej și sub N. Ceaușescu și sub Petre Roman-I. Iliescu au călcat prevederile tratatului de pace și Constituția țării, legea fundamentală a statului.

O judecare a vinovaților, responsabili pentru toate crimele, pentru toate fărădelegile comise între 1948 și 1996, indiferent de cine, este un imperativ. Al Neamului, al Statului. Este obligatoriu pentru memoria victimelor, și pentru prezent și pentru viitor. Țara, poporul român are nevoie, vrea și trebue să cunoască adevărul. Tinerețul a cerut-o deja. Regimul Roman-Iliesu a tăcut, a acoperit.

Președintele țării Prof. E. Constantinescu și Primul Ministru Victor Ciorbea sunt ocupați până peste cap și puteri cu redresarea țării și combaterea corupției, cu problemele fierbinți ale fiecărei zile, dar nici *"Procesul Comunismului"* nu este o problemă rece.

Un Tribunal național, cu un procuror special, liber de orice presiune sau influență, total independent să stabilească faptele și autorii responsabili, vinovățiile și să le încadreze conform legii, ***fără ură, dar și fără părtinire.***

Să identifice pe cei pe care H.R. Patapievici îi denunță în publicația *"Ziua"* nr.49 din Decembrie 1995 sub causticul dar valabil titlu: *"Asasinii printre noi"* chiar dacă unii asasini sunt încă în senatul țării și nu după gratii. Asasin nu este numai cel care ucide, ci și cel care il ordonă.

Martori sunt supraviețuitorii - din zi în zi mai puțini, documentele din arhive, până nu se distrug, ca la Berevoiești, filmele documentare până ce nu mucegăiesc la Jilava, memorialele publicate în țară și în Exil.

A.F.D.P.R. ar putea fi un colaborator al acestui Tribunal special, care să țină seama și de ultimul cuvânt al martirilor: *"Să nu ne răzbunați"*, *"Să nu ne uitați"*.

Nu cerem ghilotine, nici spânzurători, nu cerem rafale de mitraliere.

Cerem aplicarea Legii. ***Cerem ADEVĂRUL.*** Pentru azi, pentru posteritate.

Abonamentul Dumneavoastră susține un ziar care luptă pentru o cauză dreaptă

EFEMERIDE

DOAR MIRON COSMA?

În campania anti-corupție pe care a pornit-o noua orânduire din România, printre primii arestați - cum era și normal - a fost și activistul Miron Cosma, personaj lansat în viața publică de oculta *"emanată"* în Decembrie 1989.

Individul descins din întunecata epocă a bunului plac, unde securiștii și activiștii de partid acționau după interes și capricii, a devenit celebru prin apariițiile teroriste care semănau groaza în capitala României.

Cetățenii nu se mai îngrozeau la auzul *"vin Tătarii"*, *"vin Hunii"* sau mai de curând *"vin Rușii"*, cum fugeau în case și zăvorau ușile cu yale, la zvonul că iar *"vin minerii"*.

În zadar s'a demonstrat că cei mai mulți dintre *"mineri"* își dăduseră cu negru de fum pe salopete și obraz și aveau mâinile albe ca ale secretarelor dela cabinetele miniștrilor, că pacostea a căzut tot pe puținii haidamaci aduși cu garnitură specială, dela scosul cărbunelui, și felicitați pentru isprăvi de însăși președintele țării, ceea ce nu este chiar o bagatelă.

Opinia publică din România aștepta, după arestarea acestui Capone al Văii Jiului, mari dezvăluiri despre orgiile și crimele din Ianuarie și Iunie 1990, evaluarea devastărilor, pagubele instituțiilor de învățământ superior, devastate barbar, proiectul planului de atac și cine au fost autorii, centrul de comandă - pentrucă a existat un centru de comandă - țelurile urmărite și în final compensația primită de agresori, pentrucă orice acțiune de tip terorist-conspirativ se plătește gras de cel care a câștigat campania.

După circa jumătate de an însă, nimic din toate acestea!

Pe Români nu-i interesează răzbunarea de tip mafiot a lui Petre Roman contra lui Miron Cosma.

Până nu se face lumină adevărată în aducerea minerilor la București în Ianuarie și mai cu seamă în Iunie 1990, pentru a sparge frontul celor din *"zona liberă de comunism"* din Piața Universității, opreliștea lui Miron Cosma rămâne o vendetă de vodevil.

Să-l mai judece pentru scandal în local public, omor prin accident și alte fapte de drept comun? Desigur sunt suficiente motive de condamnare și încă la o pedeapsă foarte grea, în special dacă vine în acest sens și o recomandare *"de sus"*, se știe dela cine, dar asta nu rezolvă nimic.

Pentru spiritul de dreptate pentru care au murit tinerii în Decembrie 1989 și pentru cei schingiuiți și uciși, arestați după năvălirea hoardelor de mineri din Iunie 1990, banca acuzaților este pustie doar cu Miron Cosma în ea. Lipsește - în mod inexplicabil - *"omul cu barbă"*, regizorul împușcăturilor din ziua de Crăciun 1989 dela Târgoviște, lipsește *"fantele"* cu pulovăr închis la gât, Rudolf Valentino al revoluționarelor dela APACA și lipsește *"ultimul, cu voia Dvs."*, care a ținut ședința de mare secret de Stat din Decembrie 1989, în closetul dela c.c.

Fără întreaga garnitură, procesul lui Miron Cosma este un banal proces de drept comun.

Cum s'a ajuns aici? Răspunsul este dureros, pentrucă ne place, nu ne place, este urmarea votului alegătorilor, care au votat ceva mai bine în Noembrie 1996, dar nu așa cum era de așteptat. De ce au votat într'un număr așa de mare totuși, unii pentru Petre Roman, alții pentru Ion Iliescu? În final s'a ajuns la un amestec de omletă cu dinamită care nu-i bună nici de mâncat, nici nu face explozie.

O parte din presa din țară și chiar din afara țării, a sărit cu bombardeaua pe Președintele Constantinescu și pe Premierul Victor Ciorbea că încă nu curge laptele și mierea pe Dâmbovița.

Inteligheția română nu vrea să intre în foc alături de cei aleși, pentru a scoate țara din marasm. Vor Românii să scape de comunism, de corupție, de inflație și de toate calamitățile aduse de cei care au condus cei șapte ani ai vacilor slabe? Trebue să știe că perioada de tranziție nu se face cu progeniturile cominterniștilor.

Copiii lui Ceaușescu, după stagiul de închisoare, își văd de treaba lor, iar Nicu, cel mai năbădăios, s'a dus dintre cei vii. Cu ce este mai calificat Petre Roman decât Valentin Ceaușescu de pildă? Dar Valentin știe ce foc s'ar aprinde numai dacă ar deschide gura. Pentru ceilalți, conducerea țării renunță la Art.8 al Proclamației dela Timișoara.

Cât timp Petre Roman este în conducere și aspiră și mai sus, sus de tot, în vârful piramidei, țara n'a scăpat de comunism și arestarea lui Miron Cosma numai pentru a i se imputa înlăturarea lui Roman din postul de prim ministru, este o mare parodie.

Zahu PANĂ

CRONICA VREMII

UN INTERVIU AL LUI ILICI ILIESCU

Ion BOIERU

Am avut o ocazie recentă să citesc într'un ziar românesc din țară, un interviu al lui Ilici Iliescu. Și mi s'a părut o tragi-comedie întreaga situație în care s'a pus acest om al unei *"puteri politice"*, care s'a dus pe vale în jos și nu mai știe nimeni de soarta lui. Partea tragică a acestui *"fost nimic"* este că nu realizează faptul că nu mai deține puterea și nici nu poate avea o șansă de a recâștiga poziția politică pe care a avut-o vreo șapte ani de zile. Și în aroganța lui, își permite să facă promisiuni, ca și înainte vreme, ca și când ar deține vreun fel de iarba fiarelor, să poată oferi poporului român ceva din partea lui și e plin de mărinimie. În timpul cât a fost *"oarecum"* președinte, deși în accepția adevărată a acestui termen, el nu a fost președinte, ci un *"trăgător de sfori și minciuni"*, nu a avut nici măcar un singur geest care să-i legitimeze poziția sau funcția temporară, obținută printr'un șir de fraude. Ale lui și ale acoliților lui, care formau așazisa nomenclatură. În vremea cât a fost ceea ce spune o parte din lume că a fost, nu a oferit poporului român și societății românești decât ruine, foame și o tragedie a suferințelor și a neputințelor de a nu se putea ajuge la o liniște internă, creatoare, care să refacă țara după pârjolul dictaturilor comuniste, de circa 50 de ani. Las pe cititori să găsească un cuvânt potrivit, care să caracterizeze această incompetență a lui Ilici Iliescu.

Firește, faptul că nu are luciditatea să-și dea seama de starea reală în care se găsește are un caracter tragic, pentru persoana lui. Dar această situație tragică stârnește și un lanț întreg de parodii umoristice și de glume presărate peste tot în legătură cu *"comicul"* în care se află, crezându-se mărinimos și oferind formule de salvare și soluții la problemele de bază ale societății românești, cu pretenții de a critica actuala guvernare a țării. L-așî întreba pe acest *"domn"* cu ifose, dacă a ținut vreodată seama de criticile opoziției în vremea când avea *"puterea"* în mâinile sale? Numai o aroganță necontrolată îi mai poate permite, azi, să critice actuala putere și mai cu seamă să-și îngăduie să dea sfaturi, pe care nici o dată, dar *"absolut niciodată nu le-a avut"* sau nu le-a acceptat dela cei din opoziție.

Ilici Iliescu nu a înțeles să lucreze pentru interesele naționale și să se îngrijească de viitorul României. A fost un fel de *"vagabond"* în politică și s'a înconjurat numai cu nomenclaturiști, care erau toți din aceeași categorie și asemenea lui, străini de realitățile naționale, de cultura, de civilizația, de spiritualitatea și de viitorul românesc. Nu vă întrebați, oare, ce are comun cu viața națională, un Măgureanu, un Văcăroiu sau atâția alții, ale căror nume îmi este silă să le aștern pe hârtie, adică toți cei care l-au ajutat pe acest Ilici Iliescu?

L-am menționat pe Măgureanu, pentrucă el a rămas ca un spin veninos în poziția lui. Dar nu va putea rezista mult, căci este un non-sens să rămână mai departe într'un post sensibil și vital pentru țara românească. Într'o guvernare politică, aleasă democratic de popor, nu este loc și pentru acei care nu au fost în stare să-și onoreze responsabilitatea morală față de poporul al cărui destin trebuiau să-l îndrumeze cu omenie, nu cu fraude, hoții la drumul mare și corupție extensivă față de bunurile și averea statului. În fapt, tuturor acestora nu li se putea cere mai mult, căci ei reprezentau lumpen proletariatul din România, care nu cunoștea valoarea legilor morale și nu aveau sentimente naționale.

Istoria își are cursul ei și nu poate accepta rânduieli care nu corespund unor cerințe organice, fie pe dimensiunea politică fie pe orice altă dimensiune a existenței umane. Iată, în ultimul moment îmi vine știrea că Măgureanu a fost înlăturat din postul său, de șef al Serviciului de Securitate, căci aceasta era funcțiunea adevărată a Serviciului său, care după indicațiile lui Ilici Iliescu trebuia să fie gospodarul secretelor pe care le avea vechea Securitate. Prin prăbușirea lui s'a câștigat o nouă și mare libertate a poporului român, pe care nu a mai avut-o de multă vreme.

Când era la putere Ilici Iliescu, de ce nu a promis și de ce nu a acordat această libertate vieții naționale românești, dacă azi se prezintă așa de mărinimos, în alte direcții. În orice ipostază se vrea să apară Ilici acesta, se poate observa perversiunea lui politică. Și se poate face o analiză despre definiția omului politic, în care să se sublinieze elementele negative ale activităților lui Ilici Iliescu. Adică, să se vadă *"cum nu trebue să fie omul politic"*. Politica lui Ilici Iliescu a fost o modalitate negativă și vătămătoare pentru societatea românească, după cum ideologia marxisto-comunistă a fost un model de felul cum nu trebue construită o societate.

Numai așa se poate explica marea tragedie a poporului român din timpul dictaturii comuniste a unui partid compus în majoritate absolută de imcompetenți, atât pe plan intelectual cât și profesional și politic. Acum, după câteva luni de când a fost răsturnat dela puterea politică pe care nu o merita acest lumpen-proletar care este Ilici Iliescu, s'a gândit că ar fi bine să încerce o nouă ademenire a poporului, cu speranță că ar mai putea fi ales, pentru simplul motiv că actuala putere întâmpină niște greutăți inițiale în procesul de refacere națională. Dar se uită de către foștii beneficiari ai dictaturii comuniste, că starea de azi se datorează în cea mai mare parte destrămării pe care au creat-o cei din nomenclatura comunistă a lui Ilici Iliescu. Dacă se pornea la drum, pentru reconstrucția țării, în Ianuarie 1990, cu elemente capabile, fără corupție, țara s'ar fi găsit departe pe albia sa proprie de plutire, și cu achiziții semnificative atât în domeniul culturii, cât și al civilizației și ar fi fost un exemplu pentru întreg restul lumii, căci dispunea de resurse, încă valabile, atât material cât și spiritual și era dotată cu multiple și variate *"energii creatoare"*, cum ar fi spus Vasile Băncilă.

Înțelegem foarte bine că Ilici Iliescu trăiește o tragedie personală căci nu mai are ce face cu timpul de care se bucură astăzi. Este un om epuizat și a rămas fără nici o vlagă de intelectual sau fără nici o forță care vine din subconștientul sufletesc al personalității cuiva. Și, aruncat la marginea istoriei românești.

CUVÂNTUL ROMÂNESC

THE ROMANIAN VOICE/LA VOIX ROUMAINE

pentru orice schimbare de adresă, anunțați redacția ziarului cu cel 4 săptămâni înainte

CUVÂNTUL ROMÂNESC
The Romanian Voice / La Voix Roumaine
ISSN 0705-8365
Redacția și Administrația:
P.O.BOX 78010
WESTCLIFFE POSTAL OUTLET
HAMILTON, ONTARIO
CANADA
L9C 7N5
TELEFON: (905) 387-1832
FAX: (905) 388-4651

CUPON DE ABONAMENT

COMPLETAȚI CU LITERE DE TIPAR

☐ NOU ☐ REÎNNOIRE

NUMELE DE FAMILIE.....

PRENUMELE.....

STRADA/ Nr. .....

ORAȘUL.....STATUL/PROVINCIA.....

CODUL POȘTAL.....ȚARA.....

PREȚUL ABONAMENTULUI ANUAL:

PESTE $50 ABONAMENT DE SUSȚINERE
$35 ABONAMENT INSTITUȚIONAL
$30 ABONAMENT INDIVIDUAL (TOATE ȚĂRILE)

NOTE ȘI COMENTARII

REGELE ÎN ȚARĂ

Vineri 25 Aprilie, Regele Mihai și Regina Ana au sosit în cea de-a doua vizită a anului acesta la Timișoara, pentru un sejur de două săptămâni. La sosire, au fost întâmpinați de câteva mii de simpatizanți, printre care personalitățile locale, primarul Timișoarei, Gheorghe Ciunhandru, prefectul județului Timiș, Dumitru Gant etc., de reprezentanți ai Armatei și de Înalt Prea Sfinția Sa, Mitropolitul Nicolae Corneanu al Banatului. În salonul oficial al aeroportului din Timișoara, primarul Gheorghe Ciunhandru a oferit Majestății Sale Regelui, cheia orașului Timișoara. Mitropolitul Nicolae al Banatului a ținut un discurs de bun venit adresat Majestăților Sale, în care a spus: *"V'am așteptat de mult, dar ați venit cu ajutorul lui Dumnezeu!"* Sâmbătă dimineața Majestatea Sa Regele Mihai a acordat audiențe mai multor personalități timișorene.

Sâmbătă la prânz, Majestățile lor însoțite de suita regală au făcut o vizită la Mânăstirea Timișeni - Sag, la 12 km de Timișoara, unde au fost întâmpinați de corul de maici al mânăstirii, care a intonat imnul regal.

Aproape 300.000 de oameni au participat la slujba de Înviere dela Catedrala Mitropolitană dela Timișoara, ctitorie a Majestății Sale Regelui.

Dela Timișoara, Regele Mihai și Regina Ana s'au oprit la Lugoj, unde au fost întâmpinați de primarul Mihai Martinescu; apoi, Regele Mihai, împreună cu Regina Ana au pornit o călătorie prin țară, cu mașina. La Făget, au fost întâmpinați cu pâine și sare de către primarul orașului. Pe tot parcursul drumului prin județele Timiș, Alba, Hunedoara, Argeș, Brașov, sătenii s'au strâns pe marginea drumului pentru a-l saluta pe rege. La Deva au fost întâmpinați de 30.000 de oameni. La Simeria, localnicii au blocat drumul pentru a-l vedea pe Rege.

Regele Mihai și Regina Ana au poposit apoi în municipiul Sibiu, unde au fost întâmpinați de prefect și primar, care i-au invitat la Prefectură, iar apoi la un mic tur al centrului orașului, îndreptându-se apoi spre Catedrala din Sibiu. Aici au fost întâmpinați de Mitropolitul Ardealului. Acesta l-a salutat pe Regele Mihai, ca *"trimis al Domnului"*, la intrarea în Catedrală cu cuvintele: *"Fie binecuvântat cel ce vine în numele Domnului"*.

15.000 de oameni și Mitropolitul de Vâlcea l-au întâmpinat pe Rege la Mânăstirea Cozia. Corul a cântat în cinstea Regelui și a Reginei *"La Mulți Ani!"*

Turneul a continuat la Brașov, unde Majestățile Lor au vizitat Colegiul Național Andrei Șaguna.

I.P.S. Daniel al Moldovei a consfințit titlul de Regină al Majestății Sale Ana de România.

Dan BITU

REALIZAREA UNEI PROMISIUNI

Dl. Virgil Măgureanu a promis că SRI va identifica pe teroriști, nu va asculta convorbirile telefonice, nu-și va băga nasul în politică și după alegeri va demisiona. Dl. Măgureanu a demisionat.

Câteva comentarii: Dl. Nicolae Uleriu din partea SRI-ului: *"Demisia se datorează 'presiunilor efectuate asupra guvernului de grupuri din România și de peste hotare'* și s'a abținut să facă vreun comentariu că demisia va ajuta intrarea României în NATO.

Dl. I. Iliescu: *"Demisia se datorează unor presiuni politice și intervenției unor servicii străine ce vor să se "strecoare" în serviciile române de informații"*.

Cornel Vadim Tudor (PRM): "Abia acum, după șapte ani de minciună și teroare a 'poliției politice', se poate spune c'a fost dată la o parte piatra de mormânt care înăbușea Siguranța Națională... fostul director al SRI, deși putred de bogat, este de pe acum un cadavru politic".

Ultimul raport dat de SRI minimalizează problema scurgerilor de informații din interiorul acestei institutii *"ce s'ar datora războinării unora din cele 3.000 de cadre disponibilizate"*.

În ce privește comentariile din Washington Times, ele ar reprezenta *"grupuri de interese în spatele cărora se află servicii speciale străine"*, iar autorul e descris ca *"ticălos"* și *"pernicios"*. Comentarii considerate în cercurile din Washington ca un act neprietenesc la adresa democrației americane și s'a ajuns la următoarea concluzie:

România nu poate fi luată în considerare pentru primirea în NATO, atâta timp cât menține un serviciu de spionaj creat în 1992 de Mihai Caraman, omul care a dat Alianței Nord Atlantice cea mai mare lovitură, deoarece acest serviciu acționează în afara granițelor României și poate afecta negativ securitatea NATO.

Ziarul *"Ziua"* informează că au avut loc în Washington (23-24 Aprilie) întâlniri secrete între Pacepa și Adrian Severin.

S'a mai dezvăluit că Ceaușescu ar fi cerut în 1978 extrădarea lui Pacepa, retragerea ambasadorului american Roger Kirk, precum și interzicerea publicării cărții *"Orizonturi Roșii"*.

Asta-i întrebarea: demisia lui Măgureanu ne va catapulta în NATO ?

George DRAGU